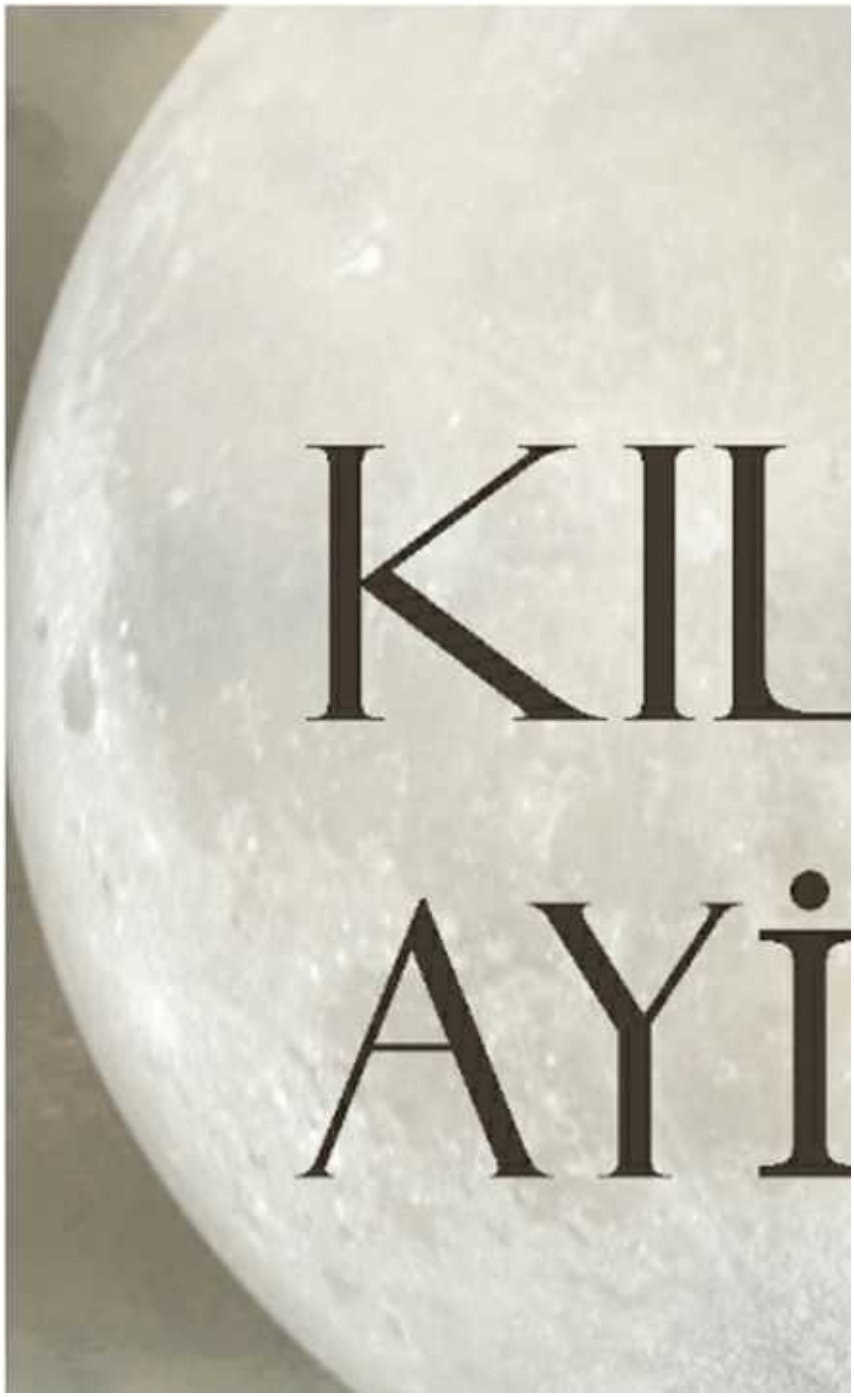

BİRİNCİ BÖLÜM

Thorgrin Halka’nın uçsuz bucaksız kırlık alanının tepesinden güneye, Gwendolyn’e doğru bir yere uçan Mycoples’in sırtında ilerliyordu. Aşağıya bakarken Kader Kılıçlını kavradı ve Andronicus’un milyon askerlik ordusunun

engin Halka’yı bir çekirge sürüsü gibi sere serpe kapladığını gördü. Kılıç’ın elinde bir nabız gibi attığını hissetti ve ona ne yaptırmak istediğini anladı. Halka’yı koruyacaktı. İstilacıları geri püskürtecekti. Kılıç adeta ona emir veriyor gibiydi... Thor’sa ona itaat etmekten fazlasıyla memnundu.

Kısa bir süre sonra, Thor geriye doğru bir daire çizecek ve istilacıların teker teker yaptıklarının bedelini ödemesini sağlayacaktı. Artık Kalkan tekrar kalktığına göre, Andronicus ve adamları orada mahsur kalmışlardı, daha fazla İmparatorluk destek birliği içeri sızamazdı; Thor da her birini öldürmeden rahat etmeyecekti.

Ama henüz öldürme vakti gelmemişti. Thor’un yapması gereken ilk şey tek gerçek aşkını, o sınırları aştığından beri hasretini çektiği kadını bulmaktı: Gwendolyn. Thor ona tekrar bakmak, sarılmak, hayatta olduğunu öğrenmek için can atıyordu. Gömleğinin içine annesinin yüzüğünü yerleştirmişti ve bunu Gwen’e sunup, aşkını itiraf edip evlenmek teklif etmek için yanıp tutuluyordu. Gwen’in başına her ne gelmiş olursa olsun, aralarında hiçbir şeyin değişmediğini bilmesindi istiyordu. Ona hala eskisi kadar çok seviyordu, hatta daha fazla seviyordu ve bunu bilmesini istiyordu.

Mycoples hafif bir uğultu çıkarıyordu ve Thor onun pullarının arasından titreşimi hissedebiliyordu. Mycoples’in de Gwendolyn’in başına bir şey gelmeden ona varmak istediğini sezinliyordu. Mycoples bulutların altına dalıyor, içine girip çıkıyor, iri kanatlarını çırpıyordu ve orada, Halka’nın içinde olmaktan ve Thor’u sırtında taşımaktan memnunmuş gibi gözüküyordu. Aralarındaki bağ giderek güçleniyordu; Thor Mycoples’in onun her düşüncesini ve isteğini paylaştığını hissediyordu. Adeta bir uzantısının üstünde gidiyor gibiydi.

Thor bulutlarından arasına girip çıkarak yoluna devam ederken, düşünceleri Gwendolyn’e kaydı. Eski Kraliçe’nin sözleri düşüncelerine hâkim oluyor, sürekli aklına geliyordu, ama Thor bunları düşünmemeyi tercih ediyordu. Kraliçe’nin anlattıkları ona aklına hayaline gelmeyecek bir biçimde acı vreiyordu. Andronicus mu? Babası mıydı?

Olamazdı. Thor’un bir yanı bunun daha ilk baştan ondan nefret eden eski Kraliçe’nin oynadığı bir başka oyun olduğunu umuyordu. Belki de onu rahatsız etmek, sebebi her neyse kızından uzak tutmak için aklına yanlış düşünceler yerleştirmek istemişti. Thor çaresizce buna inanmak istiyordu.

Ama Kraliçe bunu anlatırken, sözcükler Thor'un bedeninde ve ruhunda yankılanmış, içine işlemişti. Bunların doğru olduğunu biliyordu. Doğru olmadığını düşünmek istese de, Kraliçe bunları söyler söylemez Andronicus'un gerçekten de babası olduğunu anlamıştı.

Bu düşünce Thor'un üstüne bir kâbus gibi çökmüştü. Her zaman zihninin gerisinde bir yerlerde babasının Kral MacGil olduğunu, Gwen'in onun öz kızı olmadığını umup dua etmişti; böylece, birlikte olabilirlerdi. Thor her zaman babasının kim olduğunu öğrendiği gün dünyadaki her şeyin daha mantıklı olmasını, kaderinin açıklığa kavuşacağını ummuştu.

Babasının bir kahraman olmadığını öğrenmek bir şeydi. Bunu kabul edebilirdi. Ama onun bi canavar olduğunu, canavarların en kötüsü olduğunu, her şeyden öte Thor'un ölmesini istediği adam olduğunu öğrenmesi idrak etmekte zorluk çektiği bir durumdu. Thor Andronicus'un kanını taşıyordu. Bu, Thor için ne anlama geliyordu? Thor'un da bir canavar olmaya mahkûm olması mı demekti? Damarlarında sinsi sinsi kötü bir şey mi gizleniyordu? Onun gibi mi olacaktı? Yoksa aynı kanı paylaştıkları halde ondan farklı olması mümkün müydü? Kader de kanla mı nesilden nesle geçerdi? Yoksa her nesil kendi kaderini mi yaratırdı?

Thor bir yandan da tüm bunların Kader Kılıcı için ne anlama geldiğini anlamaya çabalıyordu. Şayet efsane doğruysa ve sadece bir MacGil kılıcı kullanabiliyorsa, Thor aynı zamanda bir MacGil miydi? Bu doğruysa, Andronicus nasıl babası olabilirdi? Tabii, Andronicus her nasılsa bir MacGil değilse.

En kötüsü de, Thor bu haberi Gwendolyn'le nasıl paylaşacaktı? Onun ne çok nefret ettiği düşmanının oğlu olduğunu nasıl söyleyecekti? Ona saldırılmasım emreden adam. Gwen kesin Thor'dan nefret edecekti. Thor'a her baktığında, Andronicus'un suratını görecekti. Ama Thor'un yine de bu durumu ona anlatması gerekiyordu... Bu sırrı ondan saklayamazdı. Bu sır ilişkilerini mahveder miydi?

Thor öfkeden çıldırmak üzereydi. Andronicus babası olduğu, bunu ona yaptığı için ona saldırmak istiyordu. Uçarlarken, Thor aşağıya baktı ve alanı gözden geçirdi. Andronicus'un orada bir yerlerde olduğunu biliyordu. Çok geçmeden onunla karşı karşıya gelecekti. Onu bulacaktı. Yüzleşecekti. Sonra da onu öldürecekti.

Ama önce Gwendolyn'i bulmalıydı. Güney Ormanının üstünden geçerlerken,

Thor Gwen’in yakınlarda olduğunu hissetti. İçinde Gwen’in başına bir şey geleceğine dair kötü bir his vardı. Gwen’in her an son anını yaşayabileceğini

Gwendolyn rahibelerin ona verdiği kapkara giysilerle Sığınak Kulesi’nin üst siperlerinde tek başına durmuş, çoktan ezelden beri oradaymış gibi hissediyordu. Rahibeler onu konuşmadan karşılamışlardı ve sadece rehberi olan tek bir rahibe bir kere v ona orasının kurallarını anlatmıştı: Konuşmak yasaktı, diğer rahibelerle de iletişim kurmayacaktı. Orada bütün kadınlar kendi başlarına, kendi evrenlerinde yaşıyorlardı. Her biri yalnız kalmak istiyordu. Orası bir sığınak kulesiydi, iyileşmek isteyenlerin bulunduğu bir yerdi. Gwendolyn orada dünyadaki tüm tehlikelerden uzak olacaktı. Ama yalnız da olacaktı. Hem de yapyalnız.

Gwendolyn bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu. O da yalnız kalmak istiyordu.

O sırada, kulenin tepesinde durmuş, Halka’nm Güney Ormam’mn ağaçlarının tepesinin oluşturduğu uçsuz bucaksız manzarayı izliyor ve kendisini hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu. Güçlü olması gerektiğini, bir savaşçı olduğunu biliyordu. Bir KraPın kızıydı ve muhteşem bir savaşçının karısıydı. Daha doğrusu, karısı sayılırdı.

Ama Gwendolyn ne kadar güçlü olmak istese de, kalbinin ve ruhunun hala yaralı olduğunu itiraf etmesi gerekiyordu.

Thor’u çok özlüyordu ve ona asla geri dönmeyeceğinden korkuyordu. Zaten Thor geri dönse bile, başına enler geldiğini öğrendiği anda bir daha onunla birlikte olmak istemeyecek diye korkuyordu.

Gwen ayrıca Silesia’nın yok edildiğini, Andronicus’un kazandığını ve önemsediği herkesin ya öldüğünü, ya da tutsak alındığını bildiği için de içinin bomboş olduğunu

hissediyordu. Andronicus artık her yerdeydi. Halkayı tamamıyla ele geçirmişti ve kaçacak yer kalmamıştı. Gwen çaresiz ve bitkin hissediyordu; o yaştaki bir kişinin olmaması gerekeceği kadar bitkindi. En kötüsü de, herkesi yarı yolda bırakmış gibi hissediyordu; sanki o ana dek birçok hayat yaşamıştı ve artık başka bir şey yaşamak istemiyordu.

Çıkıntıda siperlerin en kenarına, durması gereken noktanın ötesine doğru bir

adım attı. Kollarını yavaşça kaldırdı ve avuçlarını yana tutu. Serin ve ani bir esinti, kışın o dondurucu rüzgârlarını hissetti. Rüzgâr dengesini bozdu ve uçurumun kenarında sendeledi. Aşağıya bakınca, ne kadar yüksekte olduğunu gördü.

Gwendolyn göğe bakıp Argon'u düşündü. Nerede olduğunu, kendi evreninde mahsur kalmış bir halde onun için cezasını nerede çektiğini merak etti. Onu o anda görebilmek, son bir kere bilgeliğini duyabilmek için her şeyi verebilirdi. Belki bu onu kurtarır, geri dönmesini sağlardı.

Ama Argon gitmişti. O da bir bedel ödemişti ve geri dönemezdi.

Gwen gözlerini yumdu ve son bir kez Thor'u düşündü. Thor orada olsaydı, her şey değişirdi. Dünyada onu gerçekten seven tek bir kişi sağ kalmış olsaydı, belki de yaşamaya devam etmek için bir nedeni olabilirdi. Ufka baktı ve elinde olmaksızın Thor'u görmeyi umdu. Hızla süzülen bulutlara bakarken, ufukta bir yerde, bir ejderhanın kükreyişini duyar gibi oldu. Ses öylesine uzaktan ve cılız geliyordu ki, bunu hayal etmiş olmalıydı. Zihni sadece ona oyun oynuyordu. Halka'nın içinde hiçbir ejderhanın olamayacağını biliyordu. Tıpkı Thor'un uzaklarda olduğunu, İmparatorlukla sonsuza dek asla geri dönmeyeceği bir yerde kaybolduğunu bildiği gibi.

23/350

Thor'u ve birlikte geçirebilecekleri hayatı düşünürken Gwen'in gözyaşları yanaklarından süzüldü. Bir zamanlar ne kadar yakın olduklarını düşündü. Suratının ifadesini, sesinin nasıl çıktığını, gülüşünü düşündü. Birbirlerinden ayrılmaz olacaklarına, hiçbir şey yüzünden asla ayrılmayacaklarına o kadar emin hissetmişti ki.

"THOR!" Gwendolyn başını geriye attı ve çıkıntının kenarında sallanarak bağırdı. Thor'un ona geri dönmesini istedi.

Ama sesi rüzgârda yankılanıp dindi. Thor dünyalar kadar uzaktaydı.

Gwendolyn elini kaldırıp Thor'un ona verdiği, bir keresinde hayatını kurtarmış olan tılsıma elledi. O tek şansı kullanmış olduğunu biliyordu. Artık başka şansı kalmamıştı.

Gwendolyn kenardan aşağıya bakınca, babasının suratını gördü. Babasının etrafı

beyaz bir ışıkla çevriliydi ve ona gülümsüyordu.

Öne eğilip tek ayağını ıkıntıdan öteye sarkıttı ve esintiye karşı gözlerini yumdu. İki dünya arasında, yaşayanlar ve ölüler dünyalarının arasında asılı kaldı. Gayet dengede duruyordu ve bir sonraki şiddetli rüzgârın hangi yöne gideceğine karar vereceğini biliyordu.

Thor, diye düşündü. Beni affet.

Kendrick MacGiller'in, Silesialılar'ın ve Halka'nın özgür kalan diğer vatandaşlarından oluşan büyük ve giderek büyümeye devam eden ordunun önünden ilerlerken, hep birlikte Silesia'nın ana kapılarından dışarı fırladılar ve geniş yola çıkıp doğuya, Andronicus'un ordusunun bulunduğu yöne ilerlemeye koyuldular. Yanında Srog, Brom, Atme ve Godfrey, arkalarındaysa Reece, O'Connor, Conven, Elden ve Indra'yla birlikte binlerce savaşçı vardı. İlerlerlerken, binlerce İmparatorluk askerinin ejderhanın nefesiyle yanıp kapkara ve kaskatı kesilmiş bedenlerinin yanından geçtiler; diğerleriyse Kader Kılıç'ının iziyle ölmüştü. Thor tek kişilik bir ordu gibi yıkım dalgalarını serbest bırakmıştı. Kendrick bunlara baktı ve Thor'un yıkımının boyutlarına, Mycoples'in ve Kader Kılıcı'nm gücüne hayret etti.

Kendrick olayların nasıl değiştiğine de hayret etti. Sadece günler önce hepsi Andronicus'un boyunduruğu altında tutsaktı ve yenildiklerini itiraf etmeye zorlanmışlardı; Thor hala İmparatorluklaydı, Kader Kılıcı'ysa yitirilmişti ve geri döneceklerine dair umutlar neredeyse tükenmişti. Kendrick ve diğerleri çarmıha gerilmiş, ölmeye terk edilmişlerdi ve her şey kaybedilmiş gibi gözüküyordu.

Ama bir kez daha Thor'un gelişiyle canlanıp özgür erkekler, askerler ve şövalyeler olarak ilerlerken, durum lehlerine çevrilmişti. Mycoples Tanrı'nın bir armağanıydı, gökten yağan bir yıkım gücüydü; Silesia artık özgür bir şehirdi ve Halka'nın kırlık alanları İmparatorluk askerleriyle değil, onların cesetleriyle doluydu. Doğuya giden yolun iki yanı göz alabildiğince İmparatorluk askerlerinin cesetleriyle kaplıydı.

Tüm bunlar son derece cesaret verici olsa da, Kendrick 25 / 350

Andronicus'un yarım milyon adamının Yüksek Tepeler'in diğer tarafından beklediğini biliyordu. Geçici olarak yenilmişlerdi, ama onları pek de tamamıyla yok etmiş sayılmazlardı. Kendrick ve diğerleri öylece Silesia'da

oturup Andronicus’un askerlerinin toparlanmasını ve bir kez daha saldırmalarını beklemek istemiyorlardı... Onlara kaçmaları ve İmparatorlukla çekilmek için bir şans da vermek istemiyorlardı. Kalkan kalkmıştı ve Kendrick ve diğerleri düşman askerlerine göre çok az sayıda olmalarına rağmen, en azından artık savaşmak için bir şansları vardı. Artık Andronicus’un ordusu kaçıyordu ve Kendrick ve diğerleri Thor’un başlatmış olduğu zaferler zincirini sürdürmeye kararlıydı.

Kendrick arkasında onunla birlikte ilerlemekte olan binlerce askere ve özgür kalmış adama baktı ve suratlarındaki kararlı ifadeyi gördü. Her biri köleliği, yenilgiyi tatmıştı ve artık bir kez aha özgür olmayı ne kadar takdir ettiklerini görebiliyordu. Sırf kendileri için değil, karıları ve aileleri için de. Her biri Andronicus’a yaptıklarının bedelini ödetmek ve bir daha saldırmayacağından emin olmak için canlanmış ve cesaret kazanmıştı. Ölümüne savaşmaya hazır adamlardan oluşan bir ordu olmuşlardı ve tek bir beden gibi ilerliyorlardı. Gittikleri her yerde, daha da çok insanı kurtarıyor, zincirlerini kırıyor ve giderek genişleyen ve büyüyen bir ordu kuruyorlardı.

Kendrick de hala çarmıha gerildiği zamanın etkisinden yeni yeni kurtuluyordu. Bedeni hala eskisi kadar güçlü değildi ve sert bağların dersini kestiği kol ve ayak bileklerindeki acı bir türlü dinmemişti. Haçta yanında olan Srog, Brom ve Atme’ye baktı ve onların da eskisi kadar güçlü olmadıklarını fark etti. Çarmıha gerilmek hepsini güçten düşürmüştü. Ama yine de hepsi gururla, cesaretle ilerliyordu. Hiçbir şey insanın hayatı için bir savaşma şansı elde etmesi, intikam alma fırsatı

Kendrick erkek kardeşi Reece’in ve diğer Lejyon kardeşlerinin görevlerinden dönüp yanında ilerliyor olmalarına da inanılmaz mutlu olmuştu. Lejyon’un Silesia’da katledilişini izlemek onu paramparça etmişti ve bu insanların yuva bildikleri şehrin ger alınması acılarını biraz olsun dindirmişti. Büyürlerken Reece’e hep yakın olmuş, onu korumuş, Kral MacGiPin çok meşgul olduğu zamanlarda ikinci bir baba rolünü üstlenmişti. Bazı açılardan, onun tek yarım erkek kardeşi olması Kendrick’in Reece’le daha da yakınlaşmasına fırsat vermişti; yakın olmaları için bir baskı söz konusu olmamıştı ve öyle olmayı tercih ettikleri için yakınlaşmışlardı. Kendrick asla diğer erkek kardeşlerine yakın olmamıştı... Godfrey hayatını işe yaramaz insanlarla meyhanede geçirmişti, Gareth’sa... Eh, Gareth da Gareth

gibi davranmıştı. Reece kardeşleri arasında savaş alanım kucaklayan, Kendrick'in seçiği hayatı yaşamak isteyen tek kişi olmuştu. Kendrick onunla ne kadar gurur duysa az diye düşünüyordu.

Geçmişte, Kendrick Reece'le birlikte ata bindiğinde hep korumacı davranmış, gözünü ondan ayırmamıştı; ama geri döndüğünden beri, Kendrick kardeşinin gerçek ve azılı bir savaşçıl olduğunu görebiliyordu. Dolayısıyla, artık onu o kadar da kollaması gerekmediğini hissediyordu. Reece'in öyle sert ve becerikli bir savaşçıya dönüşmesi için İmparatorluk'ta ne tür zorluklar çektiğini merak ediyordu. Onunla oturup öykülerini dinlemek için can atıyordu.

Kendrick Thor'un da döndüğüne çok Mutlu olmuştu; bunun tek nedeni Thor'un onları kurtarması değildi. Thor'u çok seviyor ve aşırı saygı duyuyordu; onu bir kardeşiymiş gibi önemsiyordu. Thor'un geri dönüşü ve Kılıcı kullanışı hala gözlerinin önünden gitmiyordu. Bunu unutamamıştı.

Hayatında asla görmeyi beklediği bir manzara değildi; işin aslı, Thor'un, kendi adamının, halkanın etrafındaki ufak bir çiftçi köyünden ufak tefek, mütevazı bir çocuğun değil, kimsenin kader Kılıcı'm kullanabileceğini görmeyi ummamıştı. Thor bir yabancıydı. Bir MacGil bile değildi.

Yoksa öyle miydi?

Kendrick bunu düşünüyordu. Aklından sürekli olarak efsane geçiyordu: Sadece bir MacGil Kılıcı kullanabilirdi. Kendrick'in kalbinin ta derinliklerinde onu kullanabilecek kişinin kendisi olacağını umduğunu itiraf etmesi gerekirdi. Gerçek bir MacGil olarak, ailesinin ilk dünyaya gelen erkek çocuğu olarak mirasının meşruiyetine son mühür olacağını ummuştu. Bir şekilde, şartların bunu denemesine olanak vereceğini hayal etmişti hep.

Ama ona bu şans asla verilmemişti ve Thor'un başarısından dolayı da onu kıskanmamıştı. Kendrick hırslı değildi; tam aksine, Thor'un kaderine hayret ediyordu. Ama olanlara bir anlam da veremiyordu. Efsane yanlış mıydı? Yoksa Thor bir MacGil miydi? Nasıl olabilirdi? Tabii, Thor da Kral MacGil'in oğluysa durum değişirdi. Kendrick bunun mümkün olup olmadığını düşündü. Babasının evliliği dışına birçok kadınla birlikte olduğu biliniyordu... Kral zaten bu şekilde babası olmuştu.

Thor bu yüzden mi annesiyle konuştuktan sonra Silesia'dan telaşla ayrılmıştı? Tam olarak ne konuşmuşlardı? Annesi söylemiyordu. Ondan, hepsinden ilk kez

bir şey gizliyordu. Ama neden şimdi? Ne tür bir sır gizliyordu? Thor'un kimseye tek bir kelime bile etmeden çekip gitmesine yol açabilecek ne demiş olabilirdi?

Kendrick kendi babasını ve soyunu düşündü. Öyle olmasını 28/350

istemese de, gayrı meşru oluşu onu yiyip bitiriyordu ve milyonuncu kez gerçek annesinin kim olduğunu merak ediyordu. Hayatı boyunca, babası Kral MacGil'in birlikte olduğu farklı kadınlarla ilgili çeşitli söylentiler duymuştu, ama kesin olarak asla bilememişti. Her şey düzeldiğinde, daha doğrusu düzelecek olursa ve Halka normale dönerse, Kendrick annesinin kim olduğunu kesin olarak öğrenmeye niyetliydi. Onunla yüzleşecekti. Onu neden bıraktığını, neden hiçbir zaman hayatının bir parçası olmadığını soracaktı. Babasıyla nasıl tanıştığını öğrenecekti. Aslında, sadece onunla tanışmak, suratını girmek ve ona bezeyip benzemediğini görmek istiyordu; bir de ona meşru olduğunu, herkes kadar meşru olduğunu söylemesini istiyordu.

Kendrick Thor'un Gwendolyn'i kurtarmaya gitmiş olmasından dolayı mutluydu, ama bir yanı aynı zamanda Thor'un kalmış olmasını istiyordu. Andronicus'un on binlerden oluşan kalabalık ordusuna karşı savaşırken, Thor'un ve Mycoples'in onlara her zamankinden çok faydası olacağını biliyordu.

Ama Kendrick bir savaşçıl olarak doğmuş ve yetiştirilmişti; elleri kolları bağlı oturup başkalarının onun savaşlarını savaşmasını bekleyecek hali yoktu. Bunun yerine, içgüdülerinin ona söylediği şeyi yapıyordu: gidip adamlarıyla birlikte İmparatorluk ordusunun mümkün olduğunca büyük bir kısmını ele geçirecekti. Mycoples veya Kader Kılıcı gibi özel silahları yoktu, ama çocukluğundan beri kullandığı iki eli vardı. Bunlar ona her zaman yetmişti.

Bir tepeye tırmandılar ve zirvesine vardıklarında Kendrick ufka bakınca, uzakta Silesia'nın doğusundaki ilk şehir olan Lucia isimli ufka bir MacGil şehrini gördü. Yolun iki kenarı İmparatorluk askerleriyle kaplıydı ve Thor'un yıkım dalgasının orada sona erdiği belliydi. Kendrick daha da uzakta Andronicus'un bir taburunun geri çekildiğini ve doğuya doğru

at sürdüğünü görebiliyordu. Taburun Andronicus'un ana kampına, Yüksek Tepeler'in diğer tarafındaki güvenli bölgeye doğru gittiklerini tahmin etti. Ordunun ana bölümü geri çekiliyordu, ama geride Lucia'yı kaybetmemek için ufak bir tabur bırakmışlardı. Andronicus'un birkaç bin askeri şehirdeydi ve onu

koruyorlardı. Askerler tarafından tutsak alınmış olan halk da görülüyordu.

Kendrick onlara Silesia'da neler olduğunu, nasıl davranıldığım hatırlayınca, suratı bir intikam hissiyle kızardı.

"SALDIRIN!" diye bağırdı.

Kılıcını havaya kaldırdı ve arkasından binlerce askerin coşkulu çığlıkları geldi.

Kendrick atını dehledi ve hep birlikte tepeden Lucia'ya doğru inmeye koyuldular. İki ordu yüzleşmeye hazırlanıyordu ve sayı olarak eşit olsalar da Kendrick yüreklilikleri konusunda eşit olmadıklarını biliyordu. Andronicus'un ordusunun geri kalan bu taburu kaçarken bir şehri istila etmişlerdi, ama Kendrick ve adamları anavatanlarını korumak için canları pahasına savaşmaya hazırdı.

Hep birlikte Lucia'nın kapılarına saldırırlarken, savaş çığlığı ta göklere ulaştı. Öylesine seri ve hızlı bir biçimde saldırdılar ki, nöbet tutmakta olan birkaç düzine İmparatorluk askeri dönüp birbirlerine şaşkınlıkla baktılar; bu saldırıyı beklemedikleri kesindi. İmparatorluk askerleri dönüp kapıların ardına kaçtılar ve telaşla asma köprüyü indirmek için kolları çevirdiler.

Ama yeteri kadar hızlı davranamadılar. Kendrick'in önden giden birkaç okçusu oklarını fırlatıp onları öldürdüler; okları ustalıkla adamların göğüslerine sırtlarına saplandı, zırhlarının

arasından eklemlerine gömüldü. Kendrick yanındaki Reece gibi bir mızrak fırlattı. Kendrick'in mızrağı hedefini buldu... Bir yayı gerip nişan almış iri yarı bir savaşçıyı öldürmüştü. Reece'in okunun da zahmetsizce bir askerin kalbini deldiğini görünce etkilendi. Kapılar açık kaldı ve Kendrick'in askerleri hiç tereddüt etmedi. Muazzam bir savaş çığlığıyla kapılardan içeri dalıp şehrin merkezini hedef aldılar ve düşmanla yüzleşmekten korkup bir saniye bile duraksamadılar.

Kendrick ve diğerleri kılıçlarını, baltalarını, mızraklarını ve baltalı kargılarını kaldırırken ve onları sırt üstünde karşılamak için hızla oraya gelen binlerce İmparatorluk askeriyle karşı karşıya kalırken, bir metal gümbürtüsü koptu. Düşmanla ilk çarpışan kişi olan Kendrick kalkanını kaldırdı ve aynı anda kılıcını savurup iki askeri öldürdü. Hiç tereddüt etmeden hızla diğer tarafa döndü

ve bir diğer kılıcı engelledi. Sonra da kılıcını bir İmparatorluk askerinin böğrüne sapladı. Adam ölürken, Kendrick intikamı düşündü; Gwendolyn'i, halkını, Halka'nın acı çeken tüm insanlarını düşündü.

Yanında olan Reece topuzunu sallayıp bir askerin başının yan tarafına vurdu ve onu atından yere devirdi; sonra, kalkanını kaldırıp yan tarafından gelen bir darbeyi engelledi. Topuzunu salladı ve saldırganını etkisiz hale getirdi. Onun yanında olan Elden kocaman baltasıyla öne atılıp, Reece'e nişan almış bir askerin üstüne indirdi; baltasını adamın kalkanını parçalayıp göğsüne saplandı.

O'Connor o kısa mesafeye rağmen ölümcül bir kesinlikle birkaç ok fırlattı, Conven'sa düşmanların arasına dalıp, hiç duraksamadan savaşmaya başladı. Kendi askerlerinin önüne atıldı ve kalkanını kaldırmaya bile gerek görmedi. Kalkanını kaldırmak yerine, iki kılıcını savurdu ve adeta canına susamış gibi kalabalık İmparatorluk askerlerinin arasına daldı. Ama şaşılacak bir biçimde ölmedi. Soldaki ve sağdaki adamların hepsini öldürdü.

Indra da çok geride değildi. Korkusuzdu, hem de erkeklerin birçoğundan daha korkusuzdu. Hançerini ustalıkla ve düşmanı şaşırtacak bir biçimde kullanıyor, adamların arasından kaygan bir balık gibi geçiyor ve düşman askerlerini boğazlarından bıçaklıyordu. Bunları yaparken, anavatanını, halkının İmparatorluğun ayakları altında ne kadar acı çektiğini düşünüyordu.

Bir İmparatorluk askeri Kendrick onun hamlesinden kaçmaya fırsat bulamadan baltasını kafasına indirdi ve Kendrick darbeyi almaya hazırlandı; ama sonra çan diye müthiş bir duydu ve arkadaşı Atme'nin yanı başında darbeyi kalkanıyla engellediğini gördü. Atme daha sonra kısa mızrağını savurdu ve saldırganın böğrüne sapladı. Kendrick bir kez daha hayatını ona borçlu olduğunu biliyordu.

Bir başka asker bir yayla ve okla doğrudan Atme'ye nişan alarak öne fırlarken, Kendrick de öne atıldı ve kılıcını yukarı doğru savurdu; adamın yayını ta göklere fırlattı, okuysa başıboş bir halde Atme'nin başının üstünden geçti. Kendrick daha sonra kılıcının kabzasıyla askerin burnunun dibine bir darbe indirdi, onu atından düşürdü ve adam ezilerek öldü. Artık eşitlerdi.

Böylece, savaş teke tek devam ederken, her iki ordu da darbeye darbeyle karşılık verirken, her iki tarafından adamları da İmparatorluk askerleri daha çok olmak

üzere düşerken, Kendrick'in adamları öfkeyle doldu ve şehrin daha da içine girdi. En sonunda, hızları onları bir dalga gibi ilerletti. İmparatorluk askerleri güçlü savaşçılardı, ama bunlar saldırmaya alışmış adamlardı. Bu yüzden de gafil avlanmışlardı. Çok geçmeden, bir araya gelmeyi başaramadılar ve Kendrick'in ordusunun ilerleyişini

engelleyemediler. Geriye doğru püskürtüldüler ve daha da fazla kayıp verdiler.

Bir saate yakın yoğun bir savaştan sonra, İmparatorluğun kayıpları ciddi bir geri çekilmeye dönüştü. Aralarından bir asker bir borazan çaldı ve adamlar teker teker dönüp dörtnala şehirden kaçmaya çalıştılar.

Kendrick ve adamları daha da büyük bir çığlıkla peşlerinden gittiler, onları Lucia'nın sınırlarına kadar kovaladılar ve hızla ufka doğru ilerlediler. Lucia'da özgür kalan MacGil tutsaklarından muazzam bir çığlık yükseldi. Kendrick'in adamları ilerlerken tutsakların bağlarını çekip onları kurtardılar; tutsaklar da hiç vakit kaybetmeden ölen İmparatorluk askerlerinin atlarına gidip üstlerine atladılar, cesetlerden silahları aldılar ve Kendrick'in adamlarına katıldılar.

Kendrick'in ordusu neredeyse büyüklüğünün iki katma çıktı ve binlercesi onlara yaklaşırken atlarını tepelerden aşağı yukarı sürerek İmparatorluk askerlerini peşlerinden kovaladılar. O'Connor ve diğer okçular kaçanlardan bazılarını vurmaya muvaffak oldular ve bunların vücutları oraya buraya düşüp kaldı.

Kovalamaca devam etti. Kendrick nereye doğru gitmekte olduklarını merak ediyordu ki, kendisi ve adamları özellikle yüksek bir tepenin zirvesine çıkıp aşağı baktıklarında, Silesia'nın doğusundaki en büyük MacGil şehirlerinden birinden olan Vinesia'nın iki dağın arasına yerleşmiş, vadinin içinde oturduğunu gördüler. Bu çok gelişmiş ve önemli bir şehirdi. Şehir Andronicus'un on binlerce adamı tarafından korunurken İmparatorluk taburunun kalıntıları kaçıp gittiler.

Kendrick adamlarıyla tepenin üstünde durakladı ve durumu 33 /350

inceledi. Vinesia belli başlı bir şehirdi ve kendileri sayıca çok az kalıyorlardı. Denemeye kalkışmanın delilik olacağını, izlenecek en emin yolun Silesiaya dönmek ve bugün buradaki zaferleri için şükretmek olduğunu biliyordu.

Fakat Kendrick güvenli tercihler yapacak bir ruh hali içinde değildine de adamları öyleydi. Kan istiyorlardı. İntikam istiyorlardı. Ve bugünkü gibi bir günde, şanslarının ne olduğu artık fark etmiyordu. İmparatorluk adamlarına MacGiller'in neden yapılmış olduklarını göstermenin zamanı gelmişti.

“HÜCUUM!” diye bağırdı Kendrick.

Bir haykırış yükseldi ve binlerce kişi ileri atılarak kendilerini sakınmadan tepeden aşağı büyük şehre doğru ve daha da büyük hasımlarına karşı, hayatlarını feda etmeye, şeref ve kahramanlık için her şeyi tehlikeye atmaya hazır bir durumda hücuma kalktılar.

Gareth ıssız manzaranın içinden düşe kalka ilerlerken öksürüp tıksırıyordu, susuzluktan dudakları çatlamış, altlarında koyu halkalar oluşan gözleri çukura kaçmıştı.

Yürek parçalayan bir kaç gün olmuştu bu ve bir kereden fazla ölmeyi beklemişti.

Gareth Silesia’da Andronicus’un adamlarından zar zor kaçmış, bunun için duvarın iyice içinde bir geçitte saklanarak zamanın gelmesini kollamıştı. Karanlığın içinde bir fare gibi kıvrılarak elverişli bir anın gelmesini beklemişti. Günlerdir orada olduğunu hissetmişti. Her şeye tanık olmuş, Thor bir ejderhanın sırtında gelip bütün o İmparatorluk adamlarını öldürürken olanları gördüklerine inanamadan hayretle izlemişti. Bunu takip eden karışıklık ve karmaşa içinde, Gareth kaçmak için beklediği şansı ele geçirmişti.

Gareth kimse bakmazken Silesia’nm arka kapısından sıvışmış ve güneye giden yolu tutarak, Kanyon’un kenarından ilerlemiş, bulunmamak için çoğu zaman ağaçlıkların içinden çıkmamıştı. Bu fark etmiyorduyollar zaten terk edilmiş durumdaydı. Herkes doğuya gitmiş, Halka için büyük savaşa katılmaktaydı. Giderken, Gareth Andronicus’un adamlarının yol kenarında yanmış cesetlerini görerek buradaki, güneyin içlerindeki savaşın çoktan sonuçlanmış olduğunu anladı.

Gareth daha da güneye indi, içgüdüsü onu Kraliyet Sarayı’na doğru geriye çekiyordu... Ya da oradan geride kalmış olanlara. Burasının Andronicus’un adamları tarafından tahrip edildiğini, muhtemelen harabe haline gelmiş olduğunu biliyordu, fakat yine de oraya gitmek istiyordu.
Silesia’dan uzaklaşmak ve güvenli bir liman bulabileceğini bildiği tek yere gitmek istiyordu. Diğer herkesin terk etmiş olduğu tek

Günlerce yürüdükten sonra, zayıf ve açlıktan çılgın gibi, Gareth nihayet ağaçların arasından çıktı ve uzakta Kraliyet Sarayı'nı gördü. Duvarları yanmış ve dökülüyor olmasına rağmen en azından kısmen hala yerinde, işte orada gözlerinin önünde duruyordu. Bütün çevresi Andronicus'un adamlarının cesetleriyle doluydu, bu Thor'un daha önce oraya gelmiş olduğunun kanıtıydı. Bunun dışında, rüzgârın çıkardığı ıslık sesinden başka bir şey kalmamış durumda, bomboş görünüyordu.

Bu Gareth'ın çok işine geliyordu. Zaten şehre girmeyi düşünmemişti. Buraya hemen şehrin duvarlarının dışında saklı ufak bir yapı için gelmişti. Burası kendisinin bir çocuk olarak sık sık ziyaret ettiği bir yerdi: yerden bir kaç ayak yükselen ve çatısında ince ayrıntılarla kazınmış heykellerin bulunduğu yuvarlak, mermer bir yapı. Sanki topraktan yukarı fırlamış gibi böyle alçakta duruşuyla gözüne her zaman antik bir yapı gibi görünmüştü. Ve öyleydi de. Bu bir MacGil kripti, yeraltı türbesiydi. Babasının ve onun babasının gömülmüş olduğu yerdi.

Kript dokunulmadan bırakılacağını bildiği tek yapıydı. Ne de olsa, bir mezara saldırma zahmetine kim girerdi? Burası onun sığınma arayacağı ve kimsenin onu arama zahmetine girmeyeceğini bildiği geriye kalan tek yerdi. Saklanabileceği, tamamen kendi başına bırakılacağı bir yer. Ve kendi atalarıyla birlikte olabileceği bir yer. Gareth babasından ne kadar nefret etse de, garip bir şekilde, bu günlerde ona daha yakın olmak istediğini hissediyordu.

Gareth açık alandan aceleyle geçti, paçavralaşmış pelerinini omuzlarına daha sıkı sararken esen soğuk bir rüzgâr titremesine yol açtı. Bir kış kuşunun keskin çığlığını duydu ve

başını kaldırıp bakınca, yukarıda yükseklerde dönen iri, korkunç siyah yaratığı gördü. Kuşkusuz, attığı her adımda, gelecek yemeği olarak, kendisinin yere kapaklanmasını bekliyordu. Gareth onu suçlamakta zorluk çekiyordu. Son adımlarında yere düştü ve kuşa o an bulabileceği en iyi yemek olarak göründüğünden emindi.

Gareth nihayet binaya ulaştı, dünya etrafında dönerken, yorgunluktan neredeyse hezeyan içinde, ağır demir kapının tokmağını iki eliyle yakaladı ve bütün gücüyle çekti. Kapı gıcırdadı ve onu çekip açmak bütün gücünü aldı.

Gareth demir kapıyı arkasından çarparak aceleyle karanlığın içine girdi. Kapının

çıkardığı ses arkasında yankılandı.

Duvardaki yanmayan meşaleyi kaptı, nerede durduğunu biliyordu, çakmak taşını çarpıp merdivenlerden gittikçe karanlığın daha derinlerine inerken basamakları görmesine ancak yetecek kadar ışık veren meşaleyi yaktı. Daha derine indikçe içerisi daha da soğuk ve daha esintili hale geldi.

Rüzgâr bir yolunu bulup aşağıya kadar iniyor, yapının ufak çatlaklarında ıslık çalıyordu. Kendisini sanki ataları ona homurdanıyor, onu azarlıyormuş gibi hissetmekten alıkoyamadı.

“BIRAKIN BENİ!” diye bağırdı onlara.

Sesi tekrar tekrar kriptin duvarlarında yankılandı.

“ÇOK GEÇMEDEN ÖDÜLÜNÜZE KAVUŞACAKSINIZ HEPİNİZ!”

Ancak rüzgâr hala ısrarla esmeyi sürdürdü.

Gareth, öfke içinde, en sonunda bütün atalarının mermer lahitler içinde yattığı, on ayaklık tavanıyla, kazılmış büyük

mermer odaya erişinceye kadar daha derine indi. Gareth tam bir ciddiyetle, adımları mermer üzerinde yankılanarak, salonun en sonuna, babasının yatmakta olduğu yere doğru yürüdü.

Eski Gareth olsaydı, babasının lahdini parçalardı. Fakat şimdi, bilinmez bir sebeple, ona bir yakınlık hissetmeye başlıyordu. Bunu zar zor anlıyordu. Belki bu afyonun etkisinin azalmakta olmasındandı veya belki kendisinin de yakında ölmüş olacağını bilmesinden.

Gareth uzun lahdin yanma geldi ve başını aşağı eğerek bunun üzerine kapandı. Ağlamaya başlaması kendisini de şaşırttı.

Gareth, sesi boşluğun içinde yankılanarak “Seni özlüyorum baba” diye inledi.

Yaşlar yüzünden aşağı dökülerek, nihayet dizleri zayıflayıp yorgunluk içinde mermerin yanma çöküp sırtını mezara dayayarak oturuncaya kadar ağladı da ağladı. Rüzgâr sanki yanıt verir gibi uğuldadı ve Gareth gittikçe daha az yanan, karanlığın içinde minik bir alev haline gelen meşaleyi yere bıraktı. Gareth

yakında her tarafın kapkara olacağını ve kendisinin de en çok sevdiği insanlara katılacağını biliyordu.

38/350

Steffen karamsar bir ruh hali içinde bomboş orman yolunda ilerliyor, ağır ağır Sığınma Kulesinden uzaklaşıyordu. Korumaya yemin ettiği kadını, Gwendolyn'i orada öyle bırakmak kalbini parçalıyordu. Onsuz o hiç bir şeydi. Onunla karşılaşmasından beri, nihayet hayatta kendisine bir amaç bulduğunu hissediyordu: ona göz kulak olmak, kendisi gibi basit bir hizmetkârın saflarda yükselmesine olanak sağladığı için hayatını ona borcunu geri ödemeye adamak. Her şeyden önemlisi, Gwendolyn'in görünüşüne bakarak hayatında ondan tiksinmeyen ve onu küçümsemeyen ilk insan olmasıydı.

Steffen onun Kuleye güven içinde ulaşmasına yardımcı olduğu için gurur duymaktaydı. Fakat onu orada bırakmak içinde bir boşluk yaratmıştı. Şimdi nereye gidecekti? Ne yapacaktı?

Korumak için yanında o olmadan, hayatı bir kez daha amaçsız hale gelmişti. Kraliyet Sarayı'na veya Silesiaya geri gidemezdi: Andronicus her ikisini de mağlûp etmişti ve Silesia'dan kaçarken gördüğü tahribatı hatırladı. Aklında kalan son şey, kendi halkının hepsinin esir veya köle durumuna düşmesiydi. Geri dönmenin bir yararı olmayacaktı. Ayrıca, Steffen tekrar Halka'yı geçmek ve Gwendolyn'den o kadar uzakta olmak istemiyordu.

Steffen nereye gideceği aklına gelinceye kadar dolambaçlı orman patikalarından geçip, aklını başına toplamaya çalışarak, saatlerce nereye gittiğini bilmeden yürüdü. Bir tepeye, en yüksek noktasına kadar, kuzeye giden kır yolunu izledi ve bu gözetleme noktasından uzakta başka bir tepenin üstünde ufak bir kasaba bulunduğunu fark etti. Buna yollandı ve kasabaya erişirken dönüp baktığında, burasının ihtiyacı olan şeye sahip bulunduğunu gördü: Sığınma Kulesi'nin

mükemmel bir manzarası. Eğer Gwendolyn bir gün oradan ayrılmaya çalışırsa, ona refakat etmek, onu korumak için orada bulunabilecek şekilde yakında olmak istiyordu. Netice itibariyle, kendisinin bağlılık ve sadakati şimdi ona karşıydı. Bir orduya veya bir şehre değil, sadece ona. O kendisinin milletiydi.

Steffen ufak, mütevazı köye erişirken, burada kalmaya karar verdi, daima Kuleyi gözleyebileceği ve onun için gözlerini dört açacağı bu yerde. Kapılardan geçerken burasının ne olduğu belirsiz, yoksul bir yer olduğunu gördü. Halka'nın

en uzak çevresindeki bu ufacık köy güney ormanının içine öyle bir gizlenmişti ki, Andronicus'un adamları kuşkusuz bu tarafa gelme zahmetine bile katlanmamışlardı.

Steffen düzinelerle köylünün şaşkın bakışları altında köye ulaştı. Yüzleri cehaletle ve merhamet yoksunluğu ile şekillenmiş köylüler ağızları açık ve doğduğundan beri başkalarından gördüğü o tanıdık aşağılama ve istihza ile ona bakıyorlardı. Hepsi birden onun görünüşünü incelerken, onların kendisiyle alay eden gözlerini görebiliyordu.

Steffen dönüp kaçmak istedi, fakat kendisini bunu yapmamak için zorladı. Kuleye yakın olması gerekiyordu ve Gwendolyn'in hatırına, her şeye katlanabilirdi.

Bir köylü, diğerleri gibi paçavralar içinde kırklarında iri yarı bir adam, döndü ve niyeti bozuk bir şekilde ona doğru geldi.

"Bakalım neymiş bu, bir tür deforme bir adam?"

Diğerleri de dönüp yaklaşarak güldüler.

Steffen sükûnetini korudu, bütün hayatı boyunca gördüğü böyle bir karşılamayı beklemekteydi. İnsanlar ne kadar

taşralıysa, kendisiyle alay etmekten o kadar hoşlandıklarını fark etmişti.

Steffen geriye yaslandı ve bu köylülerin sadece acımasız değil, fakat saldırgan olmaları ihtimaline karşılık omzunda asılı yayının hazır durumda olduğundan emin olmak istedi. Eğer yapması gerekirse, göz açıp kapayıncaya kadar içlerinden bir kaçını yere indirebileceğini biliyordu. Fakat buraya şiddet için gelmemişti. Sığınacak yer bulmak için buradaydı.

Kalabalık ve gittikçe büyüyen bir tehditkâr köylü grubu etrafını sarmaya başlarken, biri "Rastgele bir çatlaktan daha fazla bir şey olabilir gibi görünüyor, değil mi?" diye sordu.

"Üzerindeki alametlerden, öyle olduğunu söyleyebilirim," dedi bir başkası. "Bu kraliyet zırhı gibi görünüyor."

"Ve şu yaybu iyi bir deriden yapılmış."

“Oklarına da diyecek yok. Uçları altın, öyle değil mi?”

Bir kaç adım uzakta durup tehditkâr şekilde sert sert bakmaya devam ettiler. Bunlar ona bir çocukken kendisine eziyet eden zorbaları hatırlatıyordu.

“Peki, kimsin sen çatlak?” dedi içlerinden biri tepeden bakarak.

Steffen derin bir nefes aldı, sakin kalmaya azimliydi.

“Size zarar vermek niyetinde değilim” diye başladı.

Grup hep birden gülmeye başladı.

‘Zarar vermek mi? Sen mi? Bize ne gibi bir zarar verebilirsin 41 / 350

ki?’

“Sen bizim civcivlerimize bile zarar veremezsin!” diye güldü bir başkası.

Gülüşme arttıkça Steffen’ın yüzü kıpkırmızı oldu; fakat kendisini tahrik etmelerine izin vermeyecekti.

“Kalacak bir yere ve yiyeceğe ihtiyacım var. Çalışmak için nasırlı ellerim ve güçlü bir sırtım var. Bana bir görev verin ve kendi başımın çaresine bakarım. Fazla bir şeye ihtiyacım yok. Hemen herkes kadar.”

Steffen yeniden kendisini zihinsel çalışmalar içinde kaybetmek istiyordu, aynen bütün o yıllar boyunca bodrumda Kral MacGil’e hizmet ederek yaptığı gibi. Bu aklını olaylardan başka yere çevirmesine yardımcı olurdu. Gwendolyn’le hiç karşılaşmadan önce yapmaya hazır olduğu gibi, ağır iş yapabilir ve isimsiz bir hayat yaşayabilirdi.

İçlerinden biri gülerek “Sen kendine adam mı diyorsun?” diye seslendi.

“Belki onu bir işe koşabiliriz,” diye seslendi bir başkası. Steffen ümitle ona baktı.

“Yani, bizim köpeklerimize veya civcivlerimize karşı dövüşmesi için!”

Hepsi birden güldüler.

“Bunu görmek için büyük bir miktar öderdim!”

“Orada bir savaş var, eğer dikkat etmediyseniz,” diye yanıt 42 / 350

verdi Steffen soğukkanlılıkla. “Eminim, bunun gibi ilkel bir taşra kasabasında dahi, erzaklara göz kulak olması için fazladan birisine ihtiyacınız olabilir.”

Köylüler şaşkın vaziyette birbirlerine baktılar.

“Tabii savaştan haberimiz var,” dedi biri, “fakat bizim köyümüz çok ufak. Ordular buraya gelme zahmetine katlanmazlar.”

“Senin konuşma tarzını beğenmedim,” dedi bir diğeri. “Hep süslü püslü? Biraz okuldan geçmişsin gibi geliyor. Bizden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ben herkesten daha iyi değilim,” dedi Steffen.

“O kadarı aşikâr,” diye güldü bir başkası.

Köylülerden biri ciddi bir ses tonuyla, “Bu kadar tıraş yeter!” diye bağırdı.

İleri çıktı ve diğerlerini güçlü bir elle kenara itti.

Diğerlerinden daha yaşlıydı ve ciddi bir adama benziyordu. Onun ortaya çıkmasıyla kalabalık sessizleşti.

“Eğer dediğin gibiyse,” dedi adam derin, kaba sesiyle, “Fazladan bir el benim değirmenimde işime yarayabilir. Ücret günde bir torba tahıl ve bir testi su. Köy çocuklarının geri kalanlarıyla samanlıkta uyursun. Eğer bu işine geliyorsa, ben seni işe alırım.”

Steffen nihayet ciddi bir adam görmekten memnun olarak başıyla onayladı.

“Daha fazla hiç bir şey istemem,” dedi.

43 / 350

Steffen onu izledi ve kendini etrafı ergen çocuklar ve adamlarla dolu kocaman bir buğday değirmeninde buldu. Etraftakilerden her biri, ter ve kir içinde, çamurlu bir yol üzerinde duruyordu ve her biri bir çomağı yakalayıp onunla birlikte ileri yürüyerek iri bir tahta tekerleği itiyordu. Steffen orada durup

işi gözden geçirdi ve bunun insanın sırtını kıran cinsten bir iş olacağını idrak etti. Bununla idare edebilirdi.

Steffen kabul edeceğini söylemek için adama döndü, fakat adam kabul edeceğini varsayarak çoktan gitmişti. Köylüler, bir kaç soruyla işlerine geri döndüler. Steffen ilerideki tekerleğe ve önünde yatan yeni hayata doğru baktı.

Bir an için, zayıf olmuş, kendisinin hayale dalıp gitmesine izin vermişti. Kalelerden, soylulardan ve rütbelerden oluşan bir hayat hayal etmişti. Kendisini Kraliçe için çalışan önemli bir kişi olarak görmüştü. Bu kadar yükseklere çıkacak yerde, işin doğrusunun ne olduğunu bilmeliydi. O, tabii, bunun için yaratılmamıştı. Hiç bir zaman öyle olmamıştı. Gwendolyn'le karşılaşınca ona olan şey şans eseri bir rastlantıydı. Şimdi, hayatı buna indirgenmişti. Fakat bu, en azından, bildiği bir hayattı. Anladığı bir hayat. Güçlüklerle dolu bir hayat. İçinde Gwendolyn olmadan, bu hayat kendisi için yeterince iyi olacaktı.

ALTINCI BÖLÜM

Bulutlardan hızla geçip Sığınma Kulesi'ne gittikçe yaklaşırlarken Thor, Mycoples'i daha hızlı gitmeye teşvik etti. Thor varlığının her zerresiyle Gwen'in tehlikede olduğunu hissediyordu. Titreşimin parmak uçlarından, bütün vücudundan geçerek kendisine bir şey söylediğini, kendisini uyardığını hissetti. Daha hızlı git diye kendisine fısıldıyordu.

Daha hızlı.

"Daha hızlı!" diye Thor Mycoples'i teşvik etti.

Mycoples buna karşılık hafifçe kükreyerek, büyük kanatlarını daha kuvvetle çırpmaya başladı. Thor'un sözcükleri ağzından çıkarması bile gerekmemiştiMycoples daha o söylemeden her şeyi anlıyordufakat Thor yine de sözcükleri dile getirdi. Bunlar kendisini daha iyi hissetmesini sağladı. Kendisini çaresiz hissediyordu. Gwen'le ilgili olarak bir şeyin hiç yolunda gitmediğini ve her saniyenin önem taşıdığını seziyordu.

Nihayet bir bulut kümesinden çıktılar ve çıkarlarken Thor uzakta Sığınma Kulesi'ni görünce birden içinin rahatladığını hissetti. Bu antik ve ürkütücü bir

mimari eserdi, göğe yükselen tamamen yuvarlak, ince bir kule, neredeyse bulutlar kadar yükseğe çıkıyordu. Thor, buradan bile, antik, parlak siyah bir taştan yapılmış olan kuleden gelen gücü sezebiliyordu.

Daha yakma uçarlarken, aniden Thor yüksekte, kulenin tepesinde bir şey gördü. Bu bir insandı. Kenar çıkıntısının

üzerinde elleri açık, avuçları yanlarındaydı. Rüzgârda hafifçe sallanıyordu.

Thor derhal bunun kim olduğunu bildi.

Gwendolyn.

Onu orada dururken görünce kalbi güm güm atmaya başladı. Onun ne düşündüğünü biliyordu. Ve niçin olduğunu da bilmekteydi. Kendisinin ondan vazgeçtiğini sanıyordu ve kendisini sanki bu kendi hatasıymış gibi hissetmekten kendini alamadı.

Thor, “DAHA HIZLI!” diye haykırdı.

Mycoples daha da kuvvetle çırptı kanatlarını ve o kadar hızlı uçtular ki, Thor’un nefesi kesildi.

Yaklaşırlarken, Thor Gwen’in geriye, kenar çıkıntısından çatının güvenliğine bir adım attığını izledi ve kalbi rahatlamayla doldu. Kendisini daha görmeden, kendi başına, kararını değiştirmiş ve atlamamaya karar vermişti.

Mycoples kükredi ve Gwen başını kaldırıp ilk kez olarak Thor’u gördü. İkisinin gözleri bu uzak mesafeden dahi birbirine kenetlendi ve Thor onun yüzüne inen şoku izledi.

Mycoples çatıya kondu ve o anda Thor daha fazla beklemeden atlayıp Gwendolyn’e koştu.

Gwen döndü ve tam bir hayret içinde gözlerini açarak ona baktı. Sanki bir hayalete bakar gibi bakıyordu.

Thor kalbi hızla çarparak, heyecan içinde ona koştu ve kollarını uzattı. İkisi kucaklaşıp birbirlerini sıkı sıkı tuttular.

Thor onu kaldırıp kollarının arasında sıktı. Tekrar tekrar onu havada çevirdi.

Thor onun kulağına ağladığını duydu, sıcak gözyaşlarının ensesinden aşağı döküldüğünü hissetti ve gerçekten burada olduğuna, burada dünya gözüyle onu tuttuğuna inanmakta güçlük çekti. Bu gerçekti. İmparatorluğun derinlerinde bulunduğu sırada, bir daha asla geri dönemeyeceğine, GwendolynT tekrar hiç bir zaman göremeyeceğine inandığı zaman günden güne, geceler boyu hayalinde canlandırdığı rüya buydu.

Ondan bu kadar uzun zaman ayrı kaldığı için, şimdi onunla ilgili her şey kendisine yeni geliyordu. Bu mükemmel bir duyguydu. Ve bir daha onunla geçirdiği tek bir anı bile çantada keklik saymamaya yemin etti.

“Gwendolyn,” diye kulağına fısıldadı.

O da ona “Thorgrin,” diye fısıldadı.

Birbirlerini ne kadar sürdüğünü bilemeyeceği kadar uzun zaman bırakmadan tuttular, sonra yavaşça geri çekilip öpüştüler. Bu ihtiraslı bir öpüşmeydi ve ikisi de bundan geri çekilmediler. Gwendolyn, “Yaşıyorsun,” dedi.
“Buradasın. Burada olduğuna inanamıyorum.”

Mycoples homurdandı ve Gwendolyn, Mycoples bir kez kanatlarını çırparken, Thor’un omzunun üzerinden yukarı baktı. GwenTn yüzü korkudan kızardı.

“Korkma,” dedi Thor. “Onun adı Mycoples. Benim dostum. Ve senin de dostun olacak. Sana göstereyim.”

Thor Gwen’in elini tuttu ve onu yavaşça korkuluk duvarına 47/350

doğru götürdü. Yaklaşırlarken Gwen’in korkusunu hissedebiliyordu. Thor anladı. Ne de olsa, bu gerçek, canlı bir ejderhaydı ve bu Gwen’in hayatta bir ejderhaya en yakın olduğu andı.

Mycoples kocaman, kırmızı yanan gözlerle Gwen’e bakıyor ve yumuşakça homurdanıyor, kanatlarını çırpıyor ve boynunu eğiyordu. Thor kıskançlık gibi bir şey hissetti. Bir de belki merak.

“Mycoples, Gwendolyn’le tanış.”

Mycoples gururla başını uzağa çevirdi.

Sonra aniden geri döndü ve bunu yaparken sanki onun içini okuyormuş gibi, tam Gwendolyn’in gözlerinin içine baktı. Aşağı eğildi, o kadar yakındı ki yüzü neredeyse Gwendolyn’inkine değecekti.

Gwen şaşkınlık ve huşuve belki korku içinde yutkundu. Eli titreyerek yukarı uzandı ve elini Mycoples’in uzun burnunun üzerine koyarak onun mor pullarına dokundu.

Bir kaç saniye sonra, Mycoples nihayet gözlerini kırptı ve burnunu aşağı indirerek bir şefkat belirtisi olarak Gwen’in midesine sürttü. Mycoples burnunu buna saplanmış gibi Gwen’in midesine sürtmeye devam etti ve Thor bunun sebebini anlayamadı.

Sonra, aynı çabuklukla, Mycoples başını uzağa çevirdi ve ufka baktı.

“Çok güzel,” diye fısıldadı Gwen.

Dönüp Thor’a baktı.

“Senin döneceğinden ümidimi kesmiştim,” dedi. “Döneceğini sanmıyordum.”

“Ben de öyle,” dedi Thor. “Beni ayakta tutan seni düşünmek oldu. Bu bana hayatta kalmak için neden verdi. Dönmek.”

Tekrar birbirlerini kucakladılar, rüzgâr onları okşarken birbirlerini sıkı sıkı tuttular, sonra nihayet geri çekildiler.

Gwendolyn aşağı baktı ve Thor’un belinde Kader Kılıcı’m gördü ve gözleri açıldı. Nefesi kesildi.

“Kılıcı geri getirdin,” dedi. İnanamayarak başını kaldırıp ona baktı. “Onu takacak olan sensin.”

Thor başıyla onayladı.

Gwendolyn, “Fakat nasıl...” diye söze başladı, sonra sesi kısıldı. Açıkça, şaşkına dönmüştü.

“Bilmiyorum,” dedi Thor. “Sadece yapabildim.”

Başka bir şeyi fark ederken gözleri ümitle açıldı.

“O zaman Kalkan tekrar yukarıda demektir,” dedi ümitle.

Thor başıyla ciddi biçimde onayladı.

“Andronicus tuzağa düştü,” dedi. “Kraliyet Sarayı’nı ve Silesia’yı kurtarmış bulunuyoruz.”

Gwendolyn’in yüzü rahatlayarak ve neşeyle yukarı kalktı.

“O şendin” dedi, birden olanları idrak ederek. “Şehirlerimizi 49 / 350

sen kurtardın.”

Thor alçak gönüllülükle omzunu silkti.

“Daha çok Mycoples’ti. Ve Kılıç. Ben sadece onlara eşlik etmek için gittim.”

Gwen’in yüzü sevinçle parladı.

“Ve halkımız? Onlar güvende mi? Hiç kurtulan oldu mu?” Thor başıyla onayladı.

“Çoğu hayatta ve iyi.”

Yüzü sevinçle ışıldadı, tekrar genç göründü.

“Kendrick seni Silesia’da bekliyor,” dedi Thor, “Godfrey,

Reece, Srog ve birçok diğeri gibi. Hepsi hayatta ve iyiler ve şehir özgür.”

Gwendolyn ileri koşup Thor’u kucakladı ve onu sıkı sıkı tuttu. Thor onun nasıl rahatladığını hissedebiliyordu.

“Hepsinin yok olduğunu sanmıştım,” dedi, hafifçe ağlayarak, “sonsuza dek

kaybolduğunu.”

Thor kafasını salladı.

“Halka ayakta kaldı,” dedi. “Andronicus kaçmakta. Biz döneceğiz ve onu kesin olarak ortadan kaldıracağız. Ve sonra her şeyi yeniden inşa edeceğiz.”

Gwendolyn birden bire ona arkasını döndü ve gözlerini kaçırıp gökyüzüne bakarak bir gözyaşını sildi. Pelerinini

omuzlarının etrafına sıkı sıkı sardı ve yüzü endişeyle doldu.

“Ben geri dönebilir miyim bilmiyorum,” dedi, tereddütle. “Bana bir şey oldu. Sen burada yokken.”

Thor döndü ve omuzlarını tutarak ona baktı.

“Sana ne olduğunu biliyorum,” dedi. “Annen bana söyledi. Utanılacak bir şey yok,” dedi.

Gwendolyn ona bakıyor gözleri şaşkınlık ve merakla doluyordu.

“Sen biliyor musun?” diye sordu, şok içinde.

Thor başıyla onayladı.

“Bunun hiç bir anlamı yok,” dedi. “Ben seni her zamanki kadar seviyorum. Hatta daha fazla. Bizim sevgimizönem taşıyan budur. Kırılmaz olan budur. Senin intikamını alacağım. Andronicus’u ben kendim öldüreceğim. Ve bizim sevgimiz asla ölmeyecek.”

Gwen ileri koşup Thor’a sıkı sıkı sarıldı, gözyaşları boynundan aşağı dökülüyordu. Thor onun ne kadar rahatladığını hissedebiliyordu.

“Seni seviyorum,” dedi Gwen onun kulağına.

“Ben de seni seviyorum,” diye cevap verdi Thor.

Thor onu tutarak orada dururken, kalbi kaygıyla çarpıyordu. Şimdi, şu anda, her

zamandan daha çok ona sormak istiyordu. Evlenme teklif etmek. Fakat önce ona kendi sırrını söyleyinceye kadar, babasının kim olduğunu söyleyinceye

kadar, bunu yapamazdı.

Bunun düşüncesi kendisini utanç ve küçük düşme duygusuyla doldurdu. İşte kendisi buradaydı ve biraz önce her ikisinin de en çok nefret ettikleri insanı öldürmeye söz vermişti. Ve bunu izleyen bir sonraki sözleriyle nasıl Andronicus'un kendi babası olduğunu açıklayabilirdi?

Thor eğer bunu yaparsa, Gwendolyn'in sonsuza kadar ondan nefret edeceğinden emindi. Ve onu kaybetmeyi göze alamazdı. Bütün olanlardan sonra değil. Onu çok seviyordu.

Onun için bunun yerine, elleri titreyerek. Thor, gömleğinin içine uzandı ve bir gerdanlık çıkardı. Ejderhanın hâzinesi arasında bulduğu gerdanlıktı bu. Altından bir zinciri ve elmaslar ve yakutlarla bezenmiş, ışıldayan altından bir kalbi vardı. Bunu kaldırıp ışığa tuttu ve görüntü Gwen'in nefesini kesti.

Thor onun arkasına geçti ve gerdanlığı boynuna taktı.

"Aşk ve sevgimin ufak bir nişanesi," dedi.

Gerdanlık onun üzerinde çok güzel duruyor, altın ışıkta parlıyor ve her şeyi yansıtıyordu.

Yüzük cebinde yanıyordu ve Thor doğru zaman gelince bunu ona vermeye ahdetti. Ona gerçeği söylemek için cesaretini toplayabildiği zaman. Fakat şimdi, o her ne kadar olabileceğini ümit etse de, bunun zamanı değildi.

"Onun için görüyorsun, dönebilirsin," dedi Thor, elinin tersiyle onun yanağını okşayarak. "Dönmen lazım. Halkının sana ihtiyacı var. Bir lidere ihtiyaçları var. Bir lider olmadan Halka hiç bir şeydir. Rehberlik için sana bakıyorlar.

Andronicus hala Halka'nın yarısını engelliyor. Şehirlerimizin yeniden yapılmaları gerekiyor."

Thor onun gözlerinin içine baktığında onun düşünmekte olduğunu görebiliyordu.

“Evet de,” diye Thor teşvik etti. “Benimle birlikte dön. Bu Kule bir genç kadının günlerinin gerisini geçireceği bir yer değil. Halka’nın sana ihtiyacı var. Benim sana ihtiyacım var.”

Thor elini uzattı ve bekledi.

Gwendolyn bocalayarak aşağı baktı.

Sonra nihayet, uzandı ve bir elini onunkinin üzerine koydu. Sevgi ve sıcaklıkla ışıldayan gözleri gittikçe daha parlak hale geldi. Thor onun yavaşça bir zamanlar bildiği hayat, sevgi ve neşeyle dolu eski Gwendolyn haline gelmekte olduğunu görebiliyordu. Sanki o gözlerinin önünde kendine gelen bir çiçek gibiydi.

“Evet,” dedi yumuşakça, gülümseyerek.

Kucaklaştılar ve Thor onu sıkı sıkı tutarak bir daha asla bırakmamaya ant içti.

- YEDİNCİ BÖLÜM
- SEKİZİNCİ BÖLÜM
- ONBİRİNCİ BÖLÜM
- ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
  - ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
- YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
  - YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
- OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
  - OTUZ DOKUZUNCU BOLUM

YEDİNCİ BÖLÜM

Erec gözlerini açıp tekrar kendisini Alistair'in kollarında yatarken buldu. Onun sevgi ve sıcaklık ile ışıldayan kristal mavisi gözlerine bakıyordu. Erec'in dudaklarının kenarında ufak bir gülümseme vardı ve Alistair onun ellerinden yansıyan ve kendi vücuduna yayılan sıcaklığı hissediyordu. Kendisini kontrol ederken, sanki hiç yaralanmamış gibi tamamen iyileşmiş, yeniden doğmuş olduğunu hissediyordu. Alistair onu ölümden geri getirmişti.

Erec kalkıp oturdu ve şaşkınlıkla Alistair'in gözlerinin içine baktı. Bir kez daha kendisini onun gerçekten kim olduğunu, nasıl böyle güçlere sahip olabildiğini merak ederken bulmuştu.

Erec oturup kafasını ovarken, hemen Andronicus'un adamlarını hatırladı. Saldırıyı. Küçük kanyonun savunulmasını. Büyük kayayı.

Erec ayağa fırladı ve bütün adamlarının sanki ölümden dönmesini ve emrini bekler gibi kendisine bakmakta olduğunu gördü. Yüzlerinden rahatladıkları belli oluyordu.

Döndü ve büyük bir heyecanla Alistair'e "Ben ne kadar zaman kendimden geçtim?" diye sordu. Adamlarını bu kadar uzun zaman terk ettiği için kendini suçlu hissediyordu.

Ama o tatlı tatlı ona gülümsedi.

"Sadece bir saniye," dedi.

Erec bunun nasıl olabileceğini anlayamıyordu. Kendini sanki yıllarca uyumuş gibi tamamen yenilenmiş gibi hissediyordu.

Ayağa fırlarken adımında yeni bir canlılık hissetti ve dönüp küçük kanyonun girişine koştu ve kendi eserini gördü: kendisinin kırdığı koca kaya parçası şimdi yolu tıkıyordu ve Andronicus'un adamları artık buradan geçemiyorlardı. İmkânsız olanı başarmışlar ve çok daha büyük bir orduyu

geri püskürtmüşlerdi. En azından şimdilik.

Kutlamaya vakit bulamadan, Erec yukarıdan gelen ani bir çığlık işitti ve yukarı baktı: orada uçurumun tepesinde adamlarından biri çığlık atmış ve sonra sırt üstü geriye doğru yuvarlanmış ve ölü olarak toprağa düşmüştü.

Erec aşağı baktı ve adamın vücuduna saplanmış bir mızrak gördü, sonra tekrar yukarı baktığında bir sürü aktivite gördü, bağrışmalar ve her taraftan gelen çığlıklar yükseldiğini duydu. Gözlerinin önünde, tepede Andronicus'un düzinelerle adamı göründü. Duke'ün adamlarıyla göğüs göğse dövüşüyor, darbeye darbeyle karşılık veriyorlardı ve Erec ne olduğunu anladı: İmparatorluk komutanı kuvvetlerini ikiye ayırmıştı, bir kısmını küçük kanyondan ve diğerlerini doğrudan dağın üzerinden gönderiyordu.

"TEPEYE!" diye emretti Erec. "TIRMANIN!"

Kendisi elde kılıç dosdoğru dağın yüzüne koşarken, Duke'ün adamları onu izleyerek kaya ve toz içinde dik çıkıştan yukarı tırmanmaya çabaladılar. Her bir kaç adımda bir kaydı ve avucunu taşta sıyırarak eliyle tutunmaya çalıştı, tutacak bir yer bulup arka üstü düşmemek için elinden geleni yaptı. Koştu, fakat dağın yüzü o kadar dikti ki, bu koşmaktan çok tırmanmaydı; her adım büyük mücadele gerektiriyordu, adamları dağ keçileri gibi uçurumdan yukarı oflaya puflaya çıkmaya çalışırlarken etrafında zırhlar zangırdayıp duruyordu.

Aşağıda, dağa çıkmakta olan Duke'ün okçularından bir kaç düzinesi, durdular ve uçurumun tepesine doğru nişan aldılar. Oklarını bir yağmur gibi salıverdiler ve bir kaç İmparatorluk askeri çığlık atıp geriye doğru savruldular ve uçurumun kenarından aşağı yuvarlandılar. Birisinin vücudu savrularak aşağıya Erec'e doğru geldi; eğilip güçlükle bundan kaçınabildi. Ancak Duke'ün adamlarından biri o kadar şanslı değildibir ceset ona çarparak onu çığlıklar içinde, sırt üstü uçarak yere gönderdi ve yere çarpan adam kendi ağırlığı altında öldü.

Duke'ün okçuları kendilerine mevzi kazıp dağın üstüne ve altına konuşlandılar, İmparatorluk askerlerinden biri ne zaman uçurumun kenarından başını çıkarırsa, onları savunmada tutmak için oklarını fırlattılar.

Fakat yukarıdaki çarpışma sıkı, göğüs göğseydi ve okların hepsi hedeflerini bulmadı: bir ok hedefi tutturamayıp kaza eseri Duke'ün kendi adamlarından birinin sırtına saplandı. Asker feryatlar içinde sırtını büktü ve bir İmparatorluk

askeri fırsattan yararlanarak onu hançerledi, sırt üstü yere yıkıp çığlıklar içinde uçurumdan aşağı gönderdi. Fakat İmparatorluk askeri kendini gösterince başka bir okçu da onu karnından vurarak öldürdü ve adamın cesedi kenardan yüz üstü aşağı yuvarlandı.

Erec ve etrafındakiler çabalarını arttırdılar ve bütün güçleriyle uçurumdan yukarıya çıkmaya çalıştılar. Tepeye yaklaşırken, sadece bir kaç adım uzakta, Erec kaydı ve düşmeye başladı; ellerini sağa sola salladı, uzandı ve taştan çıkan kalın bir kökü yakaladı. Hayatını kurtarmak için buna tutundu ve orada asılı kaldı, sonra kendini yukarı çekti, ayağını basacak bir yer buldu ve tepeye çıkmaya devam etti.

Erec diğerlerinden önce tepeye erişti ve bir savaş çığlığıyla, kılıcını yukarı kaldırıp ileri koştu. Tepede pozisyonlarını koruyan, fakat geriye püskürtülmekte olan adamlarını savunmaya yardımcı olma arzusundaydı. Yukarıda adamlarından ancak bir kaç düzinesi kalmıştı ve her biri, bire karşı iki üstünlüğü olan İmparatorluk askerleriyle göğüs göğse çarpışma içindeydi. Her geçen saniye, gittikçe daha fazla İmparatorluk askeri tepenin üstünde peyda olmaktaydı.

Erec, saldırıp bir anda iki askeri birden hançerleyerek, kendi adamlarını kurtarıp deliler gibi savaştı. Bütün Halka'da, savaşta ondan daha hızlı kimse yoktu ve elinde iki kılıçla, her tarafı keserek, Erec İmparatorluğa karşı savaşmak için Gümüş şampiyonu olarak eşsiz becerilerini kullandı. Dönüp, eğilip keserken, gittikçe İmparatorluk askerlerinin yoğun olduğu yere doğru ilerlerken, tek kişilik bir imha dalgası gibiydi. Gelen bir saldırıdan kaçınıp kafa atarak ve önündekileri savuşturarak o kadar hızlı gitti ki, kalkanını bile kullanmak istemedi.

Bir düzene askeri daha kendilerini savunma fırsatı bulamadan yere indirerek, Erec onları bir rüzgâr gibi yırtıp geçti. Ve hepsi onun çevresinde toplanan Duke'ün adamları canlanıp destek verdiler.

Arkasında, Duke'ün adamlarının geri kalanları da, önlerinde Brandt ve Duke olduğu halde tepeye ulaşıp ErecTn yanında savaşmaya başladılar. Çok geçmeden, gidişat yön değiştirdi ve cesetler etraflarında yığılırken, kendilerini İmparatorluk askerlerini geri püskürtürken buldular..

Erec tepede kalan en son İmparatorluk askeriyle hesaplaştı ve onu geri gitmeye zorlayarak sonra arkaya eğilip bir tekme attı ve adam İmparatorluk tarafından

çığlıklar içinde sırt üstü aşağı yuvarladı.

Erec ve adamları orada durup, nefeslerinin geri gelmesini beklediler; Erec önlerindeki geniş açıklıktan ileriye uçurumun İmparatorluk tarafındaki kenarın ucuna yürüdü. Aşağıda ne bulunduğunu görmek istiyordu. İmparatorluk akıllı davranarak buraya, yukarıya adam göndermeyi durdurmuştu, fakat Erec'in içinde hala yedekte bazı kuvvetler olabileceği gibi endişe verici bir his vardı. Adamları da onun yanma gelip aşağı baktılar.

Erec'iyse en uçuk hayallerindeki hiçbir şey dahi onu aşağıda gördüklerine hazırlamamıştı. Yüreği ezildi. Öldürmeye muvaffak oldukları yüzlerce adama, küçük kanyonu başarıyla kapatıp yüksek araziyi ele geçirmiş olmalarına rağmen, geride hala on binlerce İmparatorluk askeri bulunmaktaydı.

Erec buna zor inanabiliyordu. Buraya kadar gelebilmek için her şeylerini ortaya koymuşlardı ve verdikleri bütün zarar İmparatorluğun sonsuz zırhında bir ezik bile meydana getirmemişti. İmparatorluğun bütün yapacağı buraya gittikçe daha fazla adam göndermekten ibaretti. Erec ve adamları daha düzinelerle, belki yüzlerce asker daha öldürebilirlerdi. Fakat neticede binlercesinin kendilerini aşmalarını engelleyemezlerdi.

Erec ümitsizlik içinde orada durdu. Hayatında ilk kez, burada, bu alanda, bugün ölmek üzere bulunduğunu biliyordu.

Bundan kaçış yolu yoktu. Bundan pişmanlık duymuyordu. Kahramanca bir savunma yapmıştı ve ölecekse bundan daha bir yol veya yer bulunamazdı. Kılıcını kavradı ve kendisini hazırladı. Tek düşüncesi Alistair'in güvende olmasıydı.

Belki diye düşündü, bir sonraki hayatta onunla geçirecek daha çok zamanı olurdu.

Erec döndüğünde Brandt'ın eli kılıcının kabzasında, kendisi gibi kadere razı olmuş, yanı başında durduğunu gördü. İkisi birlikte sayısız savaşta dövüşmüşler, birçok kez kendilerinden büyük kuvvetler karşısında kalmışlardıancak Erec arkadaşının yüzünde hiçbir zaman şimdi görmekte olduğu ifadeyi görmemişti. Bu kendi ifadesini aksettiriyor olmalıydı: ölümün burada olduğunun işaretini vermekteydi bu.

"En azından elimizde kılıçlarımızla gideceğiz," dedi Duke.

Aynen Erec’in düşüncelerini yansıtıyordu.

Aşağıda, İmparatorluğun askerleri, sanki bunları hissetmiş gibi, yukarı baktılar. Binlercesi silahları çekilmiş, uygun adım uçuruma doğru yürümeye başladılar. Yüzlerce imparatorluk okçusu diz çökmeye başladı ve Erec kan dökülmesine ancak saniyeler kaldığını anladı. Kendini hazırladı ve derin nefes aldı.

Aniden gökyüzünde bir yerden, uzakta ufuktan kulak tırmalayıcı bir ses geldi. Erec yukarı baktı ve bir şeyler mi işitmeye başladığını merak ederek gökyüzünü araştırdı. Bir keresinde, bir ejderhanın çığlığını duymuştu ve sesin belki buna benzediğini düşündü. Bu hiç unutmadığı bir ses olmuştu, eğitimi sırasında, Yüzler zamanında işittiği bir ses. Asla tekrar duymayacağını sandığı bir sesti bu. Mümkün olamazdı. Bir ejderha mı? Orada Halka’da mı?

Erec boynunu eğdi ve uzakta, açılan bulutların arasından hayatının geri kalanı boyunca aklına kazınacak olan bir manzara gördü: büyük kanatlarını çırparak, büyük yanan gözleriyle onlara doğru uçmakta olan, kocaman bir mor

ejderha. Görüntü Erec’in içini, herhangi bir ordunun doldurabileceğinden daha büyük bir dehşetle doldurdu.

Fakat daha yakından bakınca, bu bir zihin karışıklığına dönüştü. Ejderhanın sırtına binmiş iki kişi görebildiğini sanıyordu. Erec gözlerini kısınca onları tanıdı. Gözleri ona bir oyun mu oynamaktaydı?

Orada, ejderhanın sırtında, Thorgrin ve onun arkasında, onun beline sarılmış, Kral MacGil’in kızı Gwendolyn oturuyordu.

Daha Erec görmekte olduklarını hazmetmeye başlamadan, ejderha bir kartal gibi aşağı daldı. Ağzını açtı ve korkunç bir kulak tırmalayıcı ses çıkardı, bu o kadar keskin bir sesti ki, Erec’in yanındaki kaya çatlamaya başladı. Ejderha aşağı dalıp, ağzını açarak Erec’in hayatında görmediği bir şekilde nefesiyle ateş saçınca bütün yer sarsıldı.

Dalga dalga ateş onları sarar ve bütün vadi alevlerle aydınlanırken, ortalık binlerce İmparatorluk askerinin haykırış ve çığlıklarıyla doldu. Thor ejderhayı Andronicus’un adamlarının sıralarının altına üstüne yönlendiriyor, göz açıp kapayıncaya kadar çok sayıda askeri yok ediyordu.

Geri kalan askerler dönüp ufka doğru yarışarak kaçtılar. Thor peşlerinden gidip ejderhasının durmadan ateş saçmasını sağlayarak bunları da avladı.

Dakikalar içinde, Erec'in aşağısındaki bütün adamlarkendi ölümüne yol açacaklarından bu kadar emin olduğu adamların kendileri ölmüştü. Onlardan geriye yanmış cesetler, ateş ve alevler dışında, bir zamanlar orada olan canlar haricinde hiç bir şey kalmadı. Bütün İmparatorluk taburu yok olmuştu.

Ağzı şok içinde açık, Erec yukarı baktı ve ejderhanın havada 60 / 350

yükseğe çıkıp, büyük kanatlarını çırparak yanlarından uçup gitmesini izledi. Kuzeye yönelmişti. Üstlerinden geçerken adamları büyük bir sevinç gösterisi yaptılar.

Thor'un kahramanlığından, ejderhasını korkusuzca kontrol etmesinden ve ejderhanın gücünden, hayranlık içinde Erec'in nutku tutulmuştu. Erec ikinci bir yaşam şansına kavuşmuştuo ve adamlarının hepsive uzun zamandır ilk defa kendisini iyimser hissetmekteydi. Şimdi savaşı kazanabilirlerdi. Andronicus'un bir milyon adamı olsa bile, böyle bir canavarla gerçekten kazanabilirlerdi.

"Askerler, ileri!" diye komut verdi Erec.

Ejderhanın izini takip etmek azmindeydi, sülfür kokusu, gökyüzündeki alev, onları her nereye götürürse. Thorgrin dönmüştü ve şimdi ona katılma zamanıydı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kendrick atının üzerinde, çevresindeki adamlarıyla hücuma kalktı. Binlercesi Andronicus'un taburunun geri çekildiği büyük şehir olan Vinesia'nın dışında toplanmışlardı. Yüksek, demir bir kale kapısı şehrin giriş kapılarını kapatıyordu, taş duvarları kalındı ve Andronicus'un Kendrick'in ordusundan çok daha fazla olan adamlarının binlercesi içeride ve dışarıda cirit atıyordu. Sürpriz unsuru artık onun tarafında değildi.

Daha kötüsü, Andronicus'un şehrin arkasından ortaya çıkmakta olan binlerce adamı daha vardı, ovaları istila eden takviyeler. Tam Kendrick onları kaçmaya zorladıklarını düşünürken, durum çabucak tersine dönmüştü. Nitekim artık ordu düzenli, disiplinli, çok büyük bir yıkım dalgası gibi Kendrick'in üzerine yürümekteydi.

Şimdi tek seçenek Silesia'ya geri çekilmek, İmparatorluk bir kez daha ele geçirinceye ve hepsi bir kez daha köle duruma düşünceye kadar geçici olarak orasını elde tutmaktı. Bu, asla olamazdı.

Kendrick bir çatışmadan hiç geri çekilmemişti, sayıca az kaldığında bile. Ne kendisi, ne de MacGil'in ordusunun buradaki, Silesia'daki, Gümüş'teki diğer cesur savaşçıları. Kendrick biliyordu ki, hepsi onunla birlikte ölünceye kadar savaşacaklardı. Ve kılıcının kabzasını kavrayışı sıkılaştıkça, bu gün tam olarak ne yapması gerektiğini bilmekteydi.

İmparatorluk adamları bir savaş çığlığı attılar ve Kendrick'in adamları buna daha güçlü bir savaş çığlığı ile cevap verdiler.

Kendrick ve adamları üstlerine gelen orduyu karşılamak için, bunun kazanamayacakları, fakat yine de vermeleri gereken bir savaş olduğunu bilerek yokuştan aşağı koşarlarken, Andronicus'un adamları hız kazandılar ve onlar da karşıdan gelenlere doğru koşmaya başladılar. Kendrick havanın saçlarından rüzgâr gibi geçtiğini, elinde kılıcının kabzasının titreşimini hissediyor ve kendisini kılıçların tanıdık ayini, o büyük metal şangırtısı içinde kaybetmesinin sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordu.

Kendrick yukarıda yükseklerde çığlık gibi tiz bir ses duyunca şaşırdı; gökyüzüne

bakmak için boynunu eğdi ve iki defa bakmasına yol açan bulutlardan fırlayıp geçen bir şey gördü. Bunu daha önce bir kez görmüştüThor'un Mycoples'in sırtında görünüşüancak yine de görüntü nefesini kesti. Özellikle bu sefer Gwendolyn'in de ejderhanın sırtında olması nedeniyle.

Onların dalışını izlerken ve neler olacağını fark edince Kendrick'in kalbi kabardı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı, kılıcını daha yükseğe kaldırdı ve daha hızlı saldırdı. Bugün ilk kez, her şeye rağmen, zaferin kendilerinin olacağını hissetmekteydi.

*

Thor ve Gwen Mycoples'in sırtında, bulutlara gire çıka uçtular; Thor onu teşvik ettikçe Mycoples kanatlarını gittikçe daha hızlı çırpıyordu. Thor aşağıda Kendrick'le diğerlerinin tehlikede olduklarını sezdi, iyice aşağı daldı ve bulutların arasından çıktı. Önünde kuş bakışı bir manzara açılmıştı: Halka'nın yuvarlanıp giden tepelerinin arasında Andronicus'un açık ovada Kendrick'in adamlarına doğru koşan tümeninin muazzam büyüklüğünü gördü.

Thor Mycoples'i aşağı yönlendirdi.

Dal!" diye fısıldadı.

Ejderha aşağı daldı, toprağa o kadar yakındı ki, Thor neredeyse yere atlayabilirdi, sonra ağzını açtı ve nefesiyle sıcaklığı neredeyse Thor'u yalayan bir ateş saçtı. Dalga dalga ateş ovalarda yuvarlandı ve İmparatorluk askerlerinin dehşet içindeki haykırışları geldi. Mycoples askerlerin şimdiye kadar hiç görmedikleri şekilde yıkım saçıyor, millerce kırsal alanı alevler içinde kalıyor ve Andronicus'un adamlarının binlercesi ölüyordu.

Her kim hayatta kalıyorsa dönüp kaçıyordu. Thor bunların gerisini Kendrick'in halletmesi için bırakacaktı.

Thor şehre doğru döndü ve içeride daha binlerce İmparatorluk askerinin bulunduğunu gördü. Mycoples'in böyle dik, dar duvarların olduğu sıkışık bir alanda manevra yapamayacağını ve onu oraya indirmenin çok riskli olacağını biliyordu. Thor yüzlerce askerin oklar ve mızraklarla gökyüzüne nişan aldıklarını gördü ve o kadar kısa bir mesafeden Mycoples'e zarar verebileceklerinden korktu. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Kader Kılıcı'mn nabzının elinde attığını hissetti ve bunun şahsen vermesi gereken bir

savaş olduğunu anladı.

Thor Mycoples'i şehrin önünde, koca demir kale kapısının dışında yere yönlendirdi.

Ejderha yere konarken, eğilip Mycoples'in kulağına, "Kapı. Yak onu, sonrasını ben halledeceğim," diye fısıldadı.

Mycoples orada öyle oturup ona cıyakladı, kanatlarını meydan okur gibi çırpıştırdı. Thor'la kalmak, şehrin içinde onunla yan yana dövüşmek istediği belliydi. Ama Thor ona bu şansı verecek değildi.

"Bu, benim savaşım," dedi ısrarla. "Ayrıca, Gwen'i emniyetli bir yene götürmeni istiyorum."

Mycoples razı gelmiş gibi göründü. Aniden, geriye yaslanıp eriyip yok oluncaya kadar demir kapıya ateş üfledi.

Thor Mycoples'e doğru eğildi.

"Git!" diye fısıldadı ona. "Gwendolyn'i emniyetli bir yere götür."

Thor ejderhanın sırtından yere atladı ve atlarken Kader KılıcTnın elinde nabzının attığını hissetti.

Gwen, "Thor!" diye seslendi.

Fakat Thor çoktan erimiş kapılara doğru koşmaktaydı. Mycoples'in havalandığını duydu ve Gwen'i emniyetli bir yere götürmekte olduğunu anladı.

Thor yay gibi fırlayıp açık kapılardan sarayın avlusuna, tam şehrin kalbine, binlerce askerden oluşan kalabalığın içine girdi. Kader Kılıcı Thor'un elinde canlı bir şey gibi titreşiyor, onu sanki havadan daha hafifmiş gibi taşıyordu. Bütün yapması gereken kılıca tutunmasıydı.

Thor her yöne keserek ve hücum ederek kolunun, bileğinin ve vücudunun hareket ettiğini, kılıcın adamları tereyağı gibi keserken havada ıslık sesi çıkardığını, bir vuruşta düzinelerle adamı öldürdüğünü hissetti. Thor döndü ve her yöne zarar verdi. İlk başta, İmparatorluk ona geri saldırmak istedi; fakat Thor kalkanlarını, zırhlarını, diğer silahlarını sanki orada yokmuş gibi kesince, dizi

dizi adamı öldürünce, neyle karşı karşıya olduklarını idrak ettiler: sihirli, durdurulmaz bir

Şehirde karmaşa çıktı. Binlerce İmparatorluk askeri dönüp şehirden kaçmaya, Thor'dan kurtulmaya çalıştı. Fakat gidecek bir yer yoktu. Kılıcın yol gösterdiği Thor çok hızlı, şehrin her tarafına yayılan bir şimşek gibiydi. Askerler panik içinde şehrin duvarlarına koştular, birbirlerine çarpıp ezerek dışarı çıkmaya çalıştılar.

Thor kaçmalarına izin vermedi. Şehrin her köşesinden hızla geçti, kılıç onu bildiği hiç bir şeye benzemeyen bir süratle götürüyordu ve Gwendolyn'i ve Andronicus'un ona yaptığını düşününce, önüne çıkan askerleri peş peşe öldürerek intikam aldı. Andronicus'un Halka'ya yaptığı kötülükleri düzeltme zamanı gelmişti.

Andronicus. Kendi babası. Bu düşünce içini ateş gibi yaktı. Kılıcın her kesişiyle, Thor onu öldürdüğünü, ecdadını ortadan kaldırdığını hayal etti. Thor başka birisi olmak, başka birinden olmak istiyordu. Gurur duyacağı bir baba istiyordu. Andronicus'tan başka kim olursa. Ve eğer bu adamlardan yeteri kadarını öldürürse, belki, sadece belki, ondan kurtulabilirdi.

Thor büyülenmiş gibi dövüştü, her yöne dönerek, nihayet kesecek hiç bir şey kalmadığını fark edene kadar. Etrafına baktı ve her askerin, Andronicus'un binlerce askerinden her birinin yerde ölü yattığını gördü. Şehir cesetlerle doluydu. Öldürecek başka kimse kalmamıştı.

Thor şehir meydanında nefes nefese, tek başına durdu, Kılıç elinde ışıldıyordu ve kıpırdayan tek bir kişi bile yoktu.

Thor uzakta bir sevinç sesi duydu; silkindi ve şehir kapısından dışarı koştu. Uzakta, Kendrick'in adamlarının, hücum edip,

ordunun kalıntılarını takip ettiklerini ve bunları geri püskürttüklerini gördü.

Thor şehir kapısından dışarı fırlarken, Mycoples onu gördü ve yere inip onun geri gelmesini bekledi. Gwen hala sırtındaydı. Thor ejderhanın sırtına bindi ve bir kez daha havalandılar.

Kendrick'in ordusunun üzerinden uçtular ve Thor onları yukarıdan aşağıdaki karıncalar gibi gördü. O üstlerinden geçerken askerler zafer naraları attılar.

Nihayet Kendrick’in ordusunun önüne, büyük insan, at ve toz kitlesinin önüne geldiler. İleride Andronicus’un ordusunun dağılmış kalıntıları görünüyordu.

Thor, “Aşağı” diye fısıldadı.

Aşağı daldılar ve Andronicus’un adamlarının gerisine geldiler ve bu sırada Mycoples nefesiyle ateş saçarak, peş peşe dizi dizi askeri ortadan kaldırdı. Büyük ateş duvarı gittikçe daha hızla yayılıyordu. Çığlıklar yükseldi ve çok geçmeden Thor bütün artçı muhafızları ortadan kaldırmıştı.

Nihayet, öldürecek kimse kalmadı.

Geniş ovaları geçerek uçmaya devam ettiler. Thor kimsenin kalmadığından emin olmak istiyordu. Uzakta Thor büyük dağ silsilesini gördü, Doğu’yu Batı’dan ayıran Highlands. Burasıyla Highlands arasında tek bir İmparatorluk askeri hayatta kalmamıştı. Thor tatmin olmuştu.

Halka’nın bütün Batı Krallığı kurtarılmıştı. Bir gün için yeterince insan öldürülmüştü. Güneş batmaya başlamıştı ve ileride Highlands’in doğu tarafında her ne varsa, şimdilik orada durabilirdi.

Thor havada bir tur atıp geriye Kendrick’e doğru uçmaya başladı. Altında kırsal alan uzanıyordu ve çok geçmeden yukarıya gökyüzüne bakan ve ona seslenip sevgi gösterisi yapan adamların bağırmalarını ve tezahüratını duydu.

Ordunun önünde yere kondu ve inip Gwendolyn’in de inmesine yardım etti.

Hepsi ileri koştu ve koca grup onları bağrına bastı. Askerler her yandan bastırırken büyük bir zafer nidası yükseldi. Kendrick, Godfrey, Reece ve onun diğer lejyon kardeşleri, GümüşThor’un hayatta tanıdığı ve önem verdiği herkes onu ve Gwendolyn’i kucaklamak için ileri atıldı.

Nihayet hepsi birleşmişlerdi. Nihayet özgürdüler.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Andronicus kampından fırtına gibi geçti ve fevri bir öfke krizi içinde, uzun pençeleriyle uzanıp, büyük talihsizlik eseri, yakında durmakta olan genç askerin

kafasını kopardı. Yürürken Andronicus peş peşe askerlerin kafalarını koparıyordu, nihayet adamları niyetini anlayıp ondan uzakta durmak için kaçtılar. Böyle bir ruh halindeyken yakınında durmayacak kadar onu iyi tammış olmaları gerekirdi.

Andronicus on binlercesinin bulunduğu kampta fırtına estirirken askerlerin hepsi arada sağlıklı bir mesafe bırakacak şekilde uzaklaştılar. Generalleri bile emniyet içinde uzakta kalıp onu arkadan izlediler. Asabı bozuk olduğu zaman onun yakınında olmamak gerektiğini biliyorlardı.

Yenilgi bir şeydi. Fakat böyle bir yenilgibunun İmparatorluğun tarihinde emsali yoktu. Andronicus daha önce hiç yenilgi tatmamıştı. Hayatı her biri diğerinden daha gaddar ve tatmin edici uzun bir dizi zaferle geçmişti. Yenilginin nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Şimdi artık öğrenmişti. Ve bundan hoşlanmamıştı.

Andronicus tekrar tekrar olanları aklından geçiriyor, işlerin nasıl bu kadar ters gittiğini düşünüyordu. Oysa daha dün zafer tamammış, Halka kendisininmiş gibi görünüyordu. Kraliyet Sarayı'nı imha etmiş ve Silesia'yı fethetmişti; bütün MacGillere boyun eğdirmiş ve liderleri Gwendolyn'i küçük düşürmüştü; en büyük askerlerini çarmıha gerip işkence etmiş, Kolk'u çoktan öldürmüştü ve Kendrick ve diğerlerini infaz etmek üzere bulunmaktaydı. Argon onun işine karışmış, Gwendolyn'i onu öldürmesinden önce elinden alıp kaçırmış ve Andronicus bunu düzeltmek, onu geri alıp bütün diğerleriyle birlikte infaz etmek üzere harekete geçmişti. Tam zafer ve büyüklükten sadece bir gün uzakta bulunduğu bir noktaya gelmişti.

Sonra, her şey süratle, kötüye giderek değişmişti. Thor ve şu ejderha kötü bir alamet gibi ufukta görünmüş, bir bulut gibi v yere inmiş ve büyük alev dalgaları ve Kader Kılıcı ile askerlerinin koca tümenlerini ortadan kaldırmayı becermişti. Andronicus hepsine güvenli bir mesafeden tanık olmuştu; iyi bir savaş sezisiyle buraya, Highlands'in öte tarafına geri çekilmiş, bu arada kendi keşif kolları gün boyunca Thor ve ejderhanın verdiği zarar hakkında ona raporlar getirmeye devam etmişlerdi. Güneyde, Savaria yakınında, bütün bir tabur ortadan kaldırılmıştı; Kraliyet Sarayı'nda ve Silesia'da da durum aynı ölçüde kötüydü. Şimdi bir zamanlar kendi kontrolünde olan Halka'nın bütün Batı Krallığı kurtarılmıştı.

Bu inanılır şey değildi.

Kader Kılıcı'm düşünürken endişeleniyordu. Onu Halka'dan uzağa götürmek için ne kadar zahmete katlanmıştı ve şimdi Kılıç buraya dönmüştü ve onunla birlikte Kalkan tekrar yukarı kalkmıştı. Bu yanındaki adamlarla birlikte burada tuzağa düştüğü anlamına geliyordu; buradan ayrılabilirdi, tabii, fakat içeri artık başka takviye sokamazdı. Burada, Highlands'in bu tarafında, hala yarım milyon askerinin bulunduğunu tahmin ediyordu, MacGillere sayısal üstünlük sağlamak için bu yeter de artardı bile; fakat Thor'a, Kader Kılıcı'na ve şu ejderhaya karşı sayılar artık fark etmiyordu. Artık koşullar, ironik biçimde, kendisine karşıydı. Bu daha önce hiç bulunmadığı bir pozisyondu.

Sanki işler daha da kötüye gidemezmiş gibi, casusları kendi yurdunda, İmparatorluk başkentinden huzursuzluk ve karışıklık haberleri getirmişlerdi, Romulus tahtını ele

geçirmek için arkasından gizlice iş çevirmekteydi.

Andronicus kampından fırtına gibi geçerken öfkeyle kükredi, seçeneklerini tartışıyor, her kim olursa olsun, suçlayacak birini arıyordu. Bir komutan olarak taktik açıdan yapılacak en akıllı şeyin geri çekilmek ve Thor ve ejderhası onları bulmadan, şimdilik Halkayı bırakmak, ne kuvveti kaldıysa onları kurtarmak için gemilere binmek ve itibarını kaybetmiş şekilde İmparatorluğa yelken açmak ve tahtını muhafaza etmeye çalışmak olduğunu biliyordu. Netice itibariyle, Halka İmparatorluğun muazzam genişliği içinde bir lekeden ibaretti ve her büyük komutanın en azından bir yenilgi hakkı vardı. Kendisi hala dünyanın yüzde doksan dokuzunu idare ediyor olacaktı ve bununla fazlasıyla tatmin olması gerekirdi.

Fakat Büyük Andronicus'un tarzı bu değildi. Andronicus ihtiyatlı davranacak veya bulduğuyla yetinecek biri değildi. Daima ihtiraslarının peşinden koşmuştu ve riskli olduğunu bilmesine rağmen, bu yerden ayrılmaya, yenilgiyi kabul etmeye, Halka'nın elinden kayıp gitmesine izin vermeye hazır değildi. Bütün İmparatorluğunu feda etmesi gerekse dahi, bu yeri ezip parçalamanın ve hükmetmenin bir yolunu bulacaktı. Ne pahasına olursa olsun.

Andronicus ejderhayı veya Kader Kılıcı'nı kontrol edemezdi. Fakat Thorgrin.. .bu farklı bir meseleydi. Kendi oğlu.

Andronicus durdu ve bu düşünceye iç çekti. Ne kadar tuhaftı: Öz oğlu, dünyaya hükmetmesinin önünde kalan son engeldi. Bir şekilde, bu uygun ve yerinde

görünüyordu. Hatta kaçınılmaz. Biliyordu ki, insanı en çok incitenler daima kendisinin en yakınındakiler olurdu.

Kehaneti hatırladı. Oğlunun yaşamasına izin vermek, tabii ki, bir hata olmuştu. Kendisinin hayattaki büyük yanlışı. Fakat

kehanetin kendi ölümüne yol açabileceğini söylemesine rağmen ona zaafı vardı. Thor'un yaşamasına müsaade etmişti ve şimdi bunun bedeline katlanma zamanı gelmişti.

Andronicus generalleri peşinde, kampını kasıp kavurmaya devam etti, ta ki kampın çevresine ulaşıp orada diğerlerinden daha ufak bir çadıra rastlayıncaya kadar, siyah ve altın rengi içindeki tek bordo çadır. Değişik renkte bir çadıra sahip olmaya cüret edebilecek tek bir kişi vardı, adamlarının korktuğu tek kişi.

Rafi.

Andronicus'un kişisel büyücüsü, hayatta karşılaştığı en meşum yaratık. Rafi yolun her adımında Andronicus'a danışmanlık yapmış, kötü kalpli ve hain enerjisiyle onu korumuş, başka herhangi birinden daha çok onun yükselişinden sorumlu olmuştu. Andronicus şimdi tekrar ona dönmekten, ona ne kadar ihtiyacı olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordu. Fakat bu dünyaya ait olmayan bir engelle, büyü ile ilgili bir şeyle karşılaştığı zaman, döndüğü kişi daima Rafi olurdu.

Andronicus çadıra yaklaşırken, bordo cübbelerinin içine gizlenmiş, uzun ve ince iki kötü yaratık başlıklarının arkasından ışıldayan patlak sarı gözleriyle ona baktılar. Bunlar bütün bu kampta onun önünde başlarını eğmemeye cesaret edebilen yegâne yaratıklardı.

Andronicus, "Rafi'yi çağırıyorum," diye açıkladı.

İki yaratık, geri dönmeden, her biri tek elle uzanıp çadırın kanatlarını geri çektiler.

Onlar bunu yaparlarken, korkunç bir koku Andronicus'a ulaştı 72/350

ve irkilmesine yol açtı.

Uzun bir bekleyiş oldu. Bütün generaller Andronicus'un arkasında durdular ve

hepsi olacakları görmek için o tarafa dönen bütün kamp gibi merakla izlediler. Kampın üstüne ağır bir sessizlik çöktü.

Nihayet, bordo çadırdan dışarıya uzun boylu ve zayıf bir yaratık çıktı. Andronicus'tan iki misli uzun, bir zeytin ağacı dalı kadar zayıftı. Üzerinde bordo cübbelerin en koyusu vardı ve yüzü başlığının gerisindeki karanlığın içinde bir yerde gizlenmiş, görünmez olmuştu.

Rafi orada durdu ve ona geri baktı. Andronicus sadece onun soluk etine gömülmüş, hiç kırpılmadan kendisine bakan sarı gözlerini görebiliyordu.

Gergin bir sessizlik oldu.

Nihayet, Andronicus öne çıktı.

"Thorgrin'in ölmesini istiyorum," dedi.

Uzun bir sessizlikten sonra, Rafi kıkırdadı. Bu derin, rahatsız edici bir sesti.

"Babalar ve oğullar," dedi. "Her zaman aynı."

Andronicus'un sabırsızlıkla içi yanıyordu.

"Yardım edebilir misin?" diye bastırdı.

Rafi uzun bir zaman orada öyle sessizce durdu, Andronicus'un onu öldürmeyi düşünmesine yetecek kadar uzun. Fakat bunun anlamsız olacağını biliyordu. Bir kez, öfke içinde, Andronicus

onu el çabukluğuyla hançerlemeye çalışmıştı ve kılıç daha havadayken elinde erimişti. Kabzası da elini yakmış, ağrısının geçmesi aylar almıştı.

Onun için Andronicus dişini gıcırdatıp sessizliğe katlanarak orada öylece durdu.

V

Nihayet Rafi, pelerin başlığının altından mırıldandı.

"Oğlanı çevreleyen enerjiler çok güçlü," dedi ağır ağır. "Fakat herkesin bir zayıf

tarafı vardır. O büyü ile yüceltilmiş biri.

Yine büyü ile dize getirilebilir.”

Merakı uyanan Andronicus, bir adım öne çıktı.

“Sen hangi büyüden bahsediyorsun?”

Rafi durakladı.

“Senin hiç karşılaşmadığın bir türden,” diye cevap verdi. “Sadece Thor gibi bir insan için yapılan. O senin soyundan, ama bundan da fazlası. Senden bile daha güçlü. Eğer o günü görecek kadar yaşarsa.”

Andronicus köpürdü.

“Onu nasıl ele geçireceğimi bana söyle,” diye talepte bulundu. Rafi kafasını salladı.

“Bu her zaman senin zayıflığın oldu,”dedi. “Onu öldürmeyi değil, ele geçirmeyi tercih ediyorsun.”

“Önce onu ele geçireceğim,” diye karşılık verdi Andronicus. “Sonra onu öldüreceğim. Bir yol var mı, yoksa yok mu?”

Başka bir uzun sessizlik oldu.

“Güçlerini elinden almanın bir yolu var, evet,” dedi Rafi. “Kıymetli kılıcı gidince ve ejderhası gidince, aynen herhangi bir genç oğlan gibi olacak.”

Andronicus, “Nasıl yapılacağını bana göster,” diye talep etti. Uzun bir sessizlik oldu.

“Bir ücret karşılığında,” dedi Rafi nihayet.

“Ne istersen,” dedi Andronicus. “Ne istersen veririm.”

Uzun, karanlık bir kıkırdama geldi.

Rafi, “Sanırım bir gün bundan pişmanlık duyacaksın,” diye cevap verdi. “Hem de çok.”

ONUNCU BÖLÜM

Romulus altın tuğlalarla titizlikle döşenmiş, İmparatorluk başkenti Volusia’ya giden yoldan aşağı yürürken, en iyi üniformaları içinde nöbet bekleyen askerler hazır ola geçtiler. Romulus ordusundan geri kalanların önünde yürüyordu. Sayıları bir kaç yüze inmiş olan askerler ejderhalarla karşılaşmalarından yenilmiş olarak ve keyifsiz biçimde dönüyorlardı.

Romulus öfkesinden kuduruyordu. Bu bir utanç yürüyüşüydü aslında. Bütün hayatı boyunca daima muzaffer olarak dönmüş, bir kahraman olarak geçit törenine katılmıştı; şimdi kendisini karşılayan sessizliğe, bir mahcubiyet ve sıkıntı ortamına dönüyor, peşinden de ganimetler ve esirler yerine yenilmiş askerleri getiriyordu.

Bu içini yakıyordu. Kılıç’ın peşinden bu kadar uzağa gitmek, ejderhalarla savaşa girişmeye cüret etmek kendisi için aptalca olmuştu. Egosu onu çekip sürüklemişti; bunun böyle olmayacağını bilmesi gerekirdi. Kendisi kaçıp kurtulabildiği için şanslı sayılırdı, ama adamlarının pek azı çatışmadan sağ salim çıkabilmişti. Hala onların çığlıklarını duyabiliyor, hala yanan etlerinin kokusunu alabiliyordu.

Adamları disiplinli hareket etmişler ve cesaretle savaşmışlar, onun emriyle ölümlerine gitmişlerdi. Fakat gözlerinin önünde askerlerinin binlercesi bir kaç yüze düşünce, ne zaman kaçmak gerektiğini biliyordu. Acil bir geri çekilme emretmiş ve kuvvetlerinin arta kalanları tünellerin içine girerek ejderhaların alev saçan nefeslerinden kurtulmuşlardı. Usun süre yeraltında kalmışlar ve başkente dönerken bütün yolu

Şimdi oradaydılar işte; yüz ayak göğe yükselen şehir kapılarından geçiyorlardı. Onlar tamamen altından yapılmış bu efsanevi şehre girerken, binlerce İmparatorluk askeri kıtalar halinde her yönde yürüyerek, sokaklar boyunca diziliyor, o geçerken hazır olda duruyorlardı. Ne de olsa, Andronicus’un yokluğunda Romulus İmparatorluğun de facto lideri ve bütün savaşçıların en saygınıydı. Daha doğrusu, o gün verdiği kayıplara kadar. Şimdi, yenilgilerinden sonra, insanların ona hangi gözle bakacağını bilmiyordu.

Yenilgi daha kötü bir zamanda gelmiş olamazdı. Bu Romulus'un bir darbe hazırlamakta olduğu, iktidarı ele geçirip Andronicus'u yönetimden uzaklaştırmaya hazırlandığı bir zamandı. Her yanda hizmetkârların ve kölelerin bulunduğu bu özenli şehirde çeşmelerin yanından geçerek ilerler, titizlikle döşenmiş bahçe yollarında yürürken, hayal ettiği gibi Kader Kılıcı elinde, şimdiye kadar sahip olduğundan çok daha büyük bir güçle dönmek yerine, zayıf bir pozisyona dönmekte olmasına şaşıyordu. Şimdi, kendisinin hakkı olan iktidara el koymak yerine, Konsey'in önünde özür dilemesi ve pozisyonunu kaybetmemeyi ümit etmesi gerekiyordu.

Büyük Konsey. Bunun düşüncesi bile içini burktu. Romulus kimseye hesap verecek adam değildi, hele hayatlarında eline hiç kılıç almamış vatandaşlardan oluşan bir konseye. İmparatorluğun on iki vilayetinin her biri iki temsilci göndermişlerdi. İmparatorluğun her köşesinden iki düzine lider. Teknik olara, İmparatorluğu onlar yönetiyorlardı, ama gerçekte, Andronicus istediği gibi yönetiyor ve Konsey onun söylediğini yapıyordu.

Fakat Andronicus Halkaya gitmek için ayrıldığı zaman, Konsey'e şimdiye kadar sahip olduklarından daha fazla yetki

vermişti; Romulus Andronicus'un bunu kendisini korumak ve Romulus'u kontrol altında tutmak, tahtının bıraktığı yerde duracağından emin olmak için yaptığını varsayıyordu. Bu hareket Konsey'i cesaretlendirmişti; şimdi Romulus üzerinde gerçek yetkileri varmış gibi davranıyorlardı. Ve Romulus, şimdilik, bu insanlara hesap vermek gibi onur kırıcı bir harekete katlanmak zorundaydı. Bunların hepsi Andronicus'un tek tek seçilmiş yardakçısı, Andronicus'un kendi tahtının hiç bir zaman tehlikeye düşmeyeceğinden emin olmak için yerleştirdiği insanlardı. Konsey Andronicus'u güçlendirmek ve ona karşı herhangi bir tehdidi özellikle Romulus'u zayıflatmak için sürekli bahane arıyordu. Romulus'un yenilgisi onlara mükemmel bir fırsat vermekteydi.

Romulus ışıldayan kongre binasına kadar bütün yolu yürüdü. Gökyüzüne yükselen muazzam siyah, yuvarlak bina, altın renkli sütunlarla çevriliydi ve ışıldayan altın bir kubbesi vardı. Üstünde İmparatorluk bayrağı dalgalanıyordu ve kapısının üstüne ağzında bir kartal olan altın bir aslan imajı işlenmişti.

Romulus binanın yüz adet altın merdiven basamağını çıkarken, adamları meydanda beklediler. O kongrenin kapısına çıkan basamakları bir kerede üç basamak birden atlayarak yalnız başına yürüdü. İlerlerken silahları zırhına çarpıp

ses çıkartıyordu.

Basamakların üstündeki, her biri elli ayak yükseklikteki ağır kapıları açmak için bir düzine hizmetkâr gerekiyordu. Kapılar üstünde siyah başlı çiviler olan parlak altından yapılmış, her biri İmparatorluk mührü ile bezenmişti. Hizmetkârlar kapıları sonuna kadar açtılar ve Romulus karanlık iç mekâna girerken soğuk esintinin derisindeki tüyleri diken diken ederek dışarı çıktığını hissetti. Koca kapılar arkasından kapandı ve bu

binaya her girişinde olduğu gibi, kendisini sanki mezara sokuluyormuş gibi hissetti.

Romulus mermer zemin üzerinde çizmeleri yankılanarak çalımla yürüdü. Çenesi kenetlenmiş, biran önce bu toplantıyla işini bitirmek ve daha önemli işlerle meşgul olmak isteyen bir havadaydı. Buraya gelmeden önce harika bir silahla ilgili bir söylenti duymuştu ve bunun gerçek olup olmadığını bilmek istiyordu. Eğer doğruysa, bu her şeyi değiştirir, dengeyi tamamen onun lehine çevirebilirdi. Eğer bu gerçekten mevcutsa, o zaman bütün bunlarAndronicus, Konseyartık onun için bir anlam ifade etmeyecekti. Aslında, bütün İmparatorluk en sonunda kendisinin olacaktı. Bu silahı düşünmek, bir dizi basamaktan daha yukarı çıkar ve başka bir kocaman kapıdan geçer ve nihayet Büyük Konsey'in bulunduğu yuvarlak odaya girerken Romulus'un kendinden emin ve güven içinde görünmesini sağlayan tek şeydi.

Bu muazzam odanın içinde ortası boş ve bir insanın oraya girebilmesi sağlayan dar bir geçit bulunan siyah yuvarlak bir masa bulunuyordu. Masanın etrafında Konsey, yirmi dört siyah cübbe içinde ciddi bir görüntüyle oturmaktaydı. Hepsi grileşen boynuzları ve fazlaca ilerlemiş yaşları nedeniyle akan kırmızı yaşlı adamlardı. Romulus için onların karşısına çıkmak, dar girişten masanın ortasına yürümek zorunda kalmak ve hitap etmesi gereken insanlarla çevrili olmak küçük düşürücüydü. Onlara hitap etmek için oraya buraya dönmek zorunda kalmak ta küçük düşürücüydü. Bu odasının bütün tasarımı, bu masa, sadece Andronicus'un göz korkutma taktiklerinden biriydi.

Romulus ne kadar uzun sürdüğünü bilmediği bir zaman için, içi yanarak orada odanın ortasında sessizlik içinde durdu. İçinden çıkıp gitmek geliyordu, fakat kendisini kontrol etmek zorundaydı. Konsey üyelerinden biri, "Oktakin Lejyonundan

Romulus,” diye resmi biçimde anons yaptı.

Romulus döndü ve zayıf, yanakları içe göçmüş daha yaşlı Konsey üyelerinden birinin kırmızı gözlerle kendisine baktığını gördü. Bu adam Andronicus’un yardakçılarından biriydi ve Romulus bunun Andronicus’un gözüne girmek için her şeyi söyleyebileceğini biliyordu.

Yaşlı adam boğazını temizledi.

“Volusia’ya yenilgiyle döndün. Küçük düşerek. Buraya gelecek kadar cüretkârsın.”

“Tedbirsiz ve aceleci bir komutan haline geldin,” dedi bir başka Konsey üyesi.

Romulus döndüğünde dairenin öbür tarafından kendisine bakan alaycı, küçümseyen gözleri gördü.

“Kılıç için sonuçsuz arayışında, ejderhalarla pervasız çatışmanla binlerce adamını kaybetmiş bulunuyorsun. Andronicus’u ve İmparatorluğu hüsrana uğrattın. Kendin için ne söyleyeceksin?”

Romulus meydan okurcasına geri baktı.

“Hiç bir şey için özür dilemiyorum,” dedi. “Kılıç’ın geri alınması İmparatorluk için önem taşıyordu.”

Başka bir yaşlı adam öne eğildi.

“Fakat onu geri alamadın, değil mi?”

Romulus kızardı. Eğer yapabilirse bu adamı öldürecekti.

“Neredeyse alıyordum,” diye cevap verdi sonunda.

“Neredeyse hiç bir anlam taşımaz.”

“Beklenmedik engellerle karşılaştık.”

“Ejderhalar mı?” dedi başka bir Konsey üyesi.

Romulus yüzüne bakmak için ona döndü.

“Daha ne kadar çılgın olabilirsin?” dedi Konsey üyesi. “Gerçekten kazanacağını mı sandın?”

Öfkesi yükselirken Romulus boğazını temizledi.

“Sanmadım. Amacım ejderhaları öldürmek değildi. Kılıcı geri almaktı.”

“Fakat yine, bunu yapamadın.”

“Daha bile kötü,” dedi bir başkası, “şimdi ejderhaları bize karşı saldın. Bütün İmparatorluktan onların saldırıları hakkında raporlar geliyor. Bizim kazanamayacağımız bir savaş başlattın. Bu İmparatorluk için büyük bir kayıp.”

Romulus karşılık vermeyi kesti; bunun sadece daha fazla suçlamaya yol açacağını biliyordu. Ne de olsa, bunlar Andronicus’un adamlarıydı ve hepsinin bir gündemi vardı.

“Senin haddini bildirmek için Büyük Andronicus’un burada olmaması talihsizlik,” dedi diğer bir Konsey üyesi. “Eminim ki senin bu günü canlı çıkarmana izin vermezdi.”

Adam boğazını temizledi ve arkasına yaslandı.

“Fakat onun yokluğunda, geri dönmesini beklemeliyiz. Şimdilik, Halka’da Büyük Andronicus’u takviye etmek üzere lejyonlar dolusu gemiler göndermek için orduya komuta edeceksiniz. Size gelince, rütbeniz indirilecek, silahlarınızdan ve rütbenizden arındırılacaksınız. Garnizonda kalın ve bizden gelecek yeni emirleri bekleyin.”

Romulus duyduklarına inanamayarak ona bakakaldı.

“Seni derhal infaz etmediğimiz için memnun olman gerekir. Şimdi bizi yalnız bırak,” dedi başka bir Konsey üyesi.

Yüzü mosmor olurken Romulus yumruklarını sıktı ve Konsey üyelerinin her birine tek tek baktı. Onların her birini ve hepsini öldürmeye ahdetti. Fakat kendi kendine şimdi bunun zamanı olmadığını söyleyerek, kendisini bundan kaçınmaya zorladı. Onları şimdi öldürmekten bir nebze tatmin elde edebilirdi, fakat bu nihai amacına hizmet etmezdi.

Romulus döndü ve çizmeleri yankılanarak öfkeyle odayı terk etti, hizmetkârların açtığı ve peşinden çarpıp kapattıkları kapıdan geçerek oradan ayrıldı.

Romulus yüz altın basamaktan aşağı inerek kongre binasından dışarı yürüdü ve kendisini bekleyen adamlarına katıldı. Komutan yardımcısına seslendi.

“Efendim,” dedi general, başını iyice aşağıya eğerek, “emriniz nedir?”

Romulus düşünerek ona baktı. Tabii Konsey’in emirlerine itaat edemezdi; aksine, şimdi bunlara karşı çıkma zamanıydı.

“Konsey’in emri halen denizde olan bütün İmparatorluk gemilerinin derhal kıyılarımıza dönmeleridir.”

General’in gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Fakat efendim, bu Büyük Andronicus’u eve dönüş yolu olmadan Halka’nın içinde mahsur bırakır.”

Romulus dönüp ona baktı, gözleri donuklaşarak.

Sesi çelik gibi, “Asla beni sorgulama,” diye yanıtladı.

General başını eğdi.

“Tabii, efendim. Affedersiniz.”

Komutanı döndü ve aceleyle oradan ayrıldı ve Romulus onun emirlerini yerine getireceğini anladı. O sadık bir askerdi.

Romulus içinden kendi kendine gülümsedi. Konsey onlara saygi göstereceğini, emirlerini yerine getireceğini sanmakla ne kadar aptalca davranmıştı. Onu çok fena şekilde küçümsemişlerdi. Neticede, rütbesinin tenzil edilmesini zorla uygulayacak kimseleri yoktu ve onlar bunu kestirecek noktaya gelinceye kadar Romulus, güç kendi elindeyken, onların kendi üstünde güç kazanmalarını önlemeye yetecek kadar emir icra edecekti. Andronicus büyüktü, fakat Romulus daha büyüktü.

Plazanın kenarında yeşil bir cübbe giymiş bir adam duruyordu. Başlığı dört gözlü düz bir sarı suratını ortaya çıkaracak şekilde aşağı çekilmişti. Adamın,

parmakları Romulus’un kolu kadar uzun, zayıf elleri vardı ve sabırla orada duruyordu. O bir Wokable idi. Romulus bu ırkla iş yapmaktan hoşlanmıyordu, fakat belirli koşullarda buna mecburduve bu o zamanlardan biriydi.

Romulus yaratık dört gözüyle ona bakarken, bir kaç adım 83 / 350

öteden onun tüyler ürperten niteliğini hissederek Wokable’ın yanına gitti. Uzun parmaklarından biriyle uzandı ve onun göğsüne dokundu. Romulus yapışkan parmağın temasıyla dondu kaldı.

“Bizi aramaya gönderdiğin şeyi bulduk/’ dedi yaratık. Wokable boğazının gerisinde garip bir gargara sesi çıkardı. “Fakat bu size pahalıya mal olacak.”

“Ne istersen ödeyeceğim,” dedi Romulus.

Yaratık durakladı, sanki karar veriyormuş gibi.

“Yalnız gelmen lazım.”

Romulus düşündü.

“Yalan söylemediğini nereden bileceğim?” diye sordu Romulus.

Yaratık öne eğildi ve bir gülümsemeye en yakın ifadeyi takındı. Romulus keşke öyle yapmasaydı diye düşündü. Yaratık bunu yapınca, dikdörtgen çenesinde yüzlerce keskin ve ufak diş ortaya çıkmıştı.

“Bilmeyeceksin,” dedi.

Romulus onun bütün gözlerine baktı. Bu yaratığa güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Fakat denemek zorundaydı. Elinde salladığı ödül ihmal edilemeyecek kadar büyüktü. Bu Romulus’un bütün hayatı boyunca aradığı bir ödüldü: efsaneye göre Kalkanı aşağı indirebilecek ve Kanyon’u geçmesine imkân verecek efsanevi silah.

Yaratık sırtını döndü ve yürüyüp gitmeye başladı ve Romulus 84 / 350

onu izleyerek orada durdu. Nihayet, onun peşinden gitti.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn Mycoples’in sırtına binmişti, Thor’un arkasında onu sıkı sıkı tutuyor, rüzgâr saçlarını dalgalandırıyordu. Hava soğuktu, fakat insanı canlandırıyor, kendine getiriyordu. Kendisini yeniden canlı hissediyordu.

Aslında, Gwendolyn kendisini hiç şimdiki kadar mutlu hissetmemişti. Dünyada her şey yeniden doğru yerine oturmuş gibi geliyordu. Midesini tekmeleyen bebeğini hissedebiliyor ve onun Thor’un yanında olmaktan duyduğu sevinci sezebiliyordu. Thor’a haberi vermek için Gwen’in içi heyecandan kavruluyordu, fakat bunun için en uygun anı bekliyordu. Ve Sığınma Kulesi’nden ayrılmalarından beri konuşacak bir anları olmamıştı.

Bu bir savaş ve serüven fırtınası olmuştu. İkisinin Mycoples’in sırtında uçuşları, canavarın Andronicus’un bir yığın adamını yok etmesini Gwendolyn’in korku içinde izlemesi. Onlara acımıyordu. Aksine, memnuniyet duyuyor, intikam arzusunun yavaşça tatmin edilmekte olduğunu hissediyordu. Öldürdükleri her İmparatorluk askeriyle, kurtardıkları her şehir ve kasabayla, haksızlıkların düzeltilmekte olduğunu hissetmişti. Bütün yenilgilerden sonra, kendi yuvasının yakılıp yıkıldığını izledikten sonra, nihayet muzaffer olmak insana iyi geliyordu.

Vinesia’yı kurtardıktan sonra, Kendrick ve adamları Silesia’ya dönmek için yola çıkmışlardı. Gwendolyn ve Thor kendi başlarına uçmaya ve onları orada karşılamaya karar verdiler. Mycoples’le, atlardan o kadar daha hızlıydılar ki, bol bol boş vakitleri vardı. Thor Mycoples’in onlara Batı Krallığının üzerinde bir tur attırmasını istemişti. Uçarlarken, Gwen aşağı bakıp Andronicus’un bir yığın adamının ortadan kaldırıldığını

memnuniyetle gördü. Bunlar Highlands’den Kanyon’a kadar her yerde toprağın üzerinde yatıyordu. İçi rahatlayarak Batı Krallığının tamamen özgür ve kurtulmuş olduğunu gördü.

Tabii, İmparatorluk ordusunun yarısı halen Highlands’in öbür tarafında duruyordu, fakat Gwendolyn bu konuda şimdi endişe duymuyordu. Bugün Thor’un onlara verdiği muazzam zararı görünce, Andronicus’un adamlarının geri kalanını diğer bir günde temizleyebileceklerinden kuşkusu

kalmamıştı. Andronicus'un şimdi teslim olma veya yenilerek ölme dışında bir seçeneği kalmamıştı.

Hatırlayamadığı kadar uzun bir zamandan beri ilk kez, artık endişeye gerek yoktu. Şimdi kutlama zamanıydı. Mycoples büyük kanatlarını çırptı ve Gwendolyn onu huşu içinde inceledi; hala bir ejderhanın sırtına biniyor olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Onları ilk kez bu bakış açısından görerek, aşağıdaki dağlara ve vadilere ve yuvarlanıp giden tepelere bakarak Halka boyunca romantik bir gezintiye çıkarlarken Thor'a kenetlendi. Kanyon'a ulaştılar ve uzaklarda, ufukta Tartuvian'ın ışıldayan sarısını çıkartabiliyordu. Dönüp Kanyon'un kenarı boyunca uçtular ve batan güneşte Kanyonun kıpkırmızı çalkantılı sislerini bu perspektiften görünce Gwendolyn'in nefesi tutuldu. Burası dünya kadar uçsuz bucaksız görünüyordu.

Döndüler ve Silesia'ya yollandılar ve Gwen'in kalbi bütün halkıyla yeniden bir araya gelme düşüncesinin heyecanıyla çarptı. Thor'un gelişinden önce, geri dönme, halkının önüne çıkma konusunda çok tedirginlik duymuştu. Fakat şimdi, artık utanç duymuyordu; aksine, kendisini neşe ve hatta gururla dolu hissediyordu. Argon'un bilge sözleri nihayet içine sinmiş ve en sonunda ona olanların kendisinin kim olduğuyla hiç bir ilgisi bulunmadığını, bunun onu

tanımlamadığını idrak etmişti. Bütün hayatı önünde duruyordu ve mutlu bir şekilde mi yaşayacağı, yoksa hayatının mahvolmasına izin mi vereceği arasında bir seçim yapma gücüne sahipti. Yaşayacağına karar vermişti. Bu en iyi intikamdı. Hiç bir şeyin onu yıkmasına izin vermeyecekti.

Aşağıdaki sisin içinde bütün değişik renkler ışıldıyordu ve bu en uçuk rüyalarının bile ötesinde, hayatta yaptığı en romantik geziydi. En çok bunu Thor ile paylaşmakta olduğu için mutluluktan uçuyordu. Yere inmelerini, birlikte yalnız kalacakları bir zaman bulmalarını, ona bu harika haberi verip hamile olduğunu söylemeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Thor'un da ona söyleyecek bir şeyi olduğunu seziyordu ve kendisine evlenme mi teklif edeceğini merak etmekten kendisini alıkoyamıyordu. Bunun düşüncesiyle, heyecandan başı dönerek gülümsedi. Hayatta daha fazla istediği başka bir şey yoktu.

Kraliyet Sarayı'nın üzerinden uçtular ve muhteşem şehrinin kalıntılarını, yanmış duvarlarını, terk edilmiş evlerini, devrilmiş çeşme ve heykellerini görünce

Gwendolyn’in yüreği ağzına geldi. Fakat en azından şehrin duvarları hala yerli yerinde duruyordu. Yer yer yanmış ve yıkılmış olsa da, tamamıyla yok olmamıştı. Gwen’in içi azim ve yeni bir amaç hissiyle doldu. Kraliyet Sarayı’nı yeniden yapmaya ahdetti. Burasını şimdiye kadar olduğundan, hatta babasının zamanındakinden de daha büyük yapacaktı. Bu parlayan bir ümit ışığı, herkesin görmesi için bir işaret olacaktı. Halka’nın kurtulduğunu ve yüzyıllar boyunca yaşamaya devam edeceğini göreceklerdi.

Daha kuzeye uçtular ve nihayet Silesia göründü. Şehrin parlayan kızıl taşı havaya yükseliyor, ufukta ışıldıyordu. Yukarı ve aşağı şehirler buradan bile görünebiliyordu ve Kendrick ve bütün askerlerini zaferden dönerken, şehrin

kapılarından içeri akıp muazzam şehir meydanını doldururken görünce Gwen’in kalbi daha hızlı atmaya başladı. ,

Thor Mycoples ileri sürdü ve alçalıp tam şehrin merkezine indiler. Onlar inerken, askerlerden büyük bir tezahürat yükseldi ve Mycoples boynunu kıvırıp gururla ciyakladı.

Thor ejderhanın üstünden indi ve sonra Gwen’in elini tutarak yere inmesine yardım etti ve ayakları yere basarken binlerce sevinç nidası ile karşılandılar. Yoğun kalabalık kendinden geçmiş şekilde şapkalarını sallıyor, Thor’un ve Gwendolyn’in isimlerini terennüm ediyordu. İnsanlar her yönden ona doğru koşup sarılırken Gwendolyn yüzlerindeki sevgiyi ve bağlılığı görebiliyordu. Onun geri dönmesinden büyük heyecan duyduklarını fark etti. Ve bu his kalbini doldurdu. Onların kendisine utanç veya hayal kırıklığı ile bakabileceklerini düşünmüştü. Bunda yanılmıştı. Onlar kendisini her zamanki kadar, belki daha da fazla seviyorlardı.

Gwen kendisini yeniden evinde hissetti. Burası onun yeriydi, bu insanların yanında olmak ve onlara yardım etmek.

Kendisini dünyadan izole eden Sığınma Kulesi onun yeri olamazdı. Kendisinin dünyayı kucaklamaya ihtiyacı vardı.

Argon doğru söylemişti.

“Kardeşim!” diye bir ses geldi.

En küçük kardeşi Reece'i canlı olarak, karşısında dururken görünce Gwen'in keyfi yerine geldi. İmparatorluktaki serüveninden geri gelmişti. Onu tekrar karşısında dururken görmeyi hiç beklememişti.

Kardeşi hemen koşup Gwen'e sarıldı ve o da onu kucakladı. Kardeşi daha yaşlı, savaşta pişmiş, daha olgun görünüyordu.

Havada şenliğin, sevincin ötesinde büyük bir coşku vardı. Sanki herkes yeniden doğmuş gibiydi. Gwen kardeşi Godfrey'i ve kardeşi Kendrick'i kucakladı ve sonra iyi dileklerini iletenlerden oluşan sonsuz bir nehir gibi insanlar peş peşe gelip ona sarıldılar. Orada kardeşlerinin yanında dururken, babasını ve diğer kardeşlerini hatırlamadan edemedi. İşte burada duruyorlardı, kendisi, Kendrick, Godfrey ve Reece, altı kardeşten dördü. Gareth hepsi için büyük kayıp olmuştu. Ve Luanda, her zaman olduğu gibi, uzak duruyor, Gwendolyn'e duyduğu kıskançlığı aşamıyor gibi görünüyordu. Fakat en azından dördü buradaydılar ve kendisini Kendrick ve Godfrey ve Reece'e şimdiye kadar olduğundan da daha yakın hissediyordu. Nihayet, hepsi yakın bir aile olmuşlar gibi geliyordu. Bunun babaları vefat ettikten sonra olmuş olması garipti.

Meydandaki miting kitlesel bir kutlamaya dönüştü. Kurtarılan bütün Silesialılar hayatta kalmaktan ve Andronicus'un sultası altından çıkmış olmaktan son derece mutluydular. Godfrey hiç zaman harcamadı: Akorth ve Fulton'ın yardımıyla, bir grup adamı gizli mağaralara gönderdi ve çok geçmeden bira fıçıları sarayın bahçesine yuvarlandı. Vatandaşlar arasından bağrışmalar ve tezahürat sesleri yükseldi ve Gwendolyn birisinin omuzlarında havaya kaldırıldığını hissetti. Kendisi havada yüksekte sevinçle bağırırken, Thor da onun yanında başka birisinin omuzlarına yerleştirilmişti. İkisi şehirde gezdirilirken başka bir bağırış ve tezahürat yükseldi. Büyük zillerini birbirine çarpan, flüt ve trompet eşliğinde geleneksel mutlu şarkıları çalan müzisyenler ortaya çıktılar. İnsanlar dans etmeye başladılar.

Gwendolyn yere indirildi ve Thor onu bulup koluna girerek geleneksel danslarla döndürdü. Gwen o da kendisiyle

dönerken sevinçten çığlık attı, önce bir yöne, sonra öbür yöne dönerek ikisi binlerce diğer insanın arasında dans ettiler. Deli gibi dönüyor, kol kola giriyor, sonra bırakıyorlardı. Eş değiştirdiler ve Gwen kendisini Godfrey, sonra Kendrick, sonra Reece, sonra Elden, sonra O'Connor, sonra Srog ve sonra yine Thor ile kol kola girerken buldu.

Hepsi güneş batmaya başlayıncaya kadar dans ettiler de ettiler. Şarap tulumları ve köpürmüş bira maşrapaları elden ele geçerken havayı tezahüratla inlettiler. İnsanlar içtiler ve şarkı söylediler ve tezahürat yapıp sonra biraz daha dans ettiler ve Gwen şaşırsa da, Silesia bir kez daha neşe ve kahkaha sesleriyle doldu.

Gökyüzü kararırken, her yerde geceyi aydınlatan meşaleler yakıldı ve dans ve kutlama sanki gün yeni başlamış gibi devam etti. Gwen şöyle bir baktı ve tekerlekler üzerine dizilmiş kalaslardan oluşan rahat bir on ayak yüksekliği bulunan eğreti sahnenin ortaya getirilmekte olduğunu gördü. Sahne meydanın ortasına ulaşınca, kardeşi Godfrey bir bağırışla üstüne zıpladı. Kendisine Akorth ve Fulton ve Godfrey'in arkadaşlarından, Gwen'in tavernalardan hatırladığı bir kaç kişi daha refakat ediyordu. Hepsi, ağır biçimde içerek, binlerce kişinin bağrışmaları ve tezahüratı altında her iki ellerinde de bira maşrapalarıyla sahneye çıktılar,

Godfrey ve Akorth ve Fulton öne çıkıp onlara hitap ederlerken kalabalık çevrelerinde toplandı.

Godfrey, "Kıymetli biraderlerim ve bacılarım, biraz oyun izleme vakti geldi sanıyorum, ne dersiniz?" diye sordu.

Karşılığında muazzam bir onay haykırışı geldi.

Akorth, kötü bir aktörün abartılı sesiyle, "Fakat aziz Lordum, oyun ne hakkında olmalı?" diye böğürdü.

"Ben diyorum ki... Bu, Andronicus'la ilgili bir oyun olmalı!" diye Fulton lafa girdi.

Sarhoş ve kabadayı kalabalıktan yuhalama sesleri geldi.

Godfrey "Onu kim oynayacak?" diye seslendi.

Akorth, "Yani, hepinizin en uzun boylusu ve en şişmanı benim, onun için bu rol bana düşer sanırım,"diye cevap verdi, öne eğilerek ve Andronicus'la alay eden abartılı bir bakışla kalabalığa kaşlarını çatıp somurtarak.

Kalabalık memnuniyetinden kükredi ve Gwendolyn de onlarla birlikte güldü. Gülmek o kadar iyi geliyordu ki. Hepsi birden Andronicus'la alay eden kötü aktörlerin abartılı yüzlerini izlerken içindeki bütün birikmiş duyguların

boşaldığını hissetti. Hepsi bunun içinde birlikteymişler ve artık yalnız değilmiş gibi kendisini tekrar güvende hissetti. Hayatta ve yeniden özgür olmak ve kendi endişeleriyle dalga geçiyor olmak hepsinin önemsiz görünmesini sağladı.

Thor onun yanma geldi, bir kolunu beline sardı ve onunla birlikte gülerken onu sıkıca kendisine çekti. Midesinin üstünde onun elinin dokunuşunu seviyordu; bu onun kendi çocuklarını düşünmesine yol açtı. Bu eski, ışıldayan kızıl şehre karşı güneşin batışını izlerken, bu neşe ve kahkaha anını dondurmak, onun hiç sona ermemesini sağlamak istedi. Nihayet, dünyada her şey yolundaydı. Sadece bunun sonsuza dek böyle kalmasını diliyordu.

*

Reece kalabalığın içinde kendi Lejyon kardeşleri Thor, Elden, O'Connor ve Conven'in yanında durup sahnede Godfrey ve Akorth ve Fulton'ı izlerken içten bir kahkaha attı. Hatırlayamadığı kadar uzun bir zamandır ilk kez gülüyordu ve Akorth'un Andronicus'u taklit etmesini izlerken gülmesine engel olamıyordu.

Fulton izleyicilere, "Sanırım ben McCloud'u oynayacağım!" diye gümbürdedi.

Hepsi yuhaladılar ve Fulton elleriyle yüzünü sakladı, sonra bir mendil çıkarıp gözlerinden birini bir göz bandı gibi bununla kapadı.

"Ha unuttum, şimdi gözlerimden biri eksik!"diye bağırdı McCİoud'la alay ederek; bütün kalabalık tekrar kahkahayla kükredi.

"MacGiller beni yendiler, onun için başka ümit kalmayınca, Andronicus'a katılacağım!" diye bağırdı Fulton. Aceleyle sahnenin öbür tarafına geçip Akorth'un koluna girdi ve birlikte ikisi kahkaha dalgaları içinde, biri diğerinin üzerine devrilerek, çalımla sahnenin karşı tarafına yürüdüler.

Uydurma bir kılıçla ileri koşan Godfrey, "O zaman bu her ikinizi de öldürmeyi daha kolay hale getirecek!" diye bağırarak her ikisini de bıçakladı.

Kalabalık kükredi ve Akorth ile Fulton sahneye yığılırken tasviple çığlıklar attı; bütün diğer aktörler de sahneye zıplayıp onları bıçaklıyormuş gibi yaptılar.

İçtiği bütün bira kafasına vuran Reece diğerleriyle birlikte güldü. Seyahatte geçen bütün o aylardan sonra evde olmak o kadar iyi geliyordu ki. İmparatorlukta yaşadıkları bütün o zorluklardan sonra, onun bir parçası eve canlı

dönmeyi hiç beklememişti ve hala şok içindeydi. Düşman bir çevrede, savaş durumunda bulunmaya o kadar alışmıştı ki, sırf topuklarının üzerinde duracağı bir gece geçirmek, saldırıya uğramak konusunda endişe etmek zorunda kalmamak harika geliyordu.

Ama arkadaşları kahkahalarla çığlık atıp büyülenmiş gibi oyunu seyrederken, Reece'in dikkati dağınıktı. Başka şeyler düşüncelerini meşgul ediyordu ve gruptan kopup, döndüğünden beri yaptığı gibi, düşüncelerini meşgul eden kadının herhangi bir belirtisini arayarak kalabalığı inceledi.

Selese.

Halka'ya dönüşünden beri, Reece ondan başka pek bir şey düşünememişti. Buradan uzakta olmayan küçük bir köyde yaşadığını hatırlıyordu, fakat aynı zamanda bütün o köylerin saldırıya uğradığı yolunda haberler duyduğu gibi, kendisi de bunu bilmekteydi. Köylülerin çoğunun öldüğünü biliyordu; ancak bir kaçının kaçıp sığınacak bir yer bulmak için buraya, Silesia'ya geldiklerini duymuştu. Onun da kurtulanlar arasında bulunması, bir şekilde kurtulmuş olması, başkalarıyla birlikte burada olması ve kendisini hala hatırlaması için dua ediyordu.

Hepsinden öteye, kendisinin ona ilgi duyduğu kadar, onun da kendisine bir nebze dahi olsa ilgi duyduğunu ümit ediyordu.

Selese'yi düşünmek serüveni boyunca onu ayakta tutmuştu ve canlı olarak geri döndüğü takdirde onu bulmaya ve kendisine ne kadar ilgi duyduğunu ona söylemeye söz vermişti. Şimdi eve dönmüş olduğuna göre, boşa harcayacak zamanı olmadığını düşünüyordu.

Reece onun bir belirtisini bulma hevesiyle bütün yüzlere bakarak kalabalığın içinden geçti. Fakat dizi dizi insanın arasından geçerken ne kadar dikkatle bakarsa baksın, ondan bir belirti görmedi.

İleri geri hareket eden binlerce insanın bulunduğu kalabalıkta kendisine yol açarken kalbi ezildi. Gökyüzü kararırken, sönük meşale ışığında parıldayan yüzleri çıkartmak daha da güçtü. Bir süre sonra hepsi daha bulanık görünmeye başladı.

Reece ümitsizliğe kapılmaya başlamıştı. Selese muhtemelen kurtulamadı dedi kendi kendine. Ve kurtulmuş olsa bile, kendisine ilgi duyması zayıf bir ihtimaldi.

Yiyecek kokusu havayı doldurdu ve Reece dizi dizi uzun ziyafet masalarının dışarı taşınmakta olduğunu gördü. Hepsinin üstü her türlü et ve peynir ve tatlılarla doluydu. Hizmetkârlar masaları kurarken, kitleler bunlara doğru gitti. Midesinin guruldadığını hisseden Reece o tarafa yöneldi ve bir et parçası kaparak ısırdı. Ne kadar açıkmış olduğunu hissetmemişti ve bir tavuk buduyla bir avuç patates yerken bira maşrapasından büyük bir yudum alınca kendisini yeniden canlanmış hissetti.

Reece orada durmuş, gerçekten izlemeden dalgın dalgın oyuna bakıyor, Selese'in başına neler gelmiş olduğunu merak ediyordu.

Aniden, birisinin omzuna dokunduğunu hissetti.

Reece geriye döndü ve kalbi durdu.

Orada, dudaklarında bir gülümseme, ellerini tedirginlikle kavuşturmuş ve başını kaldırmış kendisine bakan hayatta gördüğü en güzel kadın duruyordu.

Orada öyle durmuş, onu görmekten gördüğü memnuniyet yüzüne vurmuş, ışıldayan gözlerinde büyük bir sevgiyle ona bakıyordu.

Hazırlıksız yakalanan Reece, bunun gerçek mi, yoksa kendi yarattığı bir hayal mahsulü mü olduğunu merak ederek bir kaç kez gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı.

"Seni her yerde arıyordum," dedi Selese. "Senin Lejyon kardeşlerini buldum ve onlar seni ziyafet masasında bulabileceğimi söylediler."

"Demek öyle" dedi Reece, hala onun gülümseyen gözlerinin içine bakıyor, zorlukla konuşabiliyordu. Ona bir anda o kadar çok söylemek istiyordu ki... Onu ne kadar sevdiğini, nasıl onu aklından hiç çıkarmadığını anlatmak istiyordu.

Ama bunun yerine orada sinirden donmuş vaziyette duruyordu. Kelimeler ağzından çıkmıyordu. Orada sakar bir şekilde sessizce dururken, Selece kendinden emin değilmiş gibi görünmeye başladı, sanki onun kendisiyle konuşmaya bile ilgi duyup duymadığını merak ediyordu.

"Köyümü bıraktığımdan beri seninle konuşmak istiyordum," dedi. "Seni bulmaya çalıştım ve gittiğini öğrendim."

“Evet, İmparatorluğa gitmiştim,” dedi Reece. “Kılıç’ı arıyordum. Henüz yeni geldik. Hiç geri dönemeyecekmişim gibi geliyordu.”

“Geri döndüğüne memnunum,” dedi Selese.

“Niçin?” diye sordu. “Köyde olduğumuz zaman, benden hoşlanmadığını söylemiştin...”

Kız boğazını temizledi ve kaşları kaygıyla çatıldı.

“Bana söylediklerin üzerinde daha çok düşündüm. Beni ne kadar sevdiğin hakkında. Benim bunun çılgınca olduğunu söyleyişim hakkında.”

Reece ona baktı, başıyla onaylayarak.

“Ama mesele şu: Ben söylediklerimi kastetmedim,” diye ekledi Selese. “Sen çılgın değilsin. Senin o hissettiklerini, ben de hissettim. Anlıyor musun, ben Silesia’ya sığınacak bir yer bulmak için gelmedim, senin için geldim.”

Reece onun bu sözlerini duyunca, bunları daha doğru dürüst sindiremeden kalbinin havalara uçtuğunu hissetti. Selese aynen kendi aklında olanları söylüyordu.

Elini uzatıp onun yanağını okşadı.

“Arayışım sırasında, sadece seni düşündüm, başka hiç bir şeyi değil, dedi. “Beni ayakta tutan sen oldun.”

Selese’in yüzündeki gülümseme yayıldı, gözleri ışıldıyordu.

“Senin sağ salim dönmen için her gür dua ettim,” dedi.

Yeniden müzik yükseldi ve çiftler harp ve lir sesiyle bir kez daha dansa başladılar.

Reece gülümsedi ve elini uzattı.

“Benimle dans eder misin?” diye sordu.

Selese başını eğdi, gülümsedi ve elini onun elinin üzerine koydu. Bu Reece'in hayatta hissettiği en yumuşak dokunuştu; parmakları bu dokunuşla tutuştu.

"Daha çok istediğim hiç bir şey yok."

ONİKİNCİ BÖLÜM

Luanda Silesia'da sarayın bahçesini çeviren taş duvara yaslanmış meşalenin altında duruyor, eğlenceleri izliyor ve hırsından köpürüyordu. Herkes tarafından sevilen kardeşi Gwendolyn, çocukluklarından beri olduğu gibi, yine her şeyin v merkezindeydi. Aynen büyümekte oldukları zamanki gibiydi: o, Luanda, en büyükleri, bütün şefkat ve sevgisini en küçük kızına veren babaları tarafından es geçilmişti. Babası ona, Luanda'ya, sanki o hiç mevcut değilmiş gibi davranmıştı. Her şeyin en iyisini Gwendolyn'e vermişti. Özellikle sevgisini.

Tılsımlı çocuk Gwendolyn'i izlerken bunları düşündükçe Luanda'nın içi yanıyordu ve bu taze hatıraları geri getiriyordu. Şimdi işte bunca yıl sonra buradaydılar, babaları ölmüştü ve Gwendolyn hala her şeyin merkezinde, hala herkes tarafından sevilen ve kutlanan kişi durumundaydı. Luanda arkadaş edinmekte hiç bir zaman çok iyi olmamıştı. Gwendolyn'in sürdüğü hayat için gerekli karizmaya veya kişiliğe hiç bir zaman sahip olamamıştı. Ondaki iyi yüreklilik veya cana yakınlık ta kendisinde yoktu, bu kendisine hiç doğal gelmemişti.

Fakat Luanda buna aldırış etmiyordu. Gwendolyn'in iyilik ve cana yakınlığı ve çekiciliği ve tatlılığı yerine, Luanda düpedüz hırsa, hatta buna ihtiyacı olduğu zaman saldırganlığa sahipti. Gwendolyn bütün tatlı niteliklerini sergilerken, o babasının bütün saldırgan vasıflarım sergiliyordu. Luanda bunun için özür dileyecek değildi; onun nazarında, insanlar ancak bu şekilde öne çıkarlardı. Olması gerektiği zaman lafını esirgemeyen ve toksözlü, hatta zalim biri olabilirdi. O ne istediğini biliyordu ve karşısına kim veya ne çıkarsa çıksın işini yaptırmasını bilirdi. Ve bunun için, daima insanların ona hayran kalacaklarını ve saygı göstereceklerini varsaymıştı.

Fakat bunun yerine, yol boyunca uzun bir düşman listesi oluşmuştubir milyon dostu bulunan, hiç bir zaman herhangi bir şeyin peşinden koşmamış olan ve yine de bir şekilde hepsini elde etmeyi beceren Gwen'den farklı olarak, yol boyunca uzun bir düşman listesi oluşmuştu. Luanda peş peşe insanların Gwen'i kutlayıp onu omuzlarına kaldırdıklarını izlemişti. Onu mükemmel dengi Thorgrin ile

birlikteyken izlemişti. Oysa kendisi orada, babasının saldırısıyla sakatlanmış bir McCloud olan Bronson'la kapılanıp kalmıştı. Babası ona öteberi gibi davranmış, kendi siyasi hırsları uğruna onu McCloudlara gelin vermişti. İtiraz etmiş olabilirdi.

Burada evde kalmış olması gerekirdi ve babası öldüğünde Kraliyet Sarayı'nın miras kalacağı kişi de kendisi olmuş olmalıydı.

Bundan vazgeçmeye, ucunu bırakmaya razı değildi. Gwendolyn'in sahip olduklarını istiyordu. Burada kendi evinde kraliçe olmak istiyordu. Ve istediğini elde edecekti.

Luanda, "Ona sanki bir Kraliçe imiş gibi muamele ediyorlar," diye tısladı, yanında duran Bronson'a. Orada halktan biri gibi yüzünde bir gülümseme ve elinde bir bira maşrapasıyla aptal aptal duruyordu ve Luanda ondan nefret ediyordu. Bu kadar mutlu olacak neyi vardı ki onun? Bronson kızgınlıkla ona döndü

"O zaten bir Kraliçe," dedi. "Niçin etmesinler ki?"

Luanda, "Elindeki maşrapayı bırak ve kutlamaktan vazgeç," diye emretti, kızgınlığını birisinden çıkartmak isteyerek.

Bronson, "Niçin vazgeçecekmişim?" diye yanıt verdi. "Kutluyoruz ne de olsa. Sen de denemelisin... Sana zarar vermez."

"Sen aptal bir adam müsveddesisin," diye onu azarladı. "Bunun ne anlama geldiğini hiç fark edemiyor musun? Benim küçük kız kardeşim şimdi Kraliçe. Şimdi hepimiz ona hesap vermek zorunda kalacağız. Sen de dâhil."

Bronson "Bunda yanlış olan taraf neymiş?" diye sordu. "Yeterince iyi görünüyor."

Luanda bir çığlık attı, uzandı ve BronsonT itti.

"Sen hiç anlamayacaksın," diye öfkeyle patladı."Ben, kendi hesabıma, bu konuda bir şeyler yapacağım."

"Ne yapacaksın?" diye sordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Luanda döndü ve öfke içinde oradan gitmeye başladı ve Bronson ona yetişmek için koşturdu.

“Gözlerindeki bakışı beğenmiyorum,” dedi. “Bu bakışı biliyorum. Hiç bir zaman iyi bir şeyle sonuçlanmaz. Nereye gidiyorsun?”

Luanda sabırsızca ona kızgın bir bakış attı.

“Annemle, eski Kraliçe ile konuşacağım. Hala elinde bir hayli güç var. Bütün insanlar içinde, onun anlaması gerekir. Ben onun ilk evladıyım, ne de olsa. Taht benim olmayı hak ediyor. Bunu o benim için yapacaktır.”

Gitmek için döndü, fakat Bronson onu durdururken omzunda soğuk bir el hissetti. Bronson şimdi gülümsemiyordu.

“Sen aptalın tekisin,” dedi ona soğuk bir şekilde. “Benim bir zamanlar bildiğim kadın değilsin. Hırsın seni değiştirdi. Kız kardeşin bize fazlasıyla cömert davrandı. McCloud’lardan kaçtığımız, gidecek bir yerimiz olmadığı zaman bizi yanına aldı. Hatırlamıyor musun? Bize güvendi. Sen iyiliğe bu şekilde mi karşılık vereceksin? O iyiliksever ve akıllı bir Kraliçe. Onu baban seçti. Onu. Seni değil. Kraliyet Sarayı’nın işlerine karışmakla sadece kendinizi rezil edersin.”

Luanda ona öfkeyle baktı, infilak etmek üzereydi.

“Biz artık Kraliyet Sayam’nda değiliz,” diye tısladı. “Sözünü ettiğin bu işler... Bunlar benim işim. Ben bir MacGil’im.

Birinci MacGil.” Bir parmağını yukarı kaldırdı ve onun göğsünü dürttü. “Ve bir daha sakın bana ne yapacağımı söyleme.”

Bununla, Luanda topuğu üzerinde döndü ve hızla sarayın bahçesinden karşı tarafa, merdivenlerden inerek aşağı Silesia’ya yürüdü. Annesini bulmaya ve kız kardeşini kesin kes uzaklaştırmaya azmetmişti.

*

Luanda Aşağı Silesia’da kalenin koridorlarından, bir sağa bir sola dönerek muhafızları geçip nihayet annesinin odasına ulaşıncaya kadar fırtına gibi geçti. Kapıyı çalmadan veya hizmetkârlara aldırmadan odaya daldı.

Eski Kraliçe orada, arkası Luanda'ya dönük yüksek bir tahta sandalyede, yanında iki hizmetkârı ve Hafold olduğu halde ufak bir pencereden gecenin karanlığına bakarak oturuyordu. Luanda pencereden bin tane ateş kıvılcımı gibi meşalenin Aşağı Silesia'yı kapladığını görebiliyor ve uzaktan gelen kutlama seslerini duyabiliyordu.

"Kapıyı çalmayı hiç öğrenemedin, Luanda," dedi annesi açıkça. (

Luanda annesinin onun geldiğini bilmesine şaşırarak olduğu yerde durdu.

"Ben olduğumu nasıl bildin?" diye sordu.

Annesi, hala sırtı ona dönük olarak kafasını salladı.

"Senin her zaman kendine has bir yürüyüşün vardı. Fazla aceleci. Fazla sabırsız. Baban gibi."

Luanda kaşlarını çattı.

"Seninle özel olarak görüşmek istiyorum," dedi.

Annesi, "Bundan hiç bir zaman iyi bir şey çıkmaz, değil mi?" diye lafını yerleştirdi.

Uzun bir sessizlikten sonra, nihayet annesi elini salladı; iki hizmetkârı ve Hafold odayı geçerek meşe kapıyı arkalarından kapadılar.

Luanda sessizlik içinde orada durdu ve sonra onunla yüz yüze gelmeye kararlı biçimde ileri çıkarak annesinin sandalyesinin öbür tarafına yürüdü.

Onun karışsında durdu ve aşağı bakınca onu son görüşünden beri annesinin ne kadar yaşlandığını ve solduğunu görerek şaşırdı. Zehirlenmeden beri tekrar sağlığına kavuşmuştu, fakat şimdiye kadar olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu. Bir parçası uzun bir zaman önce, kocasıyla birlikte ölmüş gibi gözlerinde bir donukluk vardı.

"Seni tekrar görmekten mutluyum anne," dedi.

"Hayır değilsin," diye annesi yanıtladı, ona soğuk biçimde bakarak. "Söyle bana, benden istediğin nedir?"

Luanda her zaman olduğu gibi, ondan rahatsızlık duydu.

“Sana bir merhaba demek ve iyilikler dilemek dışında senden bir şey istediğimi söyleyen kim? Ben senin kızınım ne de olsa. Senin ilk kızın.”

Annesi gözlerini kırpıştırdı.

“Sen daima benden bir şey istedin,” dedi annesi.

Luanda çenesini sıktı, metin olmaya çalışarak. Zamanını boşa harcıyordu.

“Ben adalet istiyorum,” dedi Luanda nihayet.

Annesi durakladı.

“Ve bunun ne şekil alması gerekiyor?” diye dikkatlice sordu. Luanda azimle ileri çıktı.

“Ben tahtı istiyorum. Kraliçeliği. Kız kardeşimin benden kaptığı unvan ve rütbeyi. Bu benim hakkım. Ben ilk doğan evladım. O değil. Sana ve babama ilk doğan benim. Bu doğru değil. Ben pas geçildim.”

Annesi etkilenmeden iç geçirdi.

“Kimse seni pas geçmedi. Sana ilk evlenme seçeneği verildi. Sen bir McCloud seçtin. Bizi bırakmayı tercih ettin, başka

yerde kendi kraliçeliğine sahip olmak için.”

Luanda, “McCloud’u babam benim için seçti,” diye karşılık verdi.

“Baban sana sordu. Ve sen bunu seçtin,” dedi Kraliçe. “Burada kendi ailenle kalmaktansa, uzak bir ülkede Kraliçe olmayı seçtin. Eğer başka türlü seçseydin, belki şimdi kraliçe olabilirdin. Fakat değilsin.”

Luanda kızardı.

“Fakat bu adil değil!” diye ısrar etti. “Ben ondan daha büyüğüm!”

“Fakat baban onu daha çok severdi,” dedi annesi düpedüz.

Sözcükler ona bir hançer gibi saplandı ve Luanda’nın bütün vücudu buz gibi oldu. Nihayet, annesinin gerçeği söylediğini anladı.

“Sen kimi severdin, anne?” diye sordu Fuanda.

Annesi başını kaldırıp ona baktı, sanki onu tartıyormuş gibi, ifadesiz biçimde, uzun süre onun bakışına karşılık verdi.

“İkinizi de değil, sanırım,” dedi nihayet.“Sen kendi iyiliğin için fazla hırslıydın. Gwendolyn’se...” Ama annesinin sesi şaşkın bir ifadeyle kesildi.

Luanda titredi.

“Sen kimseyi sevmiyorsun, değil mi?” diye sordu. “Hiç bir zaman sevmedin. Sen sadece ihtiyar, sevgisiz bir kadınsın.”

Annesi ona gülümsedi.

“Ve sen güçsüzsün,” diye cevap verdi. “Yoksa ihtiyar, sevgisiz bir kadını ziyaret ediyor olmazdın.”

Luanda heyecanla ileri çıktı.

“Bana benim tahtımı vermeni senden talep ediyorum! Gwendolyn’e iktidarı bana devretmesini emret!”

Annesi güldü.

“Niçin bunu yapacakmışım?” diye sordu. “Senin olabileceğinden daha iyi bir Kraliçelik yapıyor.”

Luanda kıpkırmızı oldu ve bütün vücudunu ateş bastığını hissetti.

Sesi öfkeyle dolu olarak, “Buna pişman olacaksın anne,” diye tısladı.

Luanda döndü ve öfke içinde odadan çıktı ve kapıyı çarpmadan önce duyduğu son şey, annesinin aklından hiç çıkmayacak son sözleri oldu:

“Benim yaşıma eriştiğin zaman,” dedi annesi, “hayatta pişmanlık duymadığın

çok az şey kaldığını anlayacaksın.”

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thor ağırbaşlı bir şekilde Lejyon kardeşleriReece, Elden, O’Connor, ve Conven’in yanında, Andronicus istilasından kurtulan diğer bir düzine Lejyon mensubuyla birlikte duruyordu... Hepsi ellerinde meşalelerle yan yana dizilmişlerdi. Gece geç vakit, kutlamalar sona ererken şehir meydanında muazzam bir kalabalığın arasındaydılar. Kalabalığa ağır bir sessizlik çökerken Gwen karşılarında duruyordu. Arkalarında cenaze ateşi için büyük bir odun yığını meydana getirilmişti. On iki ayak yüksekliğindeydi ve yüz ayak uzanıyordu. Andronicus’un adamları tarafından öldürülen bütün cesur insanlar yığının üzerine yatırılmıştı.

Thor aralarında eski komutanı Kolk’un ve Lejyon ile Gümüş kardeşlerinden düzinelercesinin bulunduğunu ıstırapla öğrenmişti. Kendisi yardım etmek için zamanında dönemezken, bütün bu cesur savaşçıların Halka’yı savunarak öldüklerini düşünmek kalbine ağır bir baskı yapıyordu. Eğer kılıcı daha çabuk bulabilseydi diye düşündü, bunlardan hiç biri olmazdı.

Ölenleri ve şehri savunurken hayatını kaybeden herkesi anmak için bu cenaze merasimini kutlamaların ortasında isteyen Gwendolyn olmuştu. Orada hepsi ümitle gözlerini Gwendolyn’e çeviren, hepsi onu lideri olarak gören binlerce insanın karşısında dururken Thor onunla gurur duyuyordu.

Gwendolyn başını eğdi ve binlerce kişi onu izledi. Yoğun sessizlik içinde duyulabilen tek şey meşalelerin çıtırtısı ve rüzgârın uğultusuydu. Onun karamsar ifadesinden, Thor Gwendolyn’in çekmiş olduğu ıstırabı görebiliyordu. Gwen acı

çekenlerle gerçekten empati kurabiliyordu ve Thor onun söylemek üzere olduğu sözlerin boş laflar olmayacağını biliyordu.

“En büyük neşemizin ortasında,”diye başladı Gwendolyn ağır bir ifadeyle, sesi çınlayarak, bir liderin sesiyle, “en büyük trajedimizi anmak için ara vermeliyiz. Bu cesur insanlar ülkemizi, şehrimizi, şerefimizi savunmak için hayatlarını verdiler, sizler onlarla yan yana dövüştünüz, kurtulan bizler talihli insanlarız. Onlar değillerdi.”

Bir soluk aldı.

“Tanrılar onların ruhlarına sahip çıksın ve biz hepimiz hafızalarımızda onlar için bir yer yapalım. Bizim devam ettireceğimiz bir dava için çarpıştılar. İmparatorluk hala bizim sınırlarımızın içinde olmaya devam ediyor ve her birimiz istilacıları kesin olarak bizim kıymetli Halkamızdan sürüp atıncaya kadar ölümüne savaşmalıyız.”

Bütün kalabalık hep bir ağızdan “DUYUN, DUYUN” diye bağırdı ve binlerce kişinin narası gece yarısı göğe yükseldi.

Dönüp elindeki meşaleyi yükseğe kaldırdı ve Thor diğerleriyle beraber onu izledi. Ciddiyetle odun yığınına yaklaştılar ve her biri eğilip meşaleyle odunları yaktı.

Bir kaç dakika içinde alevler gecenin içinde yayıldı, büyük bir ateş meydana getirerek şehir meydanını aydınlattı. Alevler soğuk gecede yükseklere çıktı ve Thor buradan bile bunların sıcaklığını hissedebiliyordu. İrkilmemek için kendisini zorladı, kendisini ateşin içine bakmak, kaybettiği bütün kardeşlerini hatırlamak, Kolk’u hatırlamak için zorladı. Kolk’a çok şey borçluydu: Kendisini istemeye istemeye bile olsa, Lejyona o kabul etmiş ve eğitimine yardımcı olmuştu. Aralarında görüş

ayrılıkları yaşamışlardı, fakat Thor hiç bir zaman onun öldüğünü görmeyi istememişti. Aksine, Thor elinde Kılıçla döndüğü zaman Kolk’un yüz ifadesini görmeye can atıyordu. Bu intikam için diğer bir sebepti.

Ateş gökyüzüne doğru alev alev yanarken, Thor geride kalan Lejyon kardeşlerinin perişan yüzlerini gördü. Hiç biri ikiz kardeşinin kaybı nedeniyle yüzü üzüntü içindeki Conven’dan daha perişan değildi.

Gwendolyn Thor’un yanma katıldı ve binlerce diğer insanla birlikte alevlere bakarak hepsi orada sessizlik içinde dururken, Aberthol, bastonunu kullanarak kalabalığın içinden öne çıktı. Çıtırdayan muazzam alevlere karşı boğazını temizleyerek onlara doğru döndü.

“Bu gece Kış Dönencesidir. Bu günden itibaren, her gün biraz daha aydınlık, biraz daha uzun olacaktır. Köşeyi dönmüş bulunuyoruz ve kurtuluşumuzun bu güne rast gelmiş olması bir tesadüf değildir. Bu yıldızlarda yazılıydı. Biz yenilenme, yeniden doğuş yolu üzerindeyiz. Bir zamanlar sahip olduklarımızı bir kez daha yeniden yapacağız. Fakat bu yıkımı daima hatırlamalıyız. Çünkü en güçlü ağaç ancak kendi küllerinden büyüyebilir.

“Halka yüzlerce yıldır savaşın ağırlığı altında ıstırap çekmiştir,” dedi. “Bu cesur savaşçılar için düzenlediğimiz ilk cenaze değil. Ne de sonuncusu olacaktır. Fakat bu cesur ruhlar burada bugün büyük atalarının gördükleri hiç bir şeye benzemeyen ölçekte bir istilayı def ederken öldüler. Onların başarıları MacGillerin Günlüklerinde kayda geçecek ve sonsuza dek hatırlanacaktır.”

Kalabalık, “DUYUN, DUYUN!” diye bağırdı.

“Şimdi onlardan birer parça taşıdığınızı unutmayın/’ diye devam etti. “Hayatınızın daimi olduğunu sanmayın.

Hepimizin altında yaşadığımız en büyük hayal, hayatın kalıcılığıdır. Siz de ölümlüsünüz, onlar gibi. Düşmanınızın karşısına çıkmakta, yiğitçe bir hayat yaşamakta tereddüt etmeyin. Üzüntümüzü dönüştürelim. Onların davasını elimize alalım, adalet arayalım ve bu cenaze merasimini bir kılıçlar ayinine dönüştürelim.”

Kalabalık, “DUYUN, DUYUN!” diye bağırdı.

Çanlar çaldı, Aberthol geri çekildi ve o geri çekilirken kalabalık dağılmaya başladı. Thor ve diğerleri de yavaşça dönerek onları izlediler. Şehir meydanının her tarafında insanlar ufak gruplara ayrılırken küçük kamp ateşleri yakılmış, geceki kutlamaların havası, gece yarısı kaybettiklerini hatırlarken ağırbaşlı ve hüzünlü bir hale dönüşmüştü.

Kalabalık küçük gruplara bölündü ve insanlar kendi kamp ateşlerinin önünde birbirlerine sokulup şarap tulumlarını ve kızartılmış tatlıları elden ele geçirip hikâyeler anlattılar. Diğerleri, savaştıkları günün yorgunluğuyla, ateşlerin sıcaklığının etkisiyle ve yiyecek ve şarap dolu mideleriyle oturdukları veya yattıkları yerlerde uyuyakaldılar.

Thor Gwendolyn, Kendrick, Godfrey, Reece, Elden, O’Connor ve Conven'la ufak bir gruba ayrıldı. Reece’e Selese ve Elden’a Indra eşlik ediyordu. Thor Reece’i bütün arayışları boyunca sözünü etmekten vazgeçmediği kız ile görmekten mutluydu.

Thor ufak bir ateşin alevlerinin etrafında toprağa rahatça yerleşti. Gwen Thor’un yanma oturdu ve Thor bir kolunu ona

dolayıp yakınına çekti, kürk mantosu avucunun içinde yumuşacıktı. Krohn

yakma sokulup başını Gwen'in kucağına koydu ve Thor onun kafasını okşayıp bir parça et daha verdi. Krohn mutlu bir şekilde bunu yedi. Thor Krohn'un Gwen'e ne kadar bağlı olduğunu unutmuştu ve Krohn'un kendisini mi, onu mu görmekten daha mutlu olduğunu bilmiyordu.

Hepsi ateşin etrafında otururlarken, Thor'un hiç görmediği bir içki elden ele geçirildi. Thor dokununca eline sıcak gelen köpüklü beyaz bir sıvı kabı eline verilince buna baktı. Soğuk gecede insanın hoşuna gidiyordu.

"Koonta," diye Srog izah etti meraklı gruba. "Silesialıların içkisi."

Thor kabı her iki eliyle tutarak dudaklarına götürdü. Baharatlı ve sıcaktı, üstten köpürüyordu ve romla karışık vanilya gibi geliyordu. Tadı nefisti ve Thor içerken içki göğsünü ve boğazını ısıttı. Aynı zamanda, hemen başına vurdu ve derhal fazla içmiş olduğunu anladı. Etrafındaki herkes te aynısını yaptı.

Thor yukarı baktı ve hayatta kalan Lejyon mensuplarından ikisinin yaklaşıp gruplarının başında dikildiklerini gördü.

"Size katılabilir miyiz?" diye sordu biri.

Thor ilk katıldığı zaman bu Lejyon mensuplarıyla bir kez kısaca karşılaştığını hatırlıyordu: Serna ve Krog. Onlara hitap eden Serna, uzun boylu, geniş omuzlu bir askerdi. Thor'un yaşındaydı. Kumral saçları, iri ve dar biçimli keskin kahverengi gözleri vardı. Gözlerinin altındaki halkalarla zamanından önce yaşlanmış görünüyordu ve Thor biliyordu ki, eğer hayatta kalan bir kaç taneden biriyse, gerçekten iyi bir savaşçı olması gerekirdi. Diğeri, Krog, bir kaç yıl daha yaşlı,

kısa boylu, daha koyu deriliydi. Kafası kazınmıştı ve sol kulağında büyük bir çember küpe vardı. Soğukta bile, kolları olmayan bir yelek giyiyordu ve adaleleri bundan dışarı fırlıyordu. Yüzü gülümsemiyordu ve Thor bunun savaş için yaşayan bir adam olduğunu görebiliyordu.

Her ikisi de Thor'a saygıyla baktılar ve gerçekten, dönüşünden beri herkesin kendisine farklı baktığı Thor'un dikkatini çekmişti.

"Lütfen oturun" dedi, daima cömert ve konuksever olan Thor. Yana kayıp onlara yer açtı; onlar da gelip onun yanma oturdular.

Dairedeki diğer Lejyon mensuplarıyla başlarını sallayarak selâmlaştılar ve onlar da cevaben başlarını salladılar. Reece, Elden, O'Connor ve Conven'la bu kadar çok zaman geçirdikten sonra, grubun genişlediğini görmek biraz garip geliyordu, özellikle Conval'ın kaybından sonra. Fakat bu aynı zamanda iyi de geliyordu. Ne de olsa, hepsi Lejyona mensuptular ve birbirlerine yakın durmaları gerekiyordu - özellikle Lejyon yeni bir nesil savaşçıyla takviye edilinceye kadar.

Serna ve Krog'un gözleri kemerindeki Kader KılıcTna ilişti ve ikisi de Thor'a bir tanrıymış gibi baktılar.

"Ağır mı?" diye sordu Serna.

Bütün gözler Kader KılıcTna ilişirken, diğer hepsi dönüp Thor'a baktılar. İlk kez ona kılıç hakkında bir şey sorulmuştu ve nasıl karşılık vermesi gerektiğinden çok emin değildi. Aslında bunun hakkında o kadar fazla düşünmemiştisadece bu kendisine doğal gelmişti.

Thor kafasını salladı.

"Aslında, benim diğer kılıçlarımdan daha hafif," diye cevap verdi Thor. "Ağırlıksızmış gibi geliyor."

"Fakat yirmi adam onu taşıyamıyordu," dedi Krog. "Kılıç ağır. Sadece senin elinde ağır değil.

"Bu onu taşıması gerekenin sen olman dolayısıyla böyle," dedi Kendrick.

Thor omuz silkti.

"Niçin olduğunu bilmiyorum," dedi Thor alçak gönüllülükle. "Herkes için olduğu kadar benim için de bu bir sır."

"Bunun nedeni senin büyük bir kader taşıman," dedi Aberthol, yüzü alevlerle ışıl ışıl, ateşin öbür tarafından uzanarak.

Thor, "Ne kaderi bu?" diye sordu, daha iyi anlamak hevesiyle. Aberthol başını salladı.

"Hiç kimse bilmiyor," dedi. "Bu Kılıç üzerine MacGil Krallarının yedi nesli boyunca yazılar yazılmış ve şarkılar söylenmiştir, fakat gerçek şu ki, kimse

bunun nereden geldiğini veya ne anlama geldiğini bilmiyor. Bütün bilinen şey, bunun Kalkan'ı idame ettirdiğidir. Ve sen bütün nesillerin, bütün kralların yazılı tarihi içinde bunu tutan tek kişisin."

Grup Thor'a huşu içinde baktı ve o da bundan biraz sıkıldığını hissetti. Üzerine çevrilen bütün bu dikkatten çok hoşlanmıyordu.

"Benim tek yaptığım Halka'ya hizmet etmeye çalışmak," diye Thor cevap verdi.

"Ona gerçekten de iyi hizmet ettin dostum," dedi Kendrick, uzanıp omzuna eliyle vurarak.

"Henüz işimi bitirmedim," dedi Thor. "Andronicus ortalıkta dururken değil. Yarın, güneş doğarken, Mycoples'le Kılıç'ı taşıyarak uçacak ve Andronicus'un ordusundan geriye ne kalmışsa onun savaşacağım. Toparlanması ve gemileriyle kaçması için ona fırsat tanımayacağım.

"Biz de sana katılacağız," dedi Kendrick.

"Biz senin kadar hızlı olamayabiliriz," diye ekledi Atme. "Mycoples kadar güçlü de değiliz. Fakat bizim de adamlarımız ve kılıçlarımız var ve kimi öldürebilirsek onları öldüreceğiz."

Thor başıyla onayladı.

"O zaman sizin refakatinizi memnuniyetle karşılayacağım," dedi Thor.

"Ve bu iş bitince ne olacak?"diye O'Connor lafa karıştı. "Dövüşecek başka savaş kalmadığında ne yapacağız?"

"Yeniden inşa," dedi Gwendolyn.

Hepsi ona saygıyla baktılar.

"Kraliyet Sarayı yeniden doğacak," diye ilave etti. "Bir kez daha ayağa kalkıp ışıldayacak."

"Silesia da," diye Srog lafa girdi.

"Lejyonu da yeniden oluşturacağız," dedi Brom.

“Ben, kendi adıma, savaştan sonra bir tatili memnuniyetle karşılarım,” dedi Elden. “Kanyon’u geçtiğimizden beri savaşmaya ara vermiş değiliz. Kendi kasabama dönüp babam hala hayatta mı diye bakacağım. Belki orada evini yeniden yapmasına yardım ederim.”

Yanında oturan Indra’ya döndü.

“Ümit ederim sen de bana katılırsın,” diye ilave etti.

Indra sadece omzunu silkti.

“Ev hayatı bana göre değil,” dedi. “Savaşıyor olmayı tercih ederim.”

Elden hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Kendrick gözlerini alevlere dikmiş, soylulara yaraşır mükemmel duruşuyla yanında oturan Sandara’ya döndü. İmparatorluk ırkından biri olarak gruba çok yabancı görünüyordu.

Kendrick ona, “Senin burada benimle kalacağını ümit ederim,” dedi yumuşak bir sesle.

Sandara Kendrick’e baktı. Sonra başını çevirdi.

“Ben bu şerefe layık değilim, Lordum,” diye cevap verdi.

“Layıksın, hem de herkesten fazla,” diye yanıtladı Kendrick. “Sen hepimizin hayatını kurtardın. Benimle kal ve kraliçelere layık bir hayata sahip olacaksın.”

Sandara, “Ben Andronicus’a tahsis edilmiş basit bir köle kızım,” diye cevap verdi.

“Artık kimseye tahsis edilmiş değilsin,” diye düzeltti Kendrick. “Şimdi özgürsün. Evin burada, Halka’nın içinde. Eğer tercih edersen tabii.”

Gözlerini yere indirdi.

“Andronicus’un adamlarının halkıma, ülkeme yaptığı tahribata tanık oldum,” dedi. “Ancak onun öldüğünü gördüğüm zaman özgür olacağım. O günü kadar, ben hala bir köleyim. Onun buraya geri geleceğinden korkuyorum.”

Kendrick, “Asla,” diye ısrar etti.

Reece, “Thor’un söylediklerini duydun,” diye ekledi. “Andronicus yarın ezilecek.”

Fakat Sandara tatmin olmuş görünmüyordu ve grubun üzerine ağır bir sessizlik çöktü.

“Buraya dönmüş olmalarını dilediğim başkaları var,” dedi Gwendolyn. “Steffen kayıp. Sığınma Kulesi’ne salimen gitmeme yardımcı oldu ve onu o zamandan beri görmedim.”

“Onun için bir ekip göndereceğiz,” dedi Kendrick.“Onu bulup geri getireceğiz.”

“Argon da,” diye ekledi Gwen. “Benim için hayatını tehlikeye attı ve şimdi bunun bedelini ödedi. Ortalıkta yok ve nerede olduğunu bilmiyorumya da hiç dönüp dönmeyeceğini.”

Thor bunu düşündü ve bu kendisine ıstırap verdi. Argon’u fena şekilde arıyordu ve onu görmek, Kılıç hakkında sorular sormak, kendi kaderi hakkında soru sormak istiyorduve hepsinden çok, babası hakkında sorular sormak istiyordu. Thor Argon’u neredeyse duyabildiğini düşündü, çok zayıf bir şekilde aklının gerisinde, bir an için rüyalarında; ancak her zamankinden daha uzakta görünüyordu. Thor onun şimdi nerede olduğunu, tuzağa mı düşürüldüğünü, hiç geri gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. O olmadan kendisini yetim gibi hissediyordu.

Gwendolyn ona sokuldu ve Thor onun omzunu sıkıca tutup ateş ışığında parıldayan kristal gözlerinin içine baktı ve eğilip onu öptü. Bu öpücükte kendini hayatta hissediyordu. Bunu sürdürürken, kalbi beklenti içinde çarpıyordu. Cebindeki yüzüğün yanmakta olduğunu hissetti ve her zamankinden çok ona evlenme teklif etmek, yüzüğü ona vermek istedi. Fakat önce, biliyordu ki, ona söylemesi gerekirdi. Kendisine can vermiş olan canavarı bilmesi lazımdı. Bunu ne kadar çok düşünürse, o kadar fazla titremeye başlıyordu.

“Titriyorsun,” dedi Gwen.

“Sadece üşüdüm,” diye Thor yalan söyledi.

Gwen gülümsedi, ona sokuldu ve kulağına fısıldadı: “O zaman beni takip et.”

Bir şey söylemeden ayağa kalktı ve Thor onun elini tutup kendisini ateşlerin arasından siyah gecenin içine götürmesini izin verdi, Gwen kendisini her nereye götürürse.

*

Thor ve Gwendolyn Yukarı Silesia'da Srog'un kalesinin eski salonlarına girdiler. Meşalelerle aydınlanan koridorlardan geçerlerken muhafızlar hazır ola geçiyorlardı. El ele

yürüdüler. Önce bir koridorda, sonra diğerinde sağa sola dönüp bir merdivenden yukarı çıkarlarken Gwen onlara yol gösterdi ve nihayet bir hizmetkâr misafir odasının kapısını açtı.

İçeri girerlerken, Thor başını kaldırıp hepsi taştan yapılmış eski kemerli tavanlara, koca mermer şöminede kükreyen ateşe, büyük ve ağır dört direkli yatağa, duvarlardaki meşalelere baktı ve konukseverliği için Srog'a minnettar kaldı. Kendilerine bir Kral ve Kraliçeye layık bir oda verilmişti. Tabii, Gwendolyn zaten Kraliçe idi, fakat Thor kendisinin bunların hiç birisinde hak sahibi olduğunu düşünmüyordu. Aklının içinde o hala Halka'nın kenarlarındaki başka bir ufak köyden bir oğlan çocuktu.

Ama böyle bir odanın içine girmek, kendisini bir kral gibi hissetmesine yol açtı. Kendisi için her zaman daha büyük şeyler hayal etmişti; fakat şimdi bunlar burada gözlerinin önünde olduğu için, buna inanmakta güçlük çekiyordu. Bütün bunlar gerçek gibi görünmüyordu. İşte kendisi orada Kraliçe Gwendolyn'le birlikte bulunuyor, Kader Kılıcı'm taşıyor ve kendi ejderhası onu kalede bir yerde bekliyordu. Sadece Lejyon'a katılmaya değil, bunun başı olmaya da muvaffak olmuştu; sadece Gümüş'ün saygısını kazanmakla kalmamış, fakat en çok başvurdukları insan haline gelmişti. Kendisi için büyük şeyler hayal etmişti, fakat hiç bu kadar büyük değil. Ve şimdi hepsi burada olduğu için, bunu sindirmesi güçtü. Hala birisinin onu uyandırmasını ve rüya görmekte olduğunu söylemesini bekliyordu.

Gwendolyn elini tutup onun yumuşak, pürüzsüz derisinin sıcaklığını avucunun içinde hissedince, bunun gerçek olduğunu anladı; sanki ona ilk kez dokunmuş gibi oldu. Ve onu tutarken, neşesinin bu odayla veya bu kaleyle ya da öyle bir şeyle hiç bir ilgisinin bulunmadığını idrak ettibu tamamen

Gwendolyn'in sevgisiyle ilgiliydi. Diğer her şey ne kadar gerçek üstü görünürse

görünsün, onun sevgisi ve kendisinin ona duyduğu sevgi ona doğal geliyordu. Bu ayaklarını yere basmasını sağlıyordu.

Gwendolyn'in bir gülümsemeyle kendisini çekmesiyle şöminenin önündeki kürk yığınına yaklaştıkları zaman Thor sanki onunla ilk kez birlikte oluyormuş gibi bir tedirginlik hissetti. Birbirlerinden çok ayrı kalmışlardı ve aralarına o kadar zaman ve mesafe girmişti ki, bu bir bakıma onunla yeniden ilk kez karşılaşma gibiydi. Midesinde bir çırpınma hissetti ve üzerine yine o yanlış bir şey söyleme korkusu geldi.

Thor geçmişi düşündü ve onunla ilk karşılaşmasını, nasıl dilinin tutulduğunu hatırladı. Garip bir şekilde, bir parçası şimdi yine o şekilde hissetmekteydi. İtiraf etmesi gerekirdi ki, hala onun güzelliği, çekiciliği, cömertliği onunla ilgili her şey karşısında gözünün korktuğunu hissediyordu. Onun kendisinden daha üstün bir sınıfa mensup olduğunu, kendisinin hayatta olabileceğinden çok daha büyük olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu.

Birlikte yatarlarken, Gwen eğildi ve Thor'u öptü ve o da onun sırtını öptü. Ateş yanlarında çıtırdarken, uzun süre öpüşmeye devam ettiler. Thor ateşin sıcaklığını yüzünde hissediyordu. Thor onu kollarının arasına aldı ve ikisi kürklerin üzerinde yan yana yattılar.

Gwendolyn ona gülümsedi ve Thor bu gülümsemeyle bütün dünyasının ihya olduğunu hissetti.

Ancak Thor başka bir nedenle hala tedirgindi. Gwendolyn onun gözlerinin içine bakarken, onun babasının kim olduğunu bir şekilde fark edip etmediğini merak etti. Gözünü kırparak

başka tarafa baktı, sıkılarak ve böyle olmadığını ümit etti. Düşüncelerinin aptalca olduğunu, bunun mümkün olmadığını biliyordu, ancak yine de bu kendisini sürekli rahatsız ediyordu. Bunu göğsünden çıkartıp atması, ona söylemesi lazımdı. Aynı zamanda, içinde bulundukları bu anı mahvetmek istemiyordu.

Gwen başını çevirdi ve Thor onun da kendisine söylemek istediği bir şey bulunduğunu sezdi. Bunun ne olduğundan pek emin değildi, fakat sakladığı bir şey olduğunu bilecek kadar onu iyi tanıyordu. Bunu dudağındaki hafif titremede görebiliyordu. Bu zihnini kurcaladı. Babasıyla ilgili konuyu biliyor muydu? Yoksa bu başka bir şey miydi?

Thor onu incelerken, Andronicus'un elinde katlandığı korkunç şeyleri hayal dahi edemiyordu. Ancak işte burada, hala mutluydu ve gülümsüyordu. Ona anlatabileceğinden daha fazla hayranlık duyuyordu. O kendisinden daha güçlüydühepsinden daha güçlü.

"Sorun ne?" diye sordu Gwendolyn nihayet. "Sessiz görünüyorsun."

Thor kafasını salladı. Konuşmaktan korkuyor, ona söylemeye korkuyordu. Söylemesi gerektiğini biliyordu, fakat bunun için cesaretini toplayamıyordu. Çok utanç duyuyordu.

"Ben... Ben... Sadece seni özledim," diye kekeledi.

Bu gerçekti, onu özlemişti; fakat aklındaki ilk şey bu değildi.

Gwendolyn, "Ben de seni özledim," diye ona gülümsedi.

"Sanki bir ömür boyu uzaktaymışsın gibi geldi. Giden delikanlı gibi görünmüyorsun. Daha çok... Bir adam gibi görünüyorsun," diye gülümsedi.

Thor anlıyordu. O da kendisini daha yaşlı hissediyordu. Çok, çok daha yaşlı.

"İmparatorluk..." diye başladı, sonra durdu. "O kadar yabancıydı ki... Orasıyla ilgili her şey o kadar farklı, o kadar egzotikti ki... Görmüş olduğum şeyler..." derken sözü kesildi.

Gwendolyn onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü.

"Başka bir zaman," dedi yumuşakça. "Her zaman harpler ve savaşlar olacak, fakat şimdi bu bizim zamanımız. Bu nadir bir şey gibi görünüyor. Bunun tadını çıkartalım. Şimdi bu an bizim için."

Thor onun söylediklerileyle kalbinin kabardığını hissetti. Gwen eğildi ve yeniden öpüştüler. Gwen onu sıkıca tuttu ve Thor da ona daha sarıldı ve ışıklar bu güzel odada titreşirken birlikte kürklerin üzerinde yuvarlandılar.

Thor kendini bıraktı. Dünyadaki bütün endişeler aklından silinmeye başladı. Diğer her şey kayıp gitti ve Gwendolyn'den başka bir şey düşünmez oldu. Sevgilerinden başka. Dünyada kendine bir yer bulmuştu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Luanda, yanında Bronson'la Silesia’dan dışarı giden karanlık yollardan dörtnala geçip doğuya, Highlands’e doğru giderken gece boyunca at sürdü. Bir daha hiç bir zaman kendisini bu yöne giderken bulacağını düşünmemişti. McCloudlardan kaçtığı o gün, bir daha asla dönmemeye, hayatının geri kalanı boyunca MacGil tarafında yaşamaya ve ölmeye ahdetmişti.

Fakat işler onun öngörebileceğinin ötesinde değişmişti. Babasının ölümüyle ve Gwendolyn’in başa geçmesiyle, Andronicus’un istilası hayatını hiç beklemediği biçimde değiştirmişti. Açıkça Halka’nın MacGil tarafında artık onun için bir yer, yönetebileceği bir nokta, küçük kız kardeşine hesap vermek zorunda olmaması için bir yol kalmamıştı. Kendisi ona hesap vereyim diye ilk doğan evlat olmamıştı. Bu adil değildi. Eğer ona bir kraliçelik verilmeyecekse, o zaman Luanda kendisi bir kraliçelik elde edecekti.

Luanda bir çığlık atıp atını mahmuzladı ve atlarını hızla gecenin daha da derinlerine sürdüler. Bronson atını onun yanında bir kaç ayak geriden isteksizce sürüyordu. Luanda Silesia’dan ayrılmadan önce onunla yaptıkları tartışmayı hatırladı. Bronson her zaman o kadar masum, o kadar ahmak olmuştu ki; babasının nasıl manipülasyoncu bir canavar olduğu düşünüldüğünde onun bu hali tuhaftı. Bronson’ın onunla birlikte gelmesine ihtiyacı vardı, onun için ona bir yalan uydurmuş, o da bunu yutmuştu. Annesiyle o felâket görüşmeden sonra, Bronson’a yalan söylemiş, ona annesinin kendisinden bir mütarekeye aracılık yapmasını, bir teslim teklifiyle Andronicus’la temasa geçmesini istediğini ifade etmişti. Bir mütarekenin binlerce insanın hayatını kurtaracağını ve Andronicus’un ayrılışını hızlandıracağını ve kraliyet ailesinin bir üyesi, ancak herhangi bir resmi pozisyonu olmayan bir kişi olarak Luanda’nın bu teklifi yapmak için en uygun insan olacağını öne sürmüştü.

Luanda’nın bu kadar özverili olduğunu hiç hatırlamayan Bronson ona şaşkınlıkla bakmıştı. Ama Bronson bunu yutmuş ve iyi bir amaç için olduğunu düşünerek ona refakat etmeyi kabul etmişti. Onlara eşlik etmeleri için bir grup asker almayı önermişti, fakat Luanda, yalnız gitmelerinde ısrar ederek bunu reddetmişti. Yapmak üzere olduğu şey sırasında etrafında herhangi bir MacGil askeri bulunmasını göze alamazdı.

Highlands’e giden dar dağ geçitlerinden atlarını geçirirken, bir zirvenin ucuna ulaştılar ve Luanda ileride, ancak Andronicus’un Kampından geliyor olabilecek binlerce meşalenin ışığını gördü. Görüntü onu duraksattı. Planı çılgınca bir şeydi, bunu biliyordu, fakat bir kez bir plan yapınca, ne olursa olsun buna bağlı kalırdı. Andronicus’u bulacak ve onunla bir anlaşmaya varacaktı: Thor’u onun kucağına teslim edecek ve karşılığında, o da onu bütün Halka’nın kraliçesi yapacaktı. Bu, biliyordu ki, onun reddedemeyeceği bir teklif olacaktı.

Atını dürterken Luanda’nın gözleri ışıldadı ve Andronicus’un kampını hedef alarak dik dağ yamacından aşağı Halka’nın McCloud tarafına hızla indi. Onun çevirdiği dolaptan haberi olmayan Bronson, hala Gwendolyn için bir barış anlaşmasına aracılık edeceğini düşünerek atını Luanda’nın yanında sürmeye devam etti. Eğer onu doğru şekilde kullanabilirse, Bronson kendisine yararlı olabilirdi. Durumu anlayınca onun kendini kaybedeceğini biliyordufakat o zamana kadar iş işten geçmiş olacaktı. Kendisi Kraliçe olacak ve onun da kendisine uymaktan başka çaresi kalmayacaktı. Netice itibariyle, oraya nasıl ulaştığı fark etmiyordu. Önem taşıyan tek şey onun Kraliçe olmasıydı.

İkisi İmparatorluk kampına girerlerken, yol daraldı ve onları askerlerin kampının ortasına çıkardı. İki taraflarında meşaleler yanar, İmparatorluk askerleri kendilerine tepeden bakarken burada ortam gergindi. Luanda havadaki rahatsızlığı hissedebiliyor ve bunun en maharet gerektiren kısım olacağını biliyordu. Kendilerini Andronicus’a götürmeleri için onları ikna etmesi gerekiyordu; onlara toplayabildiği bütün otorite ile emir vermesi lazımdıya da düşman tarafından ele geçirilme tehlikesini göze alması.

Bronson, “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim,” dedi yanından. İmparatorluk kampının daha derinlerine ilerlerken Luanda onun sesindeki korkuyu sezebiliyordu.

“Andronicus bizi öldürebilir... Biz ona bir barış anlaşması teklif ediyor olsak dahi. Belki geri dönmemiz gerekir.”

Luanda duymazlıktan geldi ve kampın ortasına, merkezdeki en parlak ateşe, ancak Andronicus’a ait olabileceğini bildiği en büyük çadıra doğru atını sürmeye devam etti.

Aniden, bir kaç İmparatorluk subayı önlerini keserek onları atlarını durdurmak zorunda bıraktı. Luanda döndü ve arkalarının da kesilmiş olduğunu gördü.

Luanda önündeki subaylara döndü ve en kendini beğenmiş bakışıyla tepeden onlara baktı. Ne de olsa, kendisi bir kralın ilk doğan kızıydı ve nasıl görkemli görünmek gerektiğini bilirdi.

“Bizi Andronicus’a götürün,” diye talepte bulundu. “Ona bir teslim teklifi getiriyoruz.”

Luanda kimin tesliminin teklif edildiğini anlamamaları ve 124 /350

Bronson’ın da bunu anlamaması için sözünü kasten muğlâk bir şekilde ifade etmişti.

İmparatorluk subayları birbirlerine şaşkın bakışlar gönderdikten sonra, başlarını kaldırıp ona baktılar; Luanda onların ifadelerinden kendisinin burnu havada, aristokratik tavrının onları gafil avlayarak işe yaramakta olduğunu görebiliyordu.

Subaylar nihayet ayrıldılar, onların atlarının dizginlerini yakalayıp, muazzam bir çadıra doğru yürüttüler. Andronicus’un çadırına.

Subaylar Luanda ve Bronson’ı atlarından inmeye zorladılar, sonra onları yürüterek götürdüler. Burada meşaleler daha da parmak yanıyordu. Kalabalık arttı ve üzerinde devasa bir amblem, ağzında bir kartal tutan bir aslan amblemi olan bir flama soğuk gecede dalgalanıyordu. Çadıra yaklaşırlarken, şimdi hayatının onun merhametine bağlı olduğunu idrak eden Luanda’nm kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Yaptığı planın işe yaraması için dua etti.

Çadırdan bir kaç adım uzakta durduruldular ve çadırın kanadı açılınca dışarıya Luanda’nın hayatta gördüğü iki ayak üzerinde duran en büyük ve en saldırgan yaratık çıktı. Luanda onun boynunda asılı kolyedeki kuru kafaları fark etti, boynuzlarını gördü, kendini tehditkâr biçimde taşıyışını gördü. Onun hiç şüphesiz Büyük Andronicus olduğunu anladı.

Kendisini tutmaya çalışmasına rağmen, başını kaldırıp ona baktı ve soluğu kesildi.

Andronicus aşağı bakıp sanki kurbanlık kuzular kucağına düşmüş gibi gülümsedi.

Luanda yutkundu ve birden bire bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak etti.

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Thorgrin Halka'nın Batı Krallığı'mn alçak memleketinin en yüksek tepesinin üzerinde, çocukluğundan beri daima yaptığı gibi, Kral'ın adamlarının gelmesini beklerken yola bakarak durdu. Sabah sisinin içinde ışıldayan yolu gözledi. Buradan kendi kasabasının kapsamlı bir manzarası görünüyordu. Kasaba her zaman olduğu gibi orada duruyordu. Ancak bu defa daha yakından bakınca kasabanın terk edilmiş olduğunu gördü. Sanki kendisi dünyada kalan tek kişiymiş gibi görünüyordu.

Thor yola geri baktı ve güneşte ışıldayan, hepsi parlak altından yapılmış, atların çektiği bir düzine araba ortaya çıkınca büyük bir gürüldeme geldi. Bunlar dörtnala kendisine doğru geliyordu. Toz bulutları havaya yükselirken ses gittikçe arttı ve onları karşılamak için tepeden aşağı koşarken kalbi daha hızlı çarptı.

Atlar ancak bir kaç adım ötede duruncaya kadar Thor yolun ortasında dikildi. Sessizlik içinde orada durarak, her şey erken sabah güneşinin altında parlarken, yüzleri miğferlerinin altındaki bütün o cesur savaşçılara baktı. Atlar nefes nefese, eşinerek orada durdular.

Thor öndeki atın üzerinde oturan askere bakarken, asker güneşliğini yukarı kaldırdı ve Thor gördüğü şeyden şoke oldu.

Savaşçı onun yüz hatlarını taşıyordu. Aynen kendisine benziyordu, fakat daha gençti,

Thor anladı: bu kendi oğluydu.

"Baba," dedi savaşçı aşağıdaki Thor'a.

Thor başını kaldırıp belki on yaşındaki, fakat cüssesine göre uzun boylu, dik ve gururla oturan genç oğlana baktı. Onun yüzünde, saçlarında Gwendolyn'in sarışın özelliklerini görebiliyordu. Thor büyük gurur duyarak başını kaldırıp ona baktı. Kendi oğlu orada, ışıldayan altın zırhının içinde, elinde altın bir baltalı kargı tutarak oturuyor, gerçek bir savaşçı tavrıyla gururla babasına bakıyordu. Onda aynen Thor'un gri gözleri, güçlü bir soylu çene vardı ve atının üzerinde sanki dünyadaki hiç bir şeyden korkmazmış gibi dimdik oturuyordu.

Thor huşu içinde öne doğru bir adım attı.

“Söyle bana,” dedi Thor, zar zor konuşarak, “ismin nedir senin?”

Oğlan konuşmak için ağzını açtı, fakat daha bitiremeden, Thor gözlerini kırptı ve kendisini, yanında Gwendolyn, bir gölün önünde dururken buldu. Gwendolyn ona tatlı tatlı baktı, eğilip onu öptü ve elini tuttu. Sonra aşağıdaki suya baktı ve Thor da onunla beraber aşağı baktı. Sudaki yansımalarında, Thor Gwendolyn’in hamile olduğunu görerek şoke oldu.

Thor dönerek onu inceledi, midesi düzdü. Fakat tekrar suya döndüğünde, karnı kocaman olmuştu. Bunu anlayamıyordu.

Thor suya doğru uzandı, sanki sudaki yansımaya dokunacakmış gibi ve dokunduğunda aniden suyun içine çekildiğini, emilip suyun altına gittiğini hissetti.

Thor girdaplı suların içinde çırpınıp, güçlükle nefes alırken bir o yana, bir bu yana döndü. Başını çevirip baktı ve kendisinin yanında nehirden aşağı yüzen, gözleri fal taşı gibi açılmış bir

ceset halinde ConvaPı gördü; onun yanında da Kolk vardı. Hayatta tanıdığı ve sevdiği herkesin suratını taşıyan başka cesetler de suda yanından geçip gidiyordu.

Thor gözlerini kırptı ve kendisini Mycoples’in sırtında uçarken buldu. Aşağıya baktı ve göz alabildiğince yayılmış olan Andronicus’un adamlarını gördü. Mycoples’e aşağı dalması için emir verdi, fakat o büyük kanatlarını çırparak ve daha ileri gitmeyi reddederek havada durdu. Thor onun kendisine bir şey söylemeye çalıştığını ve daha ileri giderse öleceğini anladı.

Fakat Thor Mycoples’i ilerlemeye teşvik etti ve Mycoples istemeye istemeye aşağı daldı. Fakat çok hızlı daldı ve Thor kendisini onun sırtından düşerken, havada döne döne yuvarlanırken buldu. Yere doğru, mızrakları dimdik havaya dikilen Andronicus’un adamlarına doğru düşerken havada çırpındı. Mızraklar ona saplanırken Thor kendini buna hazırladı. Bir çığlık attı.

Thor gözlerini açıp kendisini bir kayığın içinde mızraklardan bir yatak üzerinde yatarken, yukarıdan geçip giden bulutlara bakarken buldu. Deniz köpüren ve kendisini çarpışan çavlanların arasından taşıyan bir nehre dönüştü. Bu yerde hiç renk yoktu: her şey soluk gri ve kahverengiydi ve etrafına bakınca ufak bir kaleden geçtiğini gördü, ama sanki erimiş ve eğrilip bükülmüş gibi, bununla

ilgili bir şey tam olması gerektiği gibi değildi.

Üst korkuluğa bakarken, annesi olduğunu bildiği bir kadın gördü. Kadın orada duruyor, kolları yanında aşağıya ona bakıyordu.

“Anne!” diye bağırdı Thor, yanından çabucak yüzüp geçerken. “Kurtar beni!”

“Eve gel, oğlum/’ diye yalvardı kadın.“Sen görevini yaptın. Benimle eve gel/’

“Anne!” diye bağırdı Thor, ona uzanarak.

Thor ter içinde uyandı. Doğrulup oturdu, sık nefes alarak ve zihni dağınık şekilde etrafına bakındı.

Gwendolyn onun yanında kürk yığınının üzerinde yatıyordu. Thor sakinleşmeye başladı ve birlikte geçirdikleri geceyi hatırladı. Kendisi güvendeydi. Bu sadece bir rüyaydı.

Ateş uzun zaman önce sönmüş olmasına rağmen Thor’un yüzü terle kaplıydı. Krohn sızlandı ve Gwendolyn’in kucağından aşağı atlayıp onun yanma geldi ve onu yalamaya başladı. Thor gözlerini kapadı ve rüyaların anlamını merak ederek kendine gelmeye çalıştı. Kendini toparlaması epey vaktini aldı. Her şey çok gerçek görünmüştü.

Thor etrafına baktı ve uykusunda Gwendolyn’i inceledi. Gözleri kapalıydı ve bir melek gibi görünüyordu. Onun midesine baktı, düz olduğunu gördü ve zihni karıştı.

Kafasını salladı. Tabii, bu sadece bir rüyaydı, sadece gecenin hayali bir görüntüsüydü. Kendisine rüyalara fazla önem vermemeyi öğretmesi lazımdı. Fakat ne kadar uğraşırsa uğraşsın, gerçek olanı hayal edilenden ayırmanın gittikçe daha zor olduğunu anlamaya başlıyordu.

Thor tekrar uykuya dalamıyordu. Kalbi hızla atarken, usulca kürklerin üzerinden kalktı.

Dışarı baktı, hala her yerin karanlık olduğunu görebiliyordu. Henüz şafak sökmemişti ve meşaleler hala odanın

köşelerinde titrek titrek yanıyordu. Her şey sakindi.

Kuşkusuz Silesia akşamki büyük kutlamaların üzerine iyi bir uyku çekiyordu.

Fakat Thor'un artık uykuya ihtiyacı yoktu. Odanın karşı tarafına geçti, elbisesini giydi ve soğuk taş zeminin üzerinden yalınayak yürüdü. O giderken, Krohn yanında kalarak kendisini izledi. Sessizce büyük kemerli kapıyı açarak çıkıp arkasından yavaşça kapattı.

Thor koridordan aşağı yürüdü. Krohn sağa sola kıvrılıp ayaklarının arasında onu izlerken, zihni açılsın diye temiz hava almak için korkuluklara yürüdü. Bir kaç muhafızı geçti, o yanlarından geçerken yine hazır ola geçtiler.

Nihayet dar bir koridordan aşağı dönüp alçak bir kapıdan geçerek kalenin daha üstteki balkonlarından birine çıktı.

Soğuk bir rüzgâr yüzüne çarparak onu uyandırdı. Bu insanı ferahlatıp canlandırıyordu, tam Thor'un ihtiyaç duyduğu şey. İleriye kalın taş parmaklığa doğru yürüdü ve Silesia şehrine baktı. Hala arada bir titreşen meşaleler görünüyordu, fakat her şey sessiz ve sakindi. Aşağıda yenilip içilen bütün yiyecek ve şaraptan geriye büyük bir keşmekeş kalmıştı. Sanld bir resmigeçit şehri boydan boya geçmiş ve ortalığı temizlenmeden bırakmıştı.

Thor rüyalarından kalan görüntüleri zihninden silmek için derin derin nefes aldı. Fakat bunların kalıntıları, kötü bir sis gibi, ona yapışmaya devam etti.

"Gecenin sıkıntıları," diye bir ses geldi.

Thor ihtiyar adamın sesini tanıyarak arkasına döndü ve orada, kendisinden çok uzak olmayan bir yerde Aberthol'un durduğunu görerek rahatladı. Elinde bir asa tutuyor ve o da korkuluklardan dışarı bakıyordu. MacGil krallarının bilgesi, Gwendolyn'in hocası, o MacGil ailesi için büyük değeri olan ve Thor'un da büyük saygı gösterdiği bir insandı.

"Özür dilerim," dedi Thor. "Sizi görmedim, yoksa saygılarımı sunmaktan geri kalmazdım."

Aberthol gülümsedi.

"Sen beri aramıyordun. Kuşkusuz başka bir sebep için buraya geldin. Kaldı ki, insanlar benim yaşımda zar zor görünür. Görüntüyü çalanlar gençlerdir."

Thor onun sesiyle rahatladığını hissediyordu; bu adam her şeyi görmüştü, Kral MacGil'e ve Gwendolyn'e çok yakın olmuştu. Thor'un, ne olursa olsun, her şeyin yolunda gideceğini hissetmesini sağlayan, büyükbabalara has bir ses tonu vardı. Kendisine biraz da Argon'u hatırlatıyor ve Argon'u derinden özlemesine yol açıyordu. Thor bir kez daha, her nerede olursa olsun, Argon'u bulmaya ve onu geri getirmeye azmetti.

"Sen gecenin dehşetlerinden kaçıyorsun," dedi Aberthol. "Gözlerindeki bakıştan görebiliyorum. Bunu biliyorum, çünkü ben de onlardan kaçıyorum. Ben nadiren iyi uyurum. Çoğu geceler ayaktayımdır, neredeyse bütün hayatım boyunca olduğu gibi kitaplarımın üzerine kapanmış vaziyette. Beni onlar sakinleştiriyor. Benim yolum bu."

İç çekti.

"Bir gün sen de gecenin korkularında yürümeyi öğreneceksin," diye devam etti. "Uyanık kalmak onları uzakta tutuyor, fakat sonra yine, en başında uyanık geçirdiğimiz

saatler onları yaratıyor."

Thor Aberthol'u, yüzünün derin çizgilerini incelerken, onun kendisine yardımcı olup olamayacağını, aklında yanıp tutuşan bütün sorulara cevap bulmasını sağlayacak bir kaynak olup olamayacağını merak etti. Netice itibariyle, Aberthol bir bilgeydi ve Halka'nın tarihini o herkesten daha iyi biliyordu.

Thor, "Sizinle bir sırrı paylaşabilir miyim?" diye sordu.

Aberthol onu inceledi ve nihayet başıyla onayladı.

"Birçok insan sırlarını benimle paylaşır," dedi. "Gwendolyn'in babası paylaşırdı ve ondan önce Kral MacGil. Benim kafam kemikler ve sırlarla dolu."

Thor tereddüt ederek orada durdu. Bir yandan, ona güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi, fakat diğer yandan, fena halde birisiyle konuşmak, içinde taşıdığı bu yükten kurtulmak ihtiyacını duyuyordu.

"Benim babam," dedi Thor ve durakladı. "Ben... Büyük bir kraldan gelmiyorum. Benim babam... Bir canavar. Benim babam... Andronicus."

Aberthol çok uzun bir süre, ciddi bir yüzle, ona baktı ve onun kendisi hakkında hüküm vermekte olup olmadığını merak ederken Thor'un kalbi hızla çarptı.

Nihayet, Thor'un şaşkınlığı içinde, Aberthol başıyla onayladı ve cevap verdi: "Biliyorum."

Thor şoke olmuştu; ona bakarak donakaldı.

"Biliyor musunuz? Nasıl? Niçin bana söylemediniz?"

Aberthol, "Söylemek bana düşmezdi," diye cevap verdi. "Bunu anlamak senin işindi, zamanı geldiğinde. Senin soyun Halka'nın bazı elitleri arasında, ilk günlerde gerçekten ne olduğunu bilecek kadar yaşlı olanlarımızdan bir kaç kişi tarafından bilinen bir şeydi."

Thor, "Fakat hiç bir zaman kimseye söylemediniz mi?" diye sordu şok içinde.

Aberthol gülümsedi.

"Dediğim gibi, sırlar benimle kilitli kalır."

"Fakat bu mümkün mü?" diye ısrar etti Thor. "Belki bir hata vardır. Belki o gerçekten benim babam değildir."

Aberthol ağır ağır başını salladı.

"Eğer bunu düşünmek sana teselli veriyorsa, o zaman öyle yap. Hepimiz fantezilerimizle yaşarız, bizi ayakta tutan rüyalarla. Fakat istediğin gerçekse, o zaman Andronicus'un gerçekten senin baban olduğunu bilmen gerekir."

Thor üzerine bir üşüme geldiğini hissetti.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye tekrarladı. "Ben Kader Kılıcı'm taşıyorum. Efsaneye göre sadece bir MacGil bunu taşıyabilir. Efsane doğru değil mi?"

Aberthol kafasını salladı.

"Efsane doğru. Senin baban gerçekten bir MacGil. Sen de gerçekten bir MacGiPsin."

Thor'un zihni karışarak gözleri fal taşı gibi açıldı. "Andronicus?" diye sordu.

“Bir MacGil mi?”

Aberthol iç çekti.

“Öyledir. Diğerlerinin herhangi biri kadar bir MacGil. En azından, ilk başlarda öyleydi. Senin anlayacağın, Andronicus her zaman şimdiki gibi bir canavar değildi. Bir zamanlar, sadece, bildiğin ve sevdiğin Kral MacGil’in en büyük erkek kardeşiydi.”

Thor’un nefesi kesilmişti; aklı sersemlemişti.

“Kral MacGil’in büyük bir erkek kardeşi olduğunu bilmiyordum,” dedi.

Aberthol başıyla onayladı.

“Kral MacGil’in iki erkek kardeşi vardı. Andronicus, en büyüğü ve Tirus, en küçüğü. Bu üç kardeş, üç kardeşin olabileceği kadar birbirlerine yakındılar. Andronicus adil ve iyi tabiatlı ve meziyetliydi. Gümüş’ün en cesur ve en soylu üyelerinden biri.”

Thor kulaklarına inanamıyordu.

“Gümüş mü? Andronicus mu? Bu nasıl mümkün olabilir?” Aberthol kafasını salladı.

“Büyük Bölünme günü. Bu uzun bir hikâye ve başka bir zaman için. Şu kadarını söyleyeyim ki, hepimizin içinde iyi ile karanlık arasında çok ince bir çizgi vardır. Bu çizgi en üstün güce eriştiğin zaman daha da incelir. Andronicus güç

istiyordu, hak ettiğinden daha fazla bir güç. Bir seçim yaptı. Bir pakt. Karanlık güçlere boyun eğdi. Halka’yı terk etti. İmparatorlukta büyük güç kazandı ve başka birisi oldu. Başka bir şey. Zaman içinde, şimdi ne ise o olacak şekilde değişti, bir zamanlar olduğu adam olmaktan çıkıp tanınmaz hale geldi.”

Aberthol ileri çıktı.

“Anlamalısın,” dedi şefkatle, “senin baban, gerçek Andronicus, o iyi bir adamdı. Bir MacGil. İyi tabiatlıydı. O senin gerçek babandırsonradan olduğu adam değil.

Hepimizin içinde bir değişim temayülü vardır. Bazılarımız buna karşı diğerlerinden daha iyi mücadele ederiz. O yeterince güçlü değildi; o buna boyun eğdi. Fakat bu senin de boyun eğeceğin anlamına gelmiyor. Sen babandan daha güçlü olabilirsin."

Thor aklı fırıl fırıl dönerek, bunları hazmetmeye çalışarak orada durdu. Bunların hepsi midesini ağzına getiriyordu. Bu aynı zamanda kendisiyle Gwendolyn'in kuzen olduklarını, kendisinin Reece. Kendrick ve Godfrey ile de kuzen olduğunu idrak etmesine yol açtı. Belki birbirlerine bu kadar yakın olmalarının nedeni buydu. Onların bunu bilip bilmediklerini merak etti.

Thor, "Başka kimse biliyor mu?" diye sordu tereddütle. Aberthol başını salladı.

"Hiç kimse," dedi. "Bilenlerin hepsi öldü. Eski kraliçe ve benim dışımda. Ve şimdi, tabii, bir de sen varsın."

"Ondan nefret ediyorum," dedi Thor, tıslayarak. "Babamdan nefret ediyorum. Eskiden kim olduğu umurumda değil; benim için sadece şimdi kim olduğu önem taşıyor. Onu öldürmek

istiyorum. Onu öldüreceğim."

Aberthol bir elini Thor'un omzuna koydu.

"Onu öldür veya öldürme, bu senin kim olduğunu değiştirmeyecektir. Bütün bu duyguların üstüne çıkmayı tercih etmelisin. Olumlu olanın üzerine odaklanmayı tercih etmelisin. Netice itibariyle, senin soyunun iki kökü var, tabii. Annenin kanı sende daha derin akıyor ve senin durumunda bu babanınkinden daha önemli. Sadece bunu görmen ve buna sahip çıkman lazım."

Thor Aberthol'u inceledi.

"Annemin kim olduğunu biliyor musunuz?" diye tedirginlikle sordu.

Aberthol başıyla onayladı.

"Bunu söylemek bana düşmez. Fakat onunla karşılaşınca anlayacaksın. Andronicus ne kadar güçlü olursa olsun, o çok daha güçlüdür. Senin talih ve kaderin onunkine bağlı. Gerçekten, Halkamızın bütün kaderi onunkine bağlı. Kader Kılıcı'mn gücü onun sana verebileceği gücün yanında hiç bir şeydir. Onu

bulmalısın. Ve daha fazla gecikmemeksin.”

“Onu bulmayı çok istiyorum,” dedi Thor, “fakat önce Andronicus’u yok etmeliyim.”

“Andronicus’u hiç bir zaman yok edemeyeceksin,” dedi. “O senin içinde yaşıyor. Fakat anneni bulabilirsin ve kendini kurtarabilirsin. Onunla buluşuncaya kadar, asla tamam olmayacaksın.”

Aberthol aniden döndü ve çalımla yürüyerek korkuluklardan 137/350

uzaklaştı. Giderken bastonunun yankılanan sesi geliyordu.

Thor döndü ve Silesia’nın karanlığına doğru baktı. Uzakta, Kanyon’un uluyan rüzgârlarını duyabiliyordu. Oralarda bir yerde, oraların ötesinde, babası yatıyordu. Ve annesi. Thor’un her ikisini de görmeye ihtiyacı vardı.

Annesini kucaklamak için.

Ve babasını öldürmek için.

ON ALTINCI BÖLÜM

Luanda Andronicus’un çadırının içinde tek başına, içi titreyerek duruyor ve bunu belli etmemeye çalışıyordu. Daha önce hiç fiziki olarak bu kadar büyük ve azametli ve böylesine kötü bir his yayan bir adamın önünde olmamıştı. Çadırına göz gezdirdi ve çadırın kenarı boyunca dikili olan sivri uçlu çubukları gördü. Her birine takılmış olan kesik bir baş bulunmaktaydı. Her birinin gözleri açıktı ve ıstıraplı bir ölüm maskesi halinde donmuştu.

Andronicus göğsünün derinlerinden bir yerden hırıldandı ve ona bakarak gülümsedi, kendini evindeymiş gibi rahat hissettiği açıktı.

Luanda boğazını temizledi ve niçin gelmiş olduğunu hatırlamaya, konuşacak cesareti toplamaya çalıştı.

“Size bir teklif yapmaya geldim,” demeye muvaffak oldu en sonunda. Mağrur görünmek ve sesinin kendinden emin çıkması için elinden geleni yapıyordu. Fakat uğraşmasına rağmen, kendi sesindeki sarsıntıyı duyabiliyordu ve korkusunu ele vermediğini ümit ediyordu.

Andronicus, “Sen, bana bir teklif yapacaksın, öyle mi?” diye sordu.

Kafasını geriye atarak güldü ve çıkan kulak tırmalayıcı ses Luanda’nm tüylerini diken diken yaptı. Bu bir canavarın gülüşüydü, derin ve boş ve gaddarlık dolu.

Luanda gafil avlanmıştı; Andronicus’u ya Halka’dan kaçmaya veya teslime hazır beli bükülmüş ve burnu sürtmüş bir adam olarak bulmayı beklemişti. Onu bu kadar kendinden emin

bulacağını düşünmemişti. Korkusuz olmanın da ötesinde bir havada görünüyorduzaferden emin bir hali vardı. Luanda bunu anlayamıyordu.

“Evet,” dedi, boğazını temizleyerek, “bir teklif. Düşmanınız Thorgrin’i size teslim edebilirim. Karşılığında beni Halka’nın Kraliçesi ilan edeceksiniz ve burasının kontrolünü bana vereceksiniz.”

Andronicus ağzını yayarak gülümsedi, onu inceleyerek.

“Öyle mi?” diye sordu.

Onu yukarıdan aşağıya süzdü ve göğsünün derinlerinden karanlık ve kükreyen bir gürültü geldi.

“Kendi halkınıza ihanet mi edeceksiniz, o zaman?” diye sordu. “Yönetme hakkı karşılığında onları satacaksınız?”

Onun içini okuyarak durakladı; gözleri ışıldadı, sanki belki onu tasvip ediyormuş gibi.

“Hoşlandım senden,” dedi. “Sen benim kafamda bir kızsın.”

“Ben senin en iyi şansınım,” dedi meydan okurcasına, eski özgüvenini toparlayarak. “Kuşatılmış durumdasın. Ve ejderhası ve Kader Kılıcı ile Thor ordularını kesip biçiyor. Eğer benim teklifimi reddedersen, o zaman yarma kadar Thor bütün askerlerini temizlemiş olacak. Eğer kabul edersen, o zaman yarma kadar, Thor senin elinde olacak.”

Andronicus onu inceledi.

“Ve Thorgrin’i bana tam olarak ne şekilde teslim etmeyi öngörüyorsun?” diye sordu.

140 / 350

Luanda bu soruyu bekliyordu ve hazırlanmış olarak derin bir nefes aldı.

“Bana güveniyorlar/’ diye cevap verdi. “Ben bir MacGil’im.

Ben ailedenim. Onlara bir mütarekeye aracılık yaptığımı söyleyen bir mesaj göndereceğim. Sizin teslimi kabul ettiğinizi söyleyen bir mesaj olacak. Thorgrin’in tesliminizi kabul etmek için yalnız olanak gelmesini isteyen. Geldiği zaman, onu esir alabilirsiniz.”

Andronicus ona şöyle bir baktı.

“Ve senin gibi bir haine niçin güveneceklermiş ki?” diye sordu.

Onun sözleriyle onuru kırılan Luanda kızardı.

“Bana güvenecekler, çünkü ben ailedenim. Ve ben bir hain değilim. Halka benim hakkım. Ben ilk doğan evladım.”

Andronicus kafasını salladı.

“Hepsinden çok aileye en az güvenmek gerekir.”

Planının kayıp gitmekte olduğunu hisseden Luanda yumruklarını sıktı, meydan okuyan bir tavırla.

“Onlar bana güveneceklerdir,” dedi, “çünkü güvenmemeleri için bir sebep yok. Ve çünkü onlar güvenen bir halk oldukları için. Ve hepsinden öteye, çünkü bu mantıklı geliyor: onlar, tabii, sizin teslim olacağınıza inanıyorlar. Kim başka türlü düşünür ki? Etrafınız tamamen sarılmış durumda. Adamlarınızdan yarısı ortadan kaldırılmış bulunuyor. Teslim olmanız beklenecektir. Benim mesajım onlar için sürpriz teşkil etmeyecektir.”

Andronicus “Thor buraya gelince,” dedi, “ onu tam olarak nasıl esir almamı önerirsin? O ki, dediğin gibi, adamlarımın yarısını temizlemiş bulunuyor?”

Luanda omzunu silkti.

“Bu benim sorunum değil. Ben kuzuyu kesim için teslim edeceğim. Eminim sizin de kendi hainlik yollarınız vardır.”

Andronicus onu yukarıdan aşağıya süzdü ve o bunu yaparken Luanda kalbinin şiddetle çarptığını hissetti. Luanda kraliçe olmayı o kadar istiyordu ki, adeta bunu tadabiliyordu. Daha da ötesi, küçük kız kardeşinden bir adım önde olmak istiyordu; ona acıyan ufak bir parçası vardı, ama çok daha büyük bir parçası bunun kendi hakkı olduğuna inanıyor, kendisine acıyordu. Küçük kız kardeşinin kendisinin üzerinde hüküm sürdüğü bir krallıkta yaşamayı hayal edemiyordu ve eğer bu kendi halkını başkalarına satmak anlamına geliyorsa, varsın öyle olsun demek lazımdı. Netice itibariyle, ona yaptıklarından sonra daha iyisini hak etmiyorlardı.

Andronicus daha yakma gelerek, uzanıp uzun kıskaçlarını omzuna koyunca Luanda titredi. Kaygan avuçlarının çıplak derisi üzerinde gezindiğini, boynunda aşağı yukarı gidip geldiğini hissetti.

“Kral MacGil kendi soyu ile gurur duymalı,” dedi. “Evet, gerçekten çok gurur duymalı.”

İç çekti.

“Teklifini kabul edeceğim. Ve sen de kraliçeliğine kavuşacaksın.”

Luanda’nın kalbi o kadar çok çarpıyordu ki, çadırdan dışarı çıkarılırken her şey bulanık görünüyordu. İki muhafız arkasından geliyor ve onu dışarı götürüyordu. Bildiği bir sonraki şey yeniden dışarıda, soğuk gecenin içinde olduğuydu. Çabucak uzaklaşırlarken Bronson onun yanına geldi. Kampın içinden geriye atlarına doğru yürüdüler.

“Ne oldu?” diye sordu Bronson sabırsızca.

Luanda düşüncelerini toplamaya çalışırken kalbi gümbürdeyerek çabucak yürüdü ve bunu Bronson’a en iyi ne şekilde ifade edebileceğini kestirmeye çalıştı. Bronson’ı başarılı bir biçimde manipüle edebilmek için doğru şeyleri söylemesi gerektiğini biliyordu.

“Çok iyi gitti,” dedi, sözcüklerini dikkatlice seçerek. “Andronicus teslim olmayı

kabul etti.”

Bronson şaşırmış biçimde ona baktı.

“Buna inanmakta güçlük çekiyorum,” diye cevap verdi. “Teslim olmayı kabul mü etti? Bu kadar kolay biçimde mi?”

Luanda Bronson’a döndü ve onu ikna etmek için gözü dönmüş vaziyette en saldırgan yüzünü ve sesini kullandı.

“Andronicus sayıca azınlıkta,” dedi soğukça. “Bir gün daha geçince ölmüş olacaktı. Bu şans için minnettar kaldı. Ben haklıydım. Sen haksızdın. Koşulları var: ordusunun zarar gelmeden Halka’dan ayrılmasına izin verilmeli. Esir olarak kendisini feda edecek. Ve sadece Thor’a ve yalnız Thor’a teslim olacak. Şafaktaki taarruzdan önce teklifimizi derhal Thor’a götürmemizi istedi. Barış yapmak, hayat kurtarmak ve onun adamlarını kesin olarak atmak için bu bizim şansımız.”

Bronson ona baktı ve Luanda onun aklının çalıştığını, anlattıklarını düşünmekte olduğunu görebiliyordu. Bronson akıllıydı, fakat kendisi kadar değil ve onun ahmak tarafı kendisinin lehine çalışıyordu.

“Pekâlâ,” dedi, “Sanırım bu adil bir teklif gibi geliyor. Bütün istediği kendi adamlarının güven içinde ayrılması. Dediğin gibi, bu her iki tarafta da bir yığın hayat kurtaracak ve Halkayı özgürlüğüne kavuşturacak. Kulağa makul geliyor. Thor ve Gwendolyn’in bunu kabul etmek istemeyeceklerini hayal edemiyorum. Bu şekilde Halka’ya hizmet etmekle iyi yaptın. Burada yapmış olduğun şey özveriliydi. Birçok hayat kurtardın ve ailen seninle gurur duyacak. Sen haklıydın ve ben haksızdım.”

Luanda içinden gülümsedi. Onu aldatmıştı.

“Git o zaman,” diye teşvik etti. “Bizim habercimiz ol. Mesajı Thor’a ve diğerlerine ilet. Seni burada bekleyeceğim. Atını gece boyunca sür ve onlara iyi haberi verinceye kadar durma. Halka’nın kaderi şimdi senin omuzlarında duruyor.”

Luanda ümitle bekledi. Biliyordu ki, kahramanlık taslayan bir aptal olduğu için, eğer onun şeref ve vazife hissine hitap ederse, Bronson mantığa kör olacaktı.

Bronson ciddiyetle başıyla onayladı, atma bindi ve dörtnala yola çıkarak gecenin içinde hızla gitmeye başladı.

Luanda onun atının siyahlığın içinde kaybolmasını izledi ve geceye açıkça gülümsedi.

Nihayet, Kraliçe olacaktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Steffen bütün diğer ırgatlarla birlikte tahta ana dingil kolunu iterken, koca değişmenin önünde durduğunda ellerinin derisinin soyulduğunu hissetti. Bu kendisinin alışkın olduğu çok yorucu bir işti ve dünyanın endişelerini aklından silmesini sağladı. Kendisine ancak idare etmesine yetecek kadar tahıl ve su verilmişti ve orada çalıştırılan diğer bütün hizmetkârlarla birlikte bir hayvan gibi yerde uyuyordu. Bu bir hayat değildi: sadece bir yaşam savaşıydı. Daha önce olduğu gibi, hayatının geri kalanı da iş ve acı ve monotonlukla dolu olacaktı.

Fakat Steffen artık aldırmıyordu. Kral MacGil için çalışır, bodrumda ateşlere bakarken Kraliyet Sarayı'nda sürdüğü türden bir hayattı bu. O da sert bir hayat olmuştu. Aslında bu bütün hayatının bir uzantısıydı. Kendi evinin ve görünüşü nedeniyle kendisinden çok utanan ebeveynlerinin bir uzantısı. Kendisini dövmüşler ve evden dışarı atmışlardı. Hayatının tamamı uzun bir ıstırap ve zorbalık ve horlanma gösterisi olmuştu.

Gwendolyn ile karşılaşıncaya dek... O hayatta kendisine deforme bir yaratıktan başka bir şey olarak bakmış olan yegâne insandı; gerçekten ona inanç besleyen, gerçekten onunla ilgilenip umursayan tek insan. Onu koruyarak geçirdiği zamana hayatının en anlamlı günleri olarak büyük değer veriyordu. İlk defa olarak, bu hayatına bir amaç ve anlam vermişti; kısa bir an için, belki horlanan bir nesne olmanın ötesinde bir şey olabileceği, belki hayatındaki herkesin yanılmış olduğu ve netice itibariyle kendisinin bir değeri olduğu hayaline kapılmasına yol açmıştı.

Gwen Sığınma Kulesi'ne girdiği ve o kapı arkasından çekilip kapatıldığı zaman, sanki o kapı kendi hayatının üzerine kapanmış gibi gelmişti. Bu kalbine bir hançer saplamıştı. Onun kararını anlıyor ve saygı gösteriyordu, fakat bu hayatının en kötü günü olmuştu. Gwen fikrini değiştirebilir ve belki o

kapılardan geriye dışarı çıkabilir ümidiyle iflah olmaz biçimde, orada durup Kule'nin dışında hatırlamadığı kadar uzun bir süre beklemişti. Fakat kalbinin üzerindeki bir tabut gibi, kapılar kapalı kalmıştı.

Hayatında bir yön veya amaç olmadan, Steffen başını alıp gitmiş ve buraya, bu tepenin üstünde yüksekteki bu küçük köye gelmişti. Ve gelişinden beri her saat yaptığı gibi, omzunun üzerinden bakıp bir kez daha Sığınma Kulesi'ni kontrol etmişti. Kuleyi hiç gözünün önünden ayırmıyor ve bütün beklentilerin ötesinde, Gwendolyn'in o kapılardan dışarı çıkabileceğini ve kendisinin yeniden eski hayatına bıraktığı yerden başlama şansına kavuşabileceğini ümit ediyordu.

Fakat ne kadar gözlerse gözlesin, gündüz ve gece kulede hiç bir faaliyet, giren veya çıkan hiç kimse yoktu.

Steffen aniden bir kamçının havada çıkardığı sesi duydu ve sırtında patlayan keskin acıyı hissetti; patronu tarafından yine kamçılanmış olduğunu anladı. Kamçının acısı onu düşüncelerinden sıyırdı ve dikkatini önündeki işe vermesini sağladı. Etrafına baktı ve diğer hizmetkârların herhangi birinden daha fazla tahıl öğütmüş olduğunu gördü ve yüzü kızardı; diğerleri pas geçilirken kendisinin kamçılanması adil değildi.

Adam, "Hey, sen yaratık, daha sıkı çalış, yoksa seni köpeklere atacağım!" diye Steffen'e bağırdı.

Diğer ırgatlar dönüp kambur şeklini taklit edip onunla alay ederken, etraftan kahkaha sesleri yükseldi. Steffen kendisini sakin kalmaya zorlayarak başını başka tarafa çevirdi. Bu taşralı köylülerin yapabileceklerinden çok daha kötüsünü görmüştü ve en azından ıstırap ve horlanma aklını Gwendolyn'e takmasını, kendisi için çok büyük olan bir hayatı hayal etmesini önlüyordu.

Ufak kasabada çanlar yüksek sesle çınlayarak çaldı ve bütün ırgatlar durup döndüler ve o tarafa baktılar. Çanlar tekrar tekrar aceleyle çaldı ve köylüler kasabanın ortasında, zangoca bakarak toplanmaya başladılar.

"Kuzeyden haber!" diye seslendi adam. "İmparatorluk Halka'nm Batı Krallığından geri püskürtülmüş! Tekrar özgürüz!"

Köylülerden büyük bir tezahürat yükseldi; dönüp birbirlerini yakalayarak dans ettiler. Şarap tulumlarını elden ele geçirip uzun uzun ve bolca içtiler.

Steffen hepsini şok içinde izledi. İmparatorluk püskürtülmüş mü? Batı Krallığı özgür mü? Bu mantıklı gelmiyordu. Kendisi Silesia'dan ayrıldığında şehir tamamen harabeye dönmüş, bütün halk köle yapılmıştı. Hiç biri için bir ümit görünmüyordu.

Zangoç, "Thorgrin bir ejderha ve Kader Kılıcı ile geri dönmüş! Kalkan yukarı kalkmış! Kalkan yerine konmuş!" diye anons yaptı.

Yeni bir bağırış ve tezahürat yükseldi ve düşünceleri Gwendolyn'e geri dönerken, Steffen'ın kalbi iyimser bir ihtiyatla ferahladı. Thor geri dönmüştü. Bu şimdi

Gwendolyn'in Kule'den ayrılmak için bir nedeni olduğu anlamına geliyordu. Silesia'ya dönmek için bir neden. Kendisi için tekrar bir rol olabilirdi.

Steffen döndü ve kuleye baktı ve hiç bir faaliyet görmedi. Merak etti. Gwendolyn bir şekilde ayrılmış mıydı?

"Kılıcı tutan ejderhanın üstündeki oğlanın geçen günü bu tarafa uçtuğunu gördüm. Söylüyorum size!" diye bir köylü, bir genç, başka birisine ısrarla anlatıyordu. "Onun şu lanet kaleye uçtuğunu gördüm. Çatıya kondu!"

"Sen hep bir şeyler görürsün!" dedi yaşlı ve ters bir kadın. "Hayal gücün seni aldatıyor!"

"Yemin ederim hayal görmüyordum!"

"Sen fazla rüya görüyorsun, evlat!" diye takıldı yaşlı bir adam.

Diğer herkes oğlanla alay ederken, gülme sesleri geldi; oğlan kızardı ve oradan sessizce sıvıştı.

Fakat Steffen onun sözlerini dinlerken, bunlar ona gayet mantıki geliyordu: Thor'un ilk geleceği yer Gwendolyn olacaktı. Thor onu seviyordu ve onun için en önemli şey Gwendolyn'di. Bu basit köylülerin hiç anlamayacakları bir şeydi bu. Steffen söylenenlerin doğru olduğunu biliyordu ve kalbi ani bir iyimserlikle doldu. Tabii, eğer o dönmüşse, Thor'un Gwendolyn'i görmek için gideceği ilk yer Sığınma Kulesi olacaktıgörmek ve onu oradan alıp götürmek için. Büyük ihtimal tekrar Silesia'ya.

Steffen buraya geldiğinden beri ilk kez gülümsedi. Gwendolyn şu yerden kurtulmuştu. Kendi hayatının değişmek üzere olduğunu idrak ederek gülümsemesi yüzüne yayıldı. Artık bu

köyde olması gerekmiyordu ve bu insanlara ihtiyacı kalmamıştı. Artık inzivaya çekilmesi, ıstırap ve iş ve sefaletten oluşan bir hayata razı olması gerekmiyordu. Hayatta yeniden bir şans yakalamıştı; uçup giden rüyası geri geliyordu. Belki, neticede, talihinde soylu bir hayat bulunmaktaydı.

İşvereni kamçısını yukarı kaldırıp Steffen'ın suratını hedef alırken, "Sana işe geri dön dedim, seni küçük şeytan!" diye bağırdı.

Bu sefer, Steffen ileri atıldı, kılıcını çekti ve kendisine erişmeden önce kamçıyı ikiye kesti. Sonra uzandı, kamçının geri kalanını işvereninin elinden çekip aldı ve yüzünü boydan boya kesti.

İşveren iki eliyle yüzünü tutarak ve ıstırap içinde bağırarak bir çığlık attı.

Diğer köylüler bunu fark edip aniden Steffen'e her yönden saldırdılar. Fakat Steffen bu taşralı adamların hayatta bilebileceklerinin ötesinde becerileri olan bir savaşçıydı ve dönerek, eğilerek onların darbelerinden kaçınarak hepsini kamçıladı; dakikalar içinde hepsi yere yığılmış, kamçı darbelerinden acıyla bağrışıyorlardı.

Ancak daha çok insan saldırıya katıldı. Bunlar daha ciddi silahları olan daha ciddi insanlardı ve Steffen bunlar daha fazla yaklaşmadan, kendisinin de daha ciddi olması gerektiğini anladı. Steffen arkasına uzandı, bir ok çekip, kendisine göre çok ufak bir gömlek giyen şişman birisi olan öndeki adama nişan alarak yayını kaldırdı.

Yayını iyice yükseğe kaldırınca, elinde bir sopa olan şişman adam, yanında diğer adamlar olduğu halde, aniden olduğu yerde durdu.

Herkes Steffen'dan ihtiyatlı bir mesafede dururken, etrafında bir kalabalık toplandı.

Steffen, "Hayvan pisliği yiyen bu kasabadan herhangi birisi daha fazla yaklaşırsa," diye seslendi Steffen, "hepinizi öldüreceğim. Sizi iki defa uyaracak değilim."

Kalabalıktan ellerinde kılıç bulunan üç iri yarı adam çıktı ve Steffen'e saldırdı. Gözünü kırpmadan Steffen nişan aldı ve peş peşe üç ok atarak her adamı kalbinden vurdu. Her biri ölü olarak yere düştü.

Kasaba nefesini tuttu.

Steffen yayma bir ok daha yerleştirdi ve orada hazır durumda bekledi.

"Başka biri var mı?" diye sordu.

Bu kez köylüler, Steffen için yeni bir saygı duyarak, oldukları yerde donup kaldılar. Hiç kimse bir adım atmaya cesaret edemedi.

Steffen yere eğildi, kendi tahıl torbasını ve suyunu alarak omzunun üstüne attı ve sırtını onlara dönüp köyden çıkarak ormana giden yolu tuttu. Dikkatle dinleyip kendisini takip eden kimse olup olmadığını görmek için bekleyerek tetikte duruyordu, ama o yerde tek bir ses bile duyulmuyordu.

Şimdi tek bir kişi bile kendisini tahkir etmeye cüret edemiyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Romulus orman patikasından aşağı Wokable'nin peşinden çalımla yürüdü. Wokable, ışıldayan yeşil cübbesi içinde garip bir tarzda yürüyor, ormanda o kadar çabuk hoplayıp zıplıyordu ki, kendisini izlemek güçtü. Eğer Romulus'un bu Wokable'den daha az güvendiği bir şey varsa, o da bu yer, Yanık Tahta'ydı. Kötü şöhretini dikkate alarak, buradan her ne olursa olsun daima kaçınmıştı. Burada ağaçlar kısa ve şişman büyüyor, eğri büğrü dalları patikaların üzerinde her yöne doğru yayılıyordu ve bunlar diğer ağaçların olmadığı şekilde canlıydı. Bunların insanları olduğu gibi yuttukları söyleniyordu. Romulus tedbirli bir şekilde etrafına bakınırken, bazı ağaç gövdelerine gömülü ve tembelce açılıp kapanan ufak diş dizilerini gördü.

Adımlarını hızlandırdı.

Yanık Tahta karanlık ve kasvetli bir yerdi. Onlar ilerledikçe sis bastırdı ve her taraf kötü şeylerle doldu. Burası birisini öldürmek için tam doğru zehri istediğiniz veya bir lanet okumak için tam doğru iksire ihtiyacınız olduğu zaman gelinecek bir yerdi.

Şimdi Romulus'un bu yere, kaçınmayı ümit ettiği kadar ihtiyacı da vardı. Bütün hayatı boyunca güce, kendi savaş becerilerine bel bağlamıştı; ancak şimdi ihtiyacı olan şey sadece güç değildi. Yeni bir alanda savaşıyordu, bir siyaset ve ince ihanet alanında, tek başına kılıcın hasmınızı öldüremeyeceği bir alanda. Kılıçtan daha büyük bir silaha ihtiyaç duyuyordu. Onların hepsinin üzerinde bir üstünlüğe ihtiyacı vardı. Ve bunun anahtarı bu eğri büğrü ormanın derinlerinde yatıyordu.

153/350

Yıllardır, Romulus kendi gizli misyonunu izlemişti. Kalkan'ı aşağı indirme gücüne sahip olduğu söylenen efsanevi bir silahı aramaya. Tabii, Kader Kılıcfm İmparatorlukta tutmak en basit yol olurdu, fakat şimdi bu gittiği için, Romulus'un bir kez daha söz konusu silaha dönmesi gerekmişti. Yıllardır bunun varlığına ilişkin çılgın söylentilerin peşinden gidiyor, oradaki buradaki izleri takip ediyor, sonunda ancak sahte bir ipucu daha keşfetmiş oluyordu.

Bu kez durum farklıymış gibi geliyordu. Bu kez ipucu, nihayet bu Wokable'ye

uzanıncaya kadar uzun bir dizi insanın işkence edilip katledilmesi sonucunda elde edilmişti. Bu daha iyi bir zamanda gelmiş olamazdı; eğer Romulus onu bulamazsa, Büyük Konseyveya Andronicusonu öldüreceklerdi. Fakat eğer gerçekten Kalkan'ı aşağı indirecek silaha kendisi sahip olursa, o yenilmez olacaktı. Diğerleri onun etrafında toplanacaklar ve İmparatorluğu yönetmekten onu alıkoyacak hiç bir şey kalmayacaktı.

Sis gittikçe koyulaşırken yine sağa sola dönerek bir patikadan, birbirine geçmiş dikenli çalıların arasından ilerlediler. Wokable parmaklarını çalılardan korumak için eline bir kaç adım uzunluğundaki eldivenlerini giydi. Ama Romulus, onları yolunun üstünden çıplak elleriyle söküp attı. Dikenlerin derisini deldiğini ve kanattığını hissediyordu, fakat aldırdığı yoktu, aslında acı çekmek hoşuna gidiyordu.

Dikenli çalıların arasından geçip ormanın daha derinlerine doğru bir patikayı izlediler ve tam Romulus acaba bu Wokable onları yanlış tarafa mı götürüyor diye merak etmeye başlarken, nihayet patika ufak yuvarlak bir açıklığa çıktı.

Orada belki on ayak yüksekliğinde yuvarlak bir çim tepe durmaktaydı, toprakta bir tümsek aslında. Merkezinde alçak, çimen kaplı, neredeyse görünmez kemerli bir kapı vardı. Hiç

pencere veya başka bir giriş yolu bulunmuyordu. Bu topraktan bir kubbeye benziyordu.

Romulus kapının arkasındaki kötülüğü sezerek durakladı.

Wokable, memnuniyet ifadesi olarak, Romulus'un içini ürperten garip bir hırlama sesi çıkartarak, döndü ve düz, sarı yüzü ve dört gözüyle, ona baktı. Yüzlerce minik keskin dişini göstererek gülümsedi.

"Kıymetli silahınız bu tümseğin içinde bulunuyor."

Romulus oraya gitmek için öne çıktı, fakat Wokable uzun, kemikli parmaklarıyla uzanıp bunları onun göğsüne koyarak Romulus'u durdurdu. Bu şaşırtıcı biçimde güçlü bir hareketti.

"Çağrılıncaya kadar beklemeniz lazım."

Romulus istihza ile gülümsedi. O kimse için bekleyecek biri değildi.

Romulus “Ya beklemezsem?” diye sordu.

Wokable ağzını tekrar tekrar açtı, diş dizilerini göstererek, memnuniyetsizliğini ifade etti.

“O zaman sizin çabanız lanetlenecek.”

Romulus ters ters baktı. O alametler ve kehanetler karşısında sinecek biri değildi, kendi koşullarına göre, kendisi ne zaman ve ne şekilde isterse, o zaman giderdi.

Romulus çalımla açıklığın karşı tarafına yürüdü, ufak kapıyı yakaladı ve öyle bir kuvvetle çekip açtı ki, kapıyı menteşelerinden söktü. Başını eğerek korkusuzca içi

boşaltılmış çim tümseğe, siyahlığın içine girdi.

İçerisi karanlıktı, kötü bir kalıntı havada asılı duruyor, derisine yapışıyordu. İçerisi uzak tarafta titreşen ufak bir mumla aydınlanıyordu ve gözlerinin içeriye alışması bir kaç dakikasını aldı.

Ortaya yürürken, orada ufak ve yuvarlak bir masa bulunduğunu gördü. Masanın önünde yaşlı, dazlak, kafasının yanlarından beyaz saç telleri sallanan, yakası yukarı kaldırılmış yeşil kadife bir pelerin giyen bir adam vardı. Sırtı ona dönüktü ve garip bir melodi mırıldanıyordu.

Romulus bekledi, bütün bunlara ne anlam vereceğini bilemeyerek. Burada hiç silah göremediğinden, bunun başka bir çıkmaz sokak olmamasını ümit ediyordu.

“Boşa harcayacak hiç zamanım yok,” dedi Romulus. “Almak için geldiğim şeyi bana ver.”

Uzun bir sessizlik oldu.

Yaşlı adam, “Ben seni çağırmadan geldin,” dedi kulak tırmalayıcı antik sesiyle.

Romulus adamı küçümseyerek güldü.

“Ben hiç kimse için beklemem,” dedi.

“Bu senin düşüşün olacak,” dedi adam.

Romulus sert sert baktı.

“Almak için geldiğim şeyi bana ver. Eğer vermiyorsan, büyük Romulus’un gazabına uğrayacaksın.”

156/350

Alçak, bir gürüldemeyi andıran bir kıkırdama sesi geldi ve Romulus kendisiyle alay edildiğini hissetti.

Romulus öfkeyle ileri koştu, masayı devirdi, etrafından dolaşıp yaşlı adamla karşı karşıya geldi. Kılıcını çekti ve ona sapladı, ama aşağı baktığında kılıcın zararsız biçimde sadece havadan geçtiğini gördü.

Adamın yüzüne baktı ve dehşet içinde geri çekildi. Adamın yanakları uzun ve kemikli, yüzü bitkindi ve gözlerinin yerinde iki boş göz yuvası vardı.

Yaşlı adam yüzü bir milyon çizgiyle kırışarak gülümsedi ve Romulus kendine rağmen titredi.

“Ölümün yüzüne bakıyorsun,” dedi yaşlı adam. “Nasıl görünüyor?”

Romulus nutku tutulmuş, orada durdu. Nihayet, “Ben silah için geldim. Kalkan’ı aşağı indirecek silah için,” diyecek kadar cesaretini topladı.

Yaşlı adam gülümsedi.

“Bu ancak değerli olanlar tarafından taşınabilir. Sen değerli misin?”

“Ben bütün İmparatorlukta Andronicus’tan sonra İkinciyim. Ben Büyük Romulus’um.”

“Evet...” dedi adam ağır ağır. “En azından, şimdilik öylesin. Yakında, sen birinci olacaksın.”

Bu sözler üzerine Romulus’un yüreği sevinçle kabardı. 157/350

“Bana daha fazlasını anlat,” dedi ısrarla.

“Kaderinin henüz tayin edilmesi gerekiyor. Silah bunu değiştirebilir. Ama bedeli büyük olacaktır.”

“0 bedeli ödeyeceğim,” dedi Romulus telaşla.“Ver onu bana!”

Adam kaktı ve siyahlığın içine uzanırken Romulus’u geçip odanın uzaktaki duvarına yürüdü. Romulus’un kalbi silahın ne olabileceğini görmek için heyecanla beklerken gümbürdüyordu. Bu bir silah mıydı? Bir mızrak mı? Başka türlü bir silah mı?

Adam elinde basit bir kadife pelerin, siyah kadife bir pelerin tutarak geri gelince Romulus’un zihni karıştı. Adam onu yukarı doğru tuttu ve Romulus’un ellerine bıraktı.

Romulus, “Nedir bu?” diye sordu, öfkeyle.

Yanıt, “Senin kutsal silahın,” diye geldi.

Romulus zihin karışıklığı içinde buna baktı ve kendisiyle alay edilip edilmediğini düşündü.

“Bu silah değil,” dedi. “Bir pelerin.”

“Bütün silahların bıçakları olmaz,” dedi yaşlı adam “Bu silah şimdiye kadar bildiklerinden daha güçlü.”

“Üzerimde deneyeceğim,” dedi Romulus, onu giymeye hazırlanarak.

Yaşlı adam uzandı ve onun kolunu yakaladı. Romulus onun tutuşunun kuvveti karşısında şaşırmıştı, adamın kemikli

parmakları o kadar güçlüydü ki kendisini elinden kurtaramadı. Bu karşılaşmanın sihirli bir karşılaşma olduğunu, kendisinin anlamadığı bir güçten kaynaklandığını idrak etti ve hayatında ilk defa korkuya kapıldı.

“O pelerini şimdi giyme, yoksa öleceksin,” dedi yaşlı adam,

Romulus bunu merakla inceledi.

“Onu sadece Kanyon’a giden köprüden geçerken giy. Seni görünmez yapacak ve Kalkan’a sızıp Halkaya girmeni sağlayacaktır. Kalkan’ı tamamen yok etmek için pelerini giyerken Kanyon’dan geriye beraberinde bir MacGil getirmen gerekecektir. Bir MacGil seninle birlikte, sen bu pelerini giyerken Kanyon’un dışında toprağa ayak basınca, o zaman Kalkan kalıcı olarak aşağı inecektir.”

Romulus pelerini huşu içinde gözden geçirdi. Bunun gerçek olduğunu sezebiliyordu.

Nihayet, bütün bu yılların ardından, Kalkan’ı indirmenin, Halkayı ele geçirmenin anahtarını elinde tutuyordu. Önünde başka engel kalmamıştı. Nihayet, iktidar kendisinin olacaktı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Thor, Kader Kılıcı kucağında, bunu sağa sola döndürüp sabahın ilk ışığında incelerken, kalenin üst balkonlarında oturuyordu. Anlayamadığı bir metalden yapılmış olan, neredeyse yarısaydam uzun ve pürüzsüz Kılıç, hep değişik renklerde aydınlanmış gibi parıldıyordu. Som altından kabza avucunun içine tereyağı gibi geliyor, sanki onu daima elinde tutmuş, sanki o ve Kılıç birmiş gibi elinin onu tamamen biçimlendirmesini sağlıyordu. Kabzanın kenarı boyunca ufak yakutlar kakılmıştı ve bıçak ağzının üzerine kazınmış anlamadığı bir antik yazı bulunmaktaydı.

Onu incelerken, Thor merak etti. Kılıç gözüne kesinlikle çok eski gözükmüştü; kimin onu dökmüş olduğunu, geçmişte kimin taşıdığını, nasıl oraya geldiğini merak ediyordu. Kılıcın tarihini, onun geleceğini ve kendi geleceğini merak etti. Kılıcı elde etmek için bütün yaşamış oldukları, onu arayışları, Kanyon’u geçişleri, Tartuvian’ı geçişleri, düşman İmparatorluk, bunun vahşi ormanları, çölleri, dağları, köle şehirleri ve ejderhaları üzerinde uzun uzun düşündü...

Hepsi bunun içindi. Bu bıçak, elinde tuttuğu bu metal parçası. Kaybedilen hayatları düşündü ve arkadaşlarının suda yüzen yüzlerini gördü. Halka’da bütün ölenleri düşündü, Andronicus’un istilasını... Hepsi bu Kılıç içindi. Bu müstesna silahta özel olan şey neydi?

Thor dönüşünden beri bununla öldürdüğü bütün İmparatorluk savaşçılarını düşündü. Onu kullanırken, daha çok o kendisini kullanıyor gibi gelmişti. Bunu anlamıyordu. Ve Thor anlamadığı şeylerden korkardı.

Hepsinden çok, Aberthorun sözleri üzerinde düşündü. Bunlar 160 / 350

kafasının içinde çınlamış, bütün gece kendisini uyanık tutmuş ve onu şafaktan önce teselli bulmak, düşünecek zaman bulmak için bu korkuluklara sürüklemişti: Kılıcın kullanılmasının kısa ömürlü olacağı efsanesi.

Bu kendisinin yenileceği anlamına mı geliyordu? Yakında öleceği anlamına mı? Kılıç olmaksızın, o kim olacaktı ki? Kalkan'a ne olacaktı? Halka'ya?

Thor kendi başına güçlere sahip olduğunu biliyordu. Ancak bu güçlerin hiç biri Kılıcınkilerle eşdeğerde değildi. Şimdiden, kendisini onunla bir ve aynı hissediyordu. Şimdi kendisini yenilmez hissediyordu. Onu ne alt edebilirdi ki?

Thor cebindeki yüzüğü hissetti, uyanır uyanmaz Gwendolyn'e evlenme teklif etmeye kararlıydı. Ama önce ona söylemesi gerekiyordu. Zaman gelmişti. Babasını öldürmek üzere bir göreve gitmeden, Gwendolyn onun kim olduğunu bilmeliydi.

Buna nasıl tepki gösterecekti? Kötü bir tepki göstereceğinden korkuyordu? Bu ilişkilerinin sonu anlamına mı gelecekti?

Thor sökmekte olan şafağın ışığına baktı, Kılıç ışıldıyor, onun gri gözlerinin de ışıldamasına yol açıyordu ve önündeki günün savaşını düşündü. Bugün Andronicus'un ordusundan geri kalanları ve Andronicus'un kendisini imha edeceği gündü. Kendi babasını. Bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu.

Dünyada her şeyden çok, onun ölmesini istiyordu. Fakat itiraf etmeliydi ki, kendisinin bu dünyada bir babaya ihtiyacı vardı. Onun bir parçası kendi babasını öldürmesiyle çatışma içindeymiş gibi geliyordu. Niçin onun üzerine böyle bir kader yüklenmişti?

Thor zamanı geldiğinde, tereddüt etmeyeceğini biliyordu. Onu öldürecekti. Fakat keşke bu başka türlü olabilse, keşke kendisi

değişik türde bir babaya sahip olabilseydi. Keşke bir şiddet eyleminde değil, babacan bir kucaklaşmayla ilk kez karşılaşacağı bir babası olsaydı.

“İşte buradasın,” diye bir ses geldi.

Thor dönünce Gwendolyn’in saçları dağılmış, uykulu, gülümseyerek durduğunu gördü. Krohn onun yanında kendisine sevgiyle bakıyordu. Gwen yaklaştı ve Krohn koşup üzerine atlayarak onu yalamaya başladı.

Thor gülümsedi, Kılıcı kınına soktu, yanma yürüdü ve Gwendolyn’i bir kucaklamayla karşıladı. Karanlık düşüncelerinden uzaklaşmak için dikkatinin bu şekilde dağılmış olmasından mutluydu.

“Şafak söküyor,” dedi Gwendolyn “ve bütün askerlerimiz aşağıda, Büyük Salon’da seni bekliyor. Bu büyük bir savaş günü ve hücumuna başlamadan önce hepsi seninle bir araya gelmek istiyor.”

Thor başıyla onayladı. O da bunu beklemişti ve dönüp Gwendolyn ile beraber yürüdü.

İkisi korkuluklardan ayrılıp, yeniden kaleye girdiler ve koridorlardan aşağı yürüdüler. Krohn da yanlarından geliyordu. Yürürken sessizce el ele tutuştular. Thor’un kalbi göğsünde, ona söylemek istediği birçok şeyle gümbürdüyordu. Ona sonsuza kadar kendisiyle olmak istediğini söylemeliydi. Ona annesinin yüzüğünü vermek istediğini. Bir de gerçek babasının kim olduğunu.

Fakat kalbi gittikçe daha şiddetle atıyordu ve bunların hiç birini söyleyemeyeceğini anladı. Zamanları çok azdı.

Nihayet, bir kaç basamaktan inip bir koridora saptıklarında, Thor cesaretini topladı. Ya şimdi söyleyecekti, ya da hiç bir zaman.

“Gwendolyn, sana söylemem gereken bir şey var,” dedi, sesi titreyerek.

Gwendolyn kaygılı bir ifadeyle ona baktı.

Thor konuşmak için ağzını açtı ve sözcükler ağzından çıkmak üzereyken, iki kocaman kapı açıldı. Thor ve Gwendolyn döndüler ve önlerinde Büyük Salon’u gördüler. Burası yüz ayak genişliğinde ve yüksek, büyük savaşçıların

silahlarının ve flamalarının asılı olduğu muazzam bir odaydı. Odanın ortasında uzun, dikdörtgen bir masa bulunuyordu ve bunun çevresinde oturan veya ayakta duran yüzlerce savaşçı vardı. Hepsi heyecanla Thor'a baktılar.

Gwendolyn ona bakıp beklerken Thor kapıda durakladı. Şimdi, bunun doğru zaman olmadığını biliyordu.

"Daha sonra konuşacağız," dedi.

Döndü ve onun elini tuttu ve ikisi birlikte salona girdiler. Onlar içeri girerken, askerler ayağa kalktılar ve kılıçlarının kabzalarını masanın üstüne vurdular. Bu ses karmaşası bir saygı ifadesiydi.

Hep bir ağızdan,"Thorgrinson!" diye tezahürat yaptılar.

Thor yaklaşırken nihayet sessizleştiler. Kendrick, Srog, Godfrey, Reece, Elden, O'Connor ve Conven yanında bir kaç diğer cesur savaşçı tarafından kucaklandı. Yeni Lejyon üyeleri de oradaydılar, Serna ve Krog ve Gümüş'ün MacGil'in

ordusunun düzinelerle üyesi. Bu büyük ve zorlu bir kuvvetti.

"Thorgrinson," dedi Srog, kalabalık sessizleşirken. "Silesia'nın askerleri senin emrini bekliyor. Ve binlercesi daha bizi bu salonun dışında bekliyor."

"Ve Gümüş'ün tamamı ve MacGil'in ordusunun hepsi," diye ekledi Kendrick. "Şimdi ordunun lideri sensin."

Thor Kendrick'in omzunu tutarken kafasını salladı.

"Onların lideri sensin," dedi. "Ben bir ejderhası ve bir kılıcı olan basit bin genç oğlanım ve Halka'nın hizmetinde elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kendrick gülümsedi.

"Sen Andronicus'a hücum ettiğin zaman biz de sana eşlik edeceğiz," dedi Kendrick, "aşağıda yerden, senin yanı sıra atlarımızı süreceğiz. Sen ejderhanla daha hızlı gideceksin, fakat biz de var hızımızla peşinden gelecek ve çok geride kalmayacağız. Sen Andronicus'un adamlarını geri püskürtürken, biz de onları yerden izleyeceğiz ve senin öldüremediğin kim kalırsa onları temizleyeceğiz. Ejderhan ve kılıcınla ne kadar güçlü olursan ol,

Andronicus’un saklanabileceği birçok mağara ve köşe-bucak var.”

Thor başıyla onayladı.

“Savaşta bana katılmanızdan şeref duyacağım. Haklısın: dünyadaki bütün güçle bile, bunu tek başıma yapamam. Bu ordunun yanında çarpışmaktan daha büyük bir şeref düşünemiyorum.”

‘Bugünden sonra,” dedi Srog, “Andronicus ve adamları artık 164 / 350

yok olacak. Bu günkü savaştan sonra, Halka özgür olacak ve İmparatorluk denize geri püskürtülecek!”

“DUYUN, DUYUN!” diye odadaki şövalyelerden muazzam bir onay sesi yükseldi. Hepsi savaşta pişmiş adamlardı, onlar hakkında bir şeyler duyarak ve saygı besleyerek büyüdüğü adamlar ve onların huzurunda bulunmaktan onur duyuyordu.

Thor karşılık vermek üzereydi ki, aniden salonun kapıları açıldı ve içeriye Thor’un az tanıdığı bir adam hızla girdi. Adam nefes nefese masaya doğru yürürken bütün başlar ona döndü,

Bu Bronson’dı. Luanda’nın kocası.

“Affedin beni, büyük askerler, toplantıyı böyle böldüğüm için,” dedi Bronson, nefes nefese, soluklanmaya çalışarak. Yüzünde bir göz bandıyla orada durdu.

“Size büyük haberler getirdim,” dedi Bronson. “Acil haberler. Bu günün olayları üzerinde etki yapacak haberler.

Highlands’in uzak tarafından buraya kadar at sürdüm. Luanda tarafından buraya gönderildim. Kendisi Andronicus’la konuştu ve Andronicus teslim olmayı teklif etti!”

Şövalyeler dönüp kendi aralarında mırıldanırken, odadakiler arasından şaşkın bir mırıltı yükseldi.

“Tabii teslim olmak ister,” diye bağıdı birisi. “Sayıca azınlıkta kaldı! Ölümden sadece bir gün uzakta!”

“Ben Andronicus’un hiç teslim olacağına inanmıyorum!” diye bağırdı bir başkası.

“Başka ne şansı var ki?” diye seslendi bir başkası.

“Sessizlik!” diye bağırdı Srog ve giderek salon bütün gözlerin yeniden Bronson’a çevrilmesini sağlayacak kadar sessizleşti.

“Şahsen teslim olacağını söyledi,” dedi Bronson.

“Hangi koşullar altında?” diye sordu Kendrick.

“Sadece Thorgrin’e ve tek başına Thorgrin’e teslim olacağını söyledi. Ve ordularının zarar görmeden Halka’dan ayrılmasına izin verilmesi gerektiğini.”

Şaşırmış, birbirlerine bakarlarken, şövalyeler arasında heyecanlı bir mırıltı yükseldi.

“Bu kulağa adil bir teklif gibi geliyor,” dedi Brom. “Kendi adamlarını kurtarmak istiyor.”

“Bu kulağa Andronicus gibi gelmiyor,” dedi bir başkası.

“Başka ne şansı var ki?” diye sordu bir diğeri. “Muhtemelen kendi generallerinin baskısı altındadır. Yarım milyon adamı var ve kendisi sadece bir kişi veThor’un onlara verebileceği zararı gördüler.”

“Niçin kabul edelim ki?” diye seslendi başka biri. “Onun serbestçe gitmesine izin vermekle ne kazanacağız? Hepsini öldürüp yok etme vakti şimdidir!”

“Andronicus bizim esirimiz ve Kalkan yukarıda oldukça, onun adamlarından korkacak hiç bir şeyimiz yok. Bizimkiler de dâhil, kan dökülmesinden kurtulmuş oluruz. Bugün hiç hayat kaybedilmez. Netice itibariyle, bizim on binimize karşılık onun hala yarım milyon adamı var.”

Thor orada durup dinler, her şeyi içine sindirirken, adamlar 166 / 350

arasında tartışmalar çıktı.

“Biz kabul etsek bile,” dedi Kendrick, “Thor’un yalnız başına gitmesi, bu doğru

görünmüyor.”

Godfrey “Senin yalan söylemediğini nereden bileceğiz?” diye sordu Bronson’a.

Bütün gözler tekrar Bronson’a döndü.

“Evet, sana güvenebileceğimizi nasıl bileceğiz?” diye sordu Reece. “Netice itibariyle, sen bir McCloud’sun.”

“Ben şimdi bir MacGil’im,” diye ısrar etti Bronson. “McCloudları reddettim. Babamı reddettim. Ne de olsa, beni yaralayan oydu. Silesia’nın kuşatılması sırasında sizin için yiğitler gibi savaştım ve şerefimi lekelemek için bir nedenim yok. Bütün varlığımla yemin ederim ki gerçeği söylüyorum. Ben de sizin gibi bir şövalyeyim. Savaşlarda ters taraflarda dövüştük, fakat hepimiz aynı şeref koduna bağlı kaldık.”

Bronson azami samimiyetle konuşuyordu ve Thor onun yalan söylemediğini görebiliyordu.

“Thor’un korkacak nesi olabilir, zaten?” diye sordu Elden. “Mycoples yanında ve Kader Kılıcı elinde oldukça, Andronicus’un bütün adamları bile ona hiç zarar veremez.

“Ben onun teslim olmasını kabul edelim diyorum,” dedi Srog.

Kendrick masaya yumruğunu indirdi ve oda sessizleşti.

“Teklifi kabul veya reddetmek sadece ve sadece Thor’a ait. Hepimiz için riske atılacak olan onun hayatı.”

Thor orada dinleyerek, merak ederek duruyordu. Bir yandan, Halka için memnuniyetle hayatını tehlike atmaya hazırdı; öte yandan, kendisine doğru gelmeyen bir şeyler vardı. Bunun ne olduğundan emin değildi. Sonra yine, dedikleri gibi, Andronicus kendisine ne yapabilir di ki? Mycoples ve Kılıç ile kendisini yenilmez hissediyordu.

“Teslim olma teklifini kabul etmekten çok Andronicus’u öldürmeyi tercih ederim,” diye yanıt verdi Thor. “Ama isteğiniz buysa, o zaman buna saygı

göstereceğim. Gideceğim.”

Şövalyeler grubundan bir tezahürat yükseldi.

“Onun teslimini kabul edeceğim,” dedi Thor. “Son askerine kadar hepsinin Halkayı terk ettiğinden emin olacağım.”

“Hayır!” diye seslendi Gwendolyn.

Dönüp ona bakarlarken oda sessizliğe büründü.

“Sen gitmemelisin,” dedi Thor’a. “Senin tek başına hayatını riske atman adil değil.”

Thor onun endişelenmesinden duygulanarak ona döndü.

“Leydim,” dedi Srog, “biz de Thorgrin’i tehlikeye atmak istemiyoruz. Fakat o ne şekilde bir zarar görebilir?”

Gwendolyn kafasını salladı.

“Başka birisini gönderin. Thorgrin Halka için hayatını tehlikeye atmaktan yeni döndü. O yeteri kadarını yaptı.”

Odaya sessizlik çöktü ve Thor ona duyduğu sevgiye kapılarak Gwendolyn’e baktı. Ama o hala anlamıyordu. Thor için, bu sırf

düşmanın karşısına çıkmaktan öte bir şeydi: bu babasının karşına çıkmakla ilgiliydi. Ve bu kendisi ona söyleyinceye kadar onun asla anlamayacağı bir şeydi. Vakit gelmişti.

Gwendolyn’in elini tuttu, ona eğildi ve parmaklarını öperek, yumuşak bir sesle şöyle dedi:

“Sana söylemem gereken bir şey var. Yalnız konuşalım.” *

Thor Gwendolyn’in elini tuttu ve yüzlerce kişinin şaşkın bakışları arasında onu odadan dışarı götürdü. Ufak bir odanın mahremiyetine gelinceye kadar bir koridordan aşağı yürüdüler. İçeri girdiler ve hizmetkârlar kapıları

arkalarından kapadılar.

“Ona güvenemezsin,” diye ısrar etti Gwendolyn, ateşli bir şekilde, ona dönerek. “Onun savaş. Onu öldür. Fakat teslim olmasını kabul etmek için yalnız başına gitme. Belki ben bencil davranıyorumdur. Fakat seni bir kez zaten benden almışlardı ve geri gelebileceğini hiç sanmıyordum. Hayatım sona ermiş gibiydi. Şimdi sen burada olduğun için, kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum ve tekrar hayatını tehlikeye atmana göz yumamam Üzgünüm. Fakat bırak başka birisi gitsin. Andronicus’un sırf sana teslim olması gerekmez. Herhangi birisine teslim olabilir. Onun seninle olan bu sabit fikrinin ne olduğunu bilmiyorum. Lütfen. Bırak senden başka birisi gitsin.”

Thor yavaşça başını salladı.

“Seni seviyorum, Gwendolyn,” dedi. “Anlatabileceğimden daha fazla. Bana gösterdiğin ilgiden çok duygulandım. Ama Andronicus’un teslim teklifini kabul etmem lazım. Savaşta

binlerce insanımızın hayatını kaybetmesini önleyebilir bu. O adamların ölümleri benim kendi kafamda olacak. Onurum beni buna mecbur bırakıyor.”

Gwendolyn ağlamaya başladı.

“Sen gidemezsin,” diye ısrar etti. “Şimdi değil. Söz konusu olan çok şey var. Bu sırf senin hakkında değil.”

Gwendolyn ağladı ve Thor kalbinin kırıldığını hissetti. Uzandı ve elini omzuna koydu ve zihin karışıklığı içinde ona baktı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Onun kendisine söylemediği bir şey olduğunu sezebiliyordu, onun mutlaka bilmesini istediği bir şey vardı ve bunun ne olduğunu anlayamıyordu.

“Bana söylemediğin bir şey olduğunu seziyorum,” dedi. “Ne olduğunu bana söyle. Niçin gitmemem gerekiyor?”

Gwendolyn ona baktı ve o Gwendolyn’in bir şey söylemek üzere olduğunu

hissettifakat bunun yerine birden geri dönerek gözyaşlarını sildi ve pencereden dışarı baktı.

“Ağladığım için özür dilerim,” dedi. “Bu, bir Kraliçe’nin yapacağı bir şey değil.”

Thor onun yanma giderek elini omzuna koydu.

“Sen hayatta karşılaştığım herkesten daha fazla Kraliçe’sin,” dedi.

Gwendolyn ona gülümsedi.

Thor kalbi gümbürdeyerek yutkundu, ona söyleme vaktinin geldiğini bilerek. Daha fazla bunu ondan saklayamazdı.

“Gwendolyn,” diye başladı, boğazını temizleyerek, “benim Andronicus’la buluşmak için yalnız başına gitmem için başka bir sebep daha var.”

Thor iyice yutkundu, sözcükleri söylemek istemeyerek, fakat buna mecbur olduğunu bilerek.

“Bu senin sandığından daha karmaşık,” diye devam etti. “Bana ve sadece bana teslim olmak istemesi için bir sebep var.”

Gwendolyn şaşırmış vaziyette ona baktı.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu.

“Senin anlayacağın,” diye başladı, sonra durdu.“Ben... Bir şey öğrendim. Hiç öğrenmemiş olmayı... Dilediğim bir şey. Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiç bir şey yok. Ve bu beni yapmam gereken şeye mecbur bırakıyor.”

“Anlamıyorum,” dedi Gwendolyn.

Şaşırıp kalmış vaziyette ona baktı. Thor’un boğazı kupkuru kesilmiş, kalbi kuvvetle çarpıyordu. Sözcükler bir kez ağzından çıkınca, bunun ilişkilerini sonsuza kadar yıkacağından dehşetli korkuyordu.

“Andronicus’la karşılaşmamı gerektiren bir neden var...” dedi “...onu benim öldürmemi gerektiren bir neden.”

“Benim intikamımı almak mı?” diye sordu Gwendolyn.

Thor yutkundu.

“Evet, senin intikamını almak için,” dedi. “Ama bir neden daha var.”

Gwendolyn onun gözlerinin içine baktı ve Thor titreyerek, sözcükleri ağzından çıkarmayı isteyerek, kendisini bunu yapmaya zorlayarak orada durdu.

“Senin anlayacağın, Gwendolyn...” dedi, sonra duraksadı. Nihayet, derin bir nefes alıp sözcükleri ağzından çıkardı: “Andronicus benim babam.”

Gwendolyn donmuş vaziyette ona bakakaldı ve büyük bir şok içinde, bir kaç kez gözlerini kırpıştırdı. Sanki ilk başta söylenenleri kavrayamamış gibiydi.

Ama sonra gözleri irileşip fal taşı gibi açıldı ve ağzı açık kaldı. Bir elini açık ağzına götürdü ve istemeden Thor’dan bir kaç adım geriledi.

Thor onun neredeyse sanki Andronicus’un ona bakıyormuş gibi suratında beliren korkuyu ve nefreti görebiliyordu. Bunu gördüğünde kalbi paramparça oldu.

“Bu olamaz,” diye fısıldadı Gwendolyn.

Thor acımasızca başıyla onayladı.

“Doğru. O benim babam.”

Ona tamamen yeni bir gözle, sanki bir canavara bakıyormuş gibi bakarken Gwen’in yanaklarından aşağı yeni gözyaşları

yuvarlandı. Thor bundan sonra aralarındaki her şeyin bir daha asla eskisi gibi olamayacağı hissine kapılmaktan kendisini alıkoyamadı.

“Gwendolyn...” diyecek oldu.

“Bırak beni!” diye öfkeyle patladı; sesi çirkin, zehir ve nefret v doluydu.

“BIRAK BENİ!” diye bağırdı.

Thor onun gözlerine baktı, gözlerindeki kızgınlığı gördü ve bütün dünyasının çökmekte olduğunu hissetti. Uğrunda yaşayacak hiç bir şeyi kalmamıştı.

Thor gerisin geri döndü ve odadan çıktı. Artık yaşayıp yaşamadığına aldırmıyordu. Şimdi dünyada kendisi için tek bir yer kalmıştı:

Babasıyla karşılaşmasının zamanıydı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn kalenin odasında pencereden dışarı bakarak duruyor, Thor'un Mycoples ile uçup gidişini izliyordu. Mycoples büyük kanatlarını aydınlanmakta olan gökyüzüne karşı çırpıyor, sabah güneşinin muazzam topuna karşı silueti görünüyordu. Bir milyon çelişen duygunun altında ezilmiş, yeniden nefes almaya çalışırken Gwendolyn'in yanaklarından aşaği gözyaşları yuvarlanıyordu. Onun ifşaatı karşısında, kendisini Thor'un ihanetine uğramış gibi hissediyordu. Onun hayatta en çok nefret ettiği tek insanın, Andronicus'un oğlu olduğu öğrenmekle arkadan vurulmuştu. Bunu kendisinden gizlediği için kendisini ihanete uğramış hissediyordu. Ve kendisini, bir kez daha, dünyanın ihanetine uğramış hissediyordu.

Kader niçin bu kadar gaddar olmak zorundaydı? Bütün evrende, niçin başka bir kişi, her kim olursa olsun Thor'un babası olamazdı? Niçin bu kişinin Gwendolyn'in aklını nefret ve intikam duygusuyla dolduran tek insan olması gerekiyordu?

Ama aynı zamanda, Thor'a bu kadar kızmasının doğru olmadığını biliyordu. Kendi soyu için Thor suçlanamazdı. Thor kendisine karşı hiç bir zaman nazik, sevgi dolu ve cömert olmanın dışında bir şey yapmamıştı ve kendisi onu kan bağları nedeniyle suçluyordu. Ve tabii, Thor'un bir de annesi vardı ve onun kan bağı tamamen Andronicus'tan gelmiyordu.

Göstermiş olduğu tepkiden utanç duyuyordu. Hiç istemeden, gitmesini önlemeye çalıştığı savaşa Thor'un gönderilmesine yardım etmiş olabileceği düşüncesiyle kendisini suçluluk

Onun ufukta kayboluşunu izlerken, babasıyla çatışmaya gitmekte olduğunu

biliyordu. Ve eğer Andronicus teslim olmazsa, Thor'un gerek olursa onu öldüreceğini de biliyordu. Thor Andronicus'a karşı aynen kendisinin hissettiği nefreti duyuyordu ve mantıken, Thor'a kızmış olmasının hatalı olduğunu biliyordu. Aksine, ona karşı şefkatli davranmış ve sempati göstermiş olmalıydı: ne de olsa, bu haberden onun da ıstırap duymakta olduğundan emindi.

Yine de, ifşaatın derin etkisi içinde yankılanıyordu ve içinden gelen sese uyarak gösterdiği reaksiyon hakkında, içinde henüz sönmeyen hisler hakkında yapabileceği bir şey yoktu. Elini uzatarak midesine dokundu ve bunun anlamı daha da derin bir düzeyde kafasına dank etti: netice itibariyle, bu haber kendisinin Andronicus'un torununu taşıdığı anlamına geliyordu.

Bu, ağlamak ve tüm dünyaya haykırmak istemesine yol açtı. Şimdiden söyleyebileceğinin ötesinde sevdiği bu çocuk. Dünyaya bir canavar mı getirmekteydi?

Üstelik Thor'un bir canavara benzer tarafı yoktu. Fakat Andronicus kuşkusuz bir canavardı ve bazen özelliklerin, bir nesil atlayarak ortaya çıktığını biliyordu.

Gwendolyn boş bir gökyüzünü izleyerek orada durdu. Thor gözden kaybolmuştu ve orada oyalanırken üzerine, onun selameti için kendisinin diğer duygularını aşan acil bir endişe hissi geldi. Ne de olsa, Thor apar topar dünyadaki en tehlikeli insanla bir toplantıya uçuyordu, farkında olmadan onu gitmeye teşvik ettiği bir toplantıya. Ya o hiç dönmezse? Bu ömrünün geri kalanında üzerinde ağır bir yük oluşturacaktı.

Pencereden dışarı sarkmak ve geri gelmesi için Thor'a bağırmak istiyordu. Üzgün olduğunu haykırmak. Aynı zamanda, onun uçup gitmesini ve asla geri dönmemesini, kendisinin bütün dertlerinin onunla birlikte uçup gitmesini isteyen ufak bir parçası da vardı. Bunu düşündüğü için kendisinden nefret ediyor ve ne hissedeceğini, nasıl düşüneceğini bilmiyordu.

Sarayın bahçesinin öte tarafında ani bir hareketlenme tespit etti. Aşağı baktı ve görüntü zihnini karıştırdı: Silesia'nın uzak tarafında, kuzey kapısından içeri yürüyen bir ordu görünüyordu. Binlerce asker ağır ağır kusursuz bir uyumla yürüyorlardı. İlk başta, gördüğü şeyi anlayamadı. Ordunun işaretleri İmparatorluğa ait değildi. Aslında, zırhlar MacGil ordularınınkine benziyordu. Ancak, renkler farklıydı: koyu bir bordo ve mavi ve taşıdıkları bayrakta bir yalnız kurt amblemi vardı.

Ordunun ana gövdesi kapıların dışında durdu. Bu arada kürkler içindeki on iki iyi giyimli subaydan oluşan ufak bir birlik, atlarının sırtında onların ötesine ilerleyerek Silesia'ya girdi. Açıkça, bunlar bir mesaj getiriyorlardı. Veya bir uyarı. Gwen bunların dost mu, düşman mı olduklarını kestiremiyordu. Ama içinden gelen bir ses, tavırlarından, bunların niyetlerinin düşmanca olduğunu söylüyordu.

Ne olduğunu veya bu insanların kimler olduğunu anlamıyordu. Okulda geçirdiği yıllara geri gitti ve bu amblemle bu renkleri bir kitapta gördüğünü hatırladı. Aynı zamanda bir çocuk olarak babasının onları küçük kardeşi genç MacGil'i Yukarı Adalarda ziyarete götürdüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Gwen orada geçirdiği zamanı asla unutamazdı. Bu bayrağın, bu renklerin orada dalgalandığına yemin

Gelenler onlar olabilir miydi? MacGil kuzenleri mi geliyordu? Eğer tahmini doğruysa, şimdi orada ne arıyorlardı? Onun savunmasına yardımcı olmak amacıyla mı gelmişlerdi?

Babasıyla küçük kardeşinin birbirlerine iki erkek kardeşin olabileceği kadar yakın oldukları bir dönem olmuştu, fakat sonra onların birbirlerinden koptuklarını, tekrar asla konuşmadıklarını ve babasının kardeşi hakkında onların hepsinin uyardığını hatırlıyordu. Şimdi niçin burada ortaya çıktıklarını anlayamıyordu, fakat her ne sebeple olursa olsun, yardım etmek için geldikleri çok kuşkuluydu.

Gwendolyn döndü ve koridorlardan aşağı aceleyle yürüdü. Her taraf şimdiden gelen orduyu gören askerlerle dolmaya başlamıştı. Bütün kale seferberlik halinde onları karşılamak için aşağı koşturuyordu. O da onlarla birlikte yürüyerek, döner taş merdivenden aşağıya indi. Kalbi hızla çarpıyor, neler cereyan etmekte olabileceğini merak ediyordu.

İçinde, bu her neyse, iyi olamayacağı yolunda kötü bir his vardı.

Gwendolyn, yanında Kendrick, Srog, Brom, Atme, Godfrey, Reece ve daha bir düzine Gümüş üyesi olduğu halde Silesia saray bahçesinin ortasında duruyordu. Hepsi bulundukları yerden gerilemeden gururla duruyor, askeri birliğin yaklaşmasını bekliyorlardı. Adamların hepsinin silahları hazır durumda, elleri kılıçlarının kabzası üzerindeydi.

Kendrick, "Leydim, orduyu toplayalım mı?" diye sordu. Gwen onun sesindeki

endişeyi sezebiliyordu.

Askeri birliğin yaklaşmasını izledi; belki bir düzine adam vardı ve hiç birinin ellerini silahlarının üzerinde değildi. Bu ordunun düşman olabileceğini, fakat bu birliğin öyle olmadığını sezdi. Belki bu bir mesaj getirmekteydiya da bir teklif.

“Hayır,” diye cevap verdi. “Onun için bol vaktimiz var. Ne söyleyeceklerine bakalım.”

Reece yüksek sesle, “Bu renkler diğer MacGillere mi ait?” diye sordu. “Yukarı Adalar da yaşayanlara?”

“Öyle görünüyor,” dedi Kendrick. “Fakat burada ne arıyorlar?”

“Belki bizim davamıza yardımcı olmak için gelmişlerdir,” dedi Atme.

“Veya en zayıf olduğumuz anda bizi avlamak için,” dedi Godfrey.

Bütün bu düşünceler orada dururken Gwendolyn’in aklından da akıp geçti.

Adamlar daha yakma geldiler, sonra nihayet onlardan biraz ötede durup atlarından indiler.

Dört adamın refakat ettiği bir asker, doğrudan Gwendolyn’e bakarak diğerlerinin önünde yürüdü. Bu en iyi bordo kürkler içinde büyük ve iri bir adamdı ve miğferini çıkartırken Gwendolyn onun kabarık saçlarını ve çiçek bozuğu izleriyle kaplı suratını hemen tanıdı.

Kendi amcası Tirus MacGil.

Babasının yaşına yakın olan Tirus, çocukken onu gördüğü son , seferden çok daha yaşlı görünüyordu. Artık iyice grileşmiş sakalıyla yüzünde gereğinden fazla yaşlılık çizgisi belirmişti ve hatırladığı hoş, hayata boş veren tabiatını artık yansıtmıyordu. Şimdi yüzü sert ve neşesizdi. Onu selamlarken, bir çocuk oluğu zamanlar yaptığı gibi, gülümsemedi. O zamanlar kaygısız bir şekilde gülerek kendisini havaya kaldırıp döndürmüştü. Şimdi kendisine, bir hasmın yapacağı gibi, çenesi kilitlenmiş ve gözleri ifadesiz, dimdik bir vücutla yaklaşıyordu.

Bir yandan, onu görmek Gwendolyn’in yüreğini hoplattı, babasına o kadar

benziyordu ki, içi onun özlemiyle doldu. Öte yandan, onun ve askerlerinin hal ve tavırları, herhangi bir düşmanla karşı karşıya kaldığı zaman olacağı gibi, midesinde soğuk bir boşluk hissetmesine yol açtı.

Tirus Gwendolyn'den bir kaç adım uzakta durdu ve soğuk soğuk ona baktı. Eğilmedi veya başıyla selam vermedi, ya da kendisi Silesia'nın kraliyet pelerinini giyiyor olmasına ve kuşkusuz kraliçe olduğunu bilmiş olmasına rağmen, elini öpmeye kalkışmadı. Bu bir saygısızlık işaretiydi ve Gwendolyn'in dikkatinden kaçmadı.

Sadece Gwendolyn'in değil, fakat işitebilecek herkesin duyması için yüksek ve gürleyen bir sesle, "Benim hakkım olan şeyi talep etmeye geldim," diye açıkladı. "Benim en büyük erkek kardeşim, Kral MacGil, öldü. Onun en büyük diğer kardeşi olarak krallık kurallara göre benim hakkımdır."

Gwen kızardı. Demek peşinde olduğu şey buydu. Bunu bilmesi gerekirdi. Babası onu uyarmıştı.

Boğazını temizledi ve aynı ölçüde kendinden emin ve resmi 179 / 350

tarzda ona hitap etti:

Gwendolyn, "Bu Halka'nın kanunu değil, çok iyi bildiğiniz gibi," dedi. "Bizim müşterek hukukumuz krallığın vefat eden Kral'ın tayin ettiği çocuğa geçmesini amirdir."

"Sizin hukukunuz," dedi Tirus. "Benimki değil. Siz kendi kanununuzu size uyan şekilde değiştirirsiniz. Biz Yukarı Adalar'danız, Halka'nın kendisinden değil ve bizim kendi kanunumuz var."

Kendi tarihini çok iyi bilen Gwendolyn, "Babam herhangi bir kanunu değiştirmedi," diye düzeltti. Okuyarak geçirdiği bütün o yıllar şimdi işe yarıyordu. "MacGil Krallarının yedi nesli boyunca, King's Court'un kurulmasından önce Harthen MacGil tarafından yazılan ve Yüksek Konsey tarafından tasvip edilen aynı kanun yürürlükte olmuştur. Eğer kanunu değiştirmeye çalışan biri varsa, o sizden başkası olamaz."

Tirus kızardı. Kendi başını aştığı belli olan, böyle bir bilge karşılık beklemediği açıktı.

“Sen fazla okul yüzü görmüşsün, kızım,” dedi. “Her zaman görmüştün. Sen kendi iyiliğin için fazla akıllısın. Fakat bir krallığı yönetmek için kitaplardan daha fazlasına ihtiyacın olacak. Belki kanunun teknik yönlerini biliyor olabilirsin. Fakat ben buraya gerçek hayatla geliyorum. Benim en büyük erkek kardeşim öldü ve sizin kanununuzun ne dediğine aldırdığım yokhakkım olarak, Halka’nın kontrolü şimdi bana geçmeli. Yeterince bekledim, neredeyse bir ömür boyu. Hak ettiğimi almaya gelmiş bulunuyorum. Sizin kanununuz bunu bana versin veya vermesin.”

Tirus iç çekti.

“Baban ve ben bir zamanlar yakın olduğumuz için,” dedi, “iyi niyetli ve cömert bir teklifle geldim. Krallığı barışçı yoldan bana devretmen için sana bir şans vereceğim. Onu sadece kısa bir zamandır elinde bulunduruyorsun... O kadar çok özlemezsin. Hem sen bir kadınsın... Dahası, genç bir kadınsın. Bu, hiç sana göre bir iş değil. Krallığı bana devredeceksin ve ben bütün bu sorumlulukları senin üzerinden alacağım. Zaten bir memleketin nasıl yönetileceğini bilmene ikan yok. Bir hükümdar olarak, sana iyi muamele edeceğim. Hepiniz benim krallığımda bir yere sahip olacaksınız. Tabii, ben ve adamlarım burada senin sarayına taşınacağız ve bazılarınızın yerlerinizden olması gerekebilir. Fakat endişe etme, sizlere başka evler bulacağız. Vergileriniz yükselecek ve benim hizmetimde savaşacaksınız, fakat adil bir kral olacağım.”

“Şimdi kendi halkınıza olduğunuz kadar mı adil?” diye sordu Kendrick.

Tirus döndü ve ona nefretle dolu bir bakış attı.

“Bizim babamız birçok kez bizi sizin ülkelerinizi ziyarete götürdü,” diye ekledi Kendrick. “Çocuk olalım veya olmayalım, yine de gözlerimiz vardı. Siz zalim bir toprak sahibiydiniz. Halkınız sizden nefret ediyordu. Övündüğünüz iyilik ve adaletin hiç kanıtını görmedim.”

Tirus çenesini sıktı.

“Dinlemek gerekirken ağzını açıyorsun, oğlum,” dedi tıslar gibi. “Sen ana sütü emmekten daha yeni kurtulmuşsun. Bırak da benim gibi gerçek adamlar dünyanın neye benzediğini söylesin sana”

“Boş laflarla dolusun,” diye karşılık verdi Kendrick. “Senin hatan kendini olduğundan daha büyük sanmak.”

Tirus kılıcının kabzasını tutarak morardı. Açıkça, kendisiyle bu şekilde konuşulmasına alışkın değildi. Herkesin kendisine saygı göstermesine alışık olmalıydı.

“Bu laf babasının gayrı meşru oğlundan mı geliyor?”

Bu sefer, Kendrick kızardı.

“Ben babamın ilk doğan evladıyım. Hem de ilk doğan oğlu. Kurallara göre, bu bana tahtı verirdi. Fakat babam tahtı Gwendolyn’e vermeyi tercih ettive onun kararına saygı gösterdim. Senin gibi davranıp, kendisime ait olmayanı ele geçirmeye çalışmadım.”

“Sen bir piçten başka bir şey değilsin,” dedi Tirus, “ve eğer babanda hiç akıl olsaydı, beni dinleyip doğduğun gün seni öldürürdü. Seni hayatta bırakmak onun büyük aptallıklarının başka bir örneğiydi.”

Kendrick kılıcının kabzasını tutup bir adım öne çıktı ve derhal her iki taraftaki birliklerde şövalyeler kılıçlarını çektiler.

Gwendolyn uzandı, bir elini Kendrick’in bileğinin üzerine koydu. O da dönüp Gwendolyn’e baktı. Gwendolyn onun gözlerindeki öfkeyi görebiliyorduonun hiç bu kadar kendini kaybettiğini görmemişti. Fakat onun sakinleştirici elini hissedince durdu.

Gwendolyn, “Başka bir zaman, kardeşim,” dedi, kardeşim sözcüğünü vurgulayarak.

Kendrick onun sözleri üzerine sakinleşti ve önlemini yumuşattı.

Gwen bu sansarı şehrinden çıkarmaya kararlı bir biçimde Tirus’a döndü.

“Kendrick benim gerçek kardeşimdir,” dedi Tirus’a. “O bana, bütün kardeşlerime olduğu gibi, saf ve gerçek bir ağabey olmuştur. Ve eğer benden krallığı istemiş olsaydı, bunu memnuniyetle ona verirdim.”

İçini çekti.

“Fakat bunun benim olması babamın arzusuydu ve Kendrick’in saygı gösterdiği de budur. Bu görevi sevsem de, sevmesem de, benim saygı gösterdiğim de

budur. Siz de en büyük erkek kardeşinizin isteklerine saygı göstermelisiniz. O size karşı iyi ve nazik bir erkek kardeşti. Şimdi buna tanık olmanın onu memnun edeceğini düşünebiliyor musunuz?"

Tirus gözlerini dikip ona baktı ve Gwendolyn onun çenesinin sürekli açılıp kapandığını görebiliyordu. Açıkça, başından büyük bir işe kalkışmış ve bunun bu kadar güç olacağını beklememişti.

"Benim kardeşim tahttan başka hiç bir şeye önem vermezdi," dedi Tirus karanlık bir ifadeyle. "Bir de kendisine önem verirdi."

"Ona bunun için mi suikast düzenlemeye çalıştın?" diye Godfrey lafa girdi. "O gece, senin kalendeki ziyafeti hatırlıyorum. Babam için hazırladığın zehir senin kendi oğlunu öldürdü."

Tirus öfkeden kudurdu.

"Yapabilseydim seni kırbaçlatırdım çocuk." "Tirus'un yanındaki bir asker, "Bizimkini zehirlemeye çalışan sizin babanızdı" diye seslendi. "O zehir bizim kardeşimizi öldürdü."

"Onun sayesinde şimdi beş yerine sadece dört oğlum var" diye ekledi Tirus.

Gwendolyn her biri yüz siperliğini yukarı kaldırmış Tirus'un yanında duran dört askere yakından baktı ve onları çocukluğundan hatırladı. Dört kuzeni. Hepsi neredeyse kendi kardeşlerinin yaşındaydı ve onları bu kadar büyümüş gördüğüne şaşırdı. Gerçek birer şövalye olmuşlardı. Bu adamın oğulları olmaları yazıktı, çünkü bir zamanlar kendisine kardeş kadar yakın iyi insanlar olmuşlardı.

"Ve senin kızından ne haber?" diye sordu Reece.

Tirus ona ters ters baktı. Belki, o bakışta, Reece'in ona beslediği sevgiyi hatırlıyordu.

"O da yaşıyor," diye cevap verdi, isteksizce.

"Ve bir kız ondan söz edilmesine değmez mi, o zaman?" diye sordu Gwendolyn. "Krallığında öngördüğün adalet böyle bir şey mi?"

Tirus somuttu.

“Kadınlar maldır,” diye cevap verdi. “Baban seni kraliçe yapmakla, kadınları olduklarından daha yükseğe çıkarmaya çalışmakla aptallık etti.”

Şimdi kızarma sırası Gwen’e gelmişti; fakat sakin kalmak için kendisini zorladı.

“Ben Kraliçeyim/’ dedi.“Bu konuda senin yapabileceğin hiç bir şey yok.”

Tirus kafasını salladı ve ilk defa olarak, daha çok istihza ile gülümsedi.

“Duvarlarının dışında dizilmiş olan kuvvetlerimi görmedin mi? Sizinkinin iki katı adamım var. Hepsi kaşarlanmış Yukarı Adalar adamları. Hepsi dondurucu yağmur ve soğukta bütün hayatları boyunca dışarıda yaşamış, kayaların üzerinde uyumuş ve lüks nedir bilmemiş insanlar. Hepsi bana ölümüne kadar sadıklar.”

Godfrey, “Senin iyi kalplilik ve adaletinin başka bir örneği daha mı?” diye sordu alaycı bir şekilde.

Tirus bir kez daha yakalanmış şekilde kızardı.

“Bu adamlar benim emrim üzerine öldürürler,” diye devam etti. “Sana cömert bir teklif yaptım. Bunu bir kere yapacağım. Tahttan benim lehime ayrıl, ben de hepinizin yaşamasına izin vereyim. Bana kafa tutarsanız, adamlarım sizinkileri ezecekler. Karar vermek için bir geceniz var. Şafak vakti bana cevabımı vereceksiniz, yoksa şehrinizin nihai olarak yıkıldığına tanıklık edeceksiniz ve Batı KrallığTm kuvvet zoruyla alacağım.”

Tirus gitmek için döndü, fakat gitmesinden önce Gwendolyn öne çıkarak seslendi:

“Amca! Eğer istersen cevabımı şimdi alabilirsin.”

Tirus durdu ve yüzünde memnun bir ifadeyle ona geri döndü. Açıkça onun kabul etmesini beklediği için, gülümsedi.

“Sen bir zorba ve korkaktan başka bir şey değilsin,” dedi. “Babam yukarıdan sana yüz karası olarak bakıyor. Bu kapılardan içeri tekrar gireyim deme. Eğer girersen, seni Yukarı Adalara utanç içinde geri gönderecek kılıçlardan bir orduyla karşılaşacaksın.”

Bir kadından açıkça bu kadar kuvvet ve direniş beklemediği için şok içinde yüzü asıldı. Tasvip etmezcesine kafasını salladı.

“Acele ederek konuşuyorsun,” dedi. “Bu bir hükümdara yakışmıyor.”

Gwendolyn, “Kararsızlık ta bir hükümdara yakışmaz,” diye karşılık verdi. “Ne de, eğer ilave edebilirsem, aç gözlülük ve fırsatçılık, özellikle insanın kendi ailesi hedef alındığında.”

Tirus’unyüz ifadesi karardı.

“Sen genç, aptal bir kızsın. Babanızın hatırasına hürmeten, ağzı bozuk sözlerinizi düşünmeniz ve danışmanlarınızın size biraz sağduyu aşılamaları için size bir gece vereceğim. Özrünüzü ve tesliminizi sabah kabul etmeyi bekliyor olacağım.”

Tirus etrafındakilerle birlikte döndü, tekrar atına bindi ve hepsi atlarını sürüp gittiler. Onlar giderken Gwen kuzenlerinin bazılarının yüzlerinde, sanki babaları için özür dilemek, daha genç oldukları zamanki gibi kendisine daha yakın olmak isterlermiş gibi bir bakış tespit etti. Onların birlikleri çok geçmeden Silesia’nın kapılarından geçerek görüş alanının dışına çıktı.

“Kapıları indirin,” diye Gwendolyn emir verdi.

Bir kaç asker ileri koştular ve ağır demir kale kapısını aşağı 186 / 350

çektiler. Çok geçmeden, sessiz iç avluda kalan tek şey tozlardaki nal izleriydi.

Gwendolyn döndü ve diğerlerine baktı. Onlar da sabah sessizliğinde şaşkın vaziyette dönmüş kendisine bakıyorlardı.

“İyi yaptın,” dedi Kendrick. “Babamızı gururlandırdın.”

“0 bir domuz,” dedi Reece. “Yalancının teki, bir palavracı.”

“O her zaman babamızı tahtından indirmeye çalıştı,” dedi Godfrey. “Şimdi o öldüğü ve Andronicus ta yolun sonuna yaklaştığı için tahtı ele geçirmek için bir fırsat görüyor.”

“Onun hiç bir yasal hakkı yok,” dedi Aberthol.

Srog, “Ama asker çoğunluğu onda,” diye gözlemde bulundu akıllıca. “Tabii, kendimizi savunabiliriz. Ve savunacağız. Bizim şehrimiz bir kuşatmaya dayanacak güçtedir. Fakat İmparatorluğun saldırısından sonra, savunmamız ciddi biçimde zayıflamış durumda. O, maalesef, bizim zayıf ve savunmasız olduğumuz mükemmel bir anı seçti.”

“İhtimaller neler?” diye sordu Gwendolyn.

Srog yüzünü buruşturdu.

“Onun on bin adamını durdurabiliriz,” dedi “Bir süre için. Onlardan bir haylisini öldürebiliriz. Fakat bu arada kendi adamlarımızın da birçoğunu kaybedeceğiz, zaman içinde. Stratejik olarak, şu anda, bir savaşı göze alabilecek durumda değiliz. Yeniden inşa, iyileşmek, yeniden tahkimat yapmak için zamana ihtiyacımız var. Stratejik olarak, en akıllı askeri hareket onun teklifini kabul etmek olur.”

“Onun teklifini kabul etmek mi!?” dedi Godfrey, öfkeyle. “O zaman biz Andronicus’u ancak başka birisinin kölesi olarak yaşamak için mi yendik?”

“Thor’dan ve Mycoples’ten ne haber?” diye sordu Reece. “Onları unutuyor muyuz? Thor Andronicus’un teslimini kabul ettikten sonra yakında dönecek ve MacGil kuzenlerimizi geri püskürtmek için ihtiyacımız olan bütün güce sahip olacağız.”

Srog, “Fakat ya Thor geri dönmeden önce diğer MacGiller hücum ederlerse?” diye sordu.

“Ya Thor hiç geri gelmezse?” diye sordu Brom.

Hepsi dehşetle Brom’a baktılar.

“Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?” diye sordu Godfrey. Brom başını eğdi.

“Affedersiniz. Fakat her olasılığı dikkate alarak bir plan yapmalıyız. Bizi savunmak için şu sırada Thor burada bulunmuyor. Ve burada olmayan savaşçıların çevresinde bir savaş planı oluşturanlayız.”

Gwendolyn orada durarak herkesin kanaatini dinledi. Başkaları konuşur, özellikle tavsiye verirken, asla konuşmamayı babasından öğrenmişti. Bu ciddiye

aldığı bir öğüt olmuştu.

Gwendolyn, “O zaman. Sanıyorum, bu özgürlüğü mü, yoksa ölümü mü veya köleliği mi yoksa hayatı mı seçeceğimiz meselesi,” diye gözlemde bulundu. “Bu, yakın geçmişte İmparatorluğun istilasıyla karşılaştığımız sorunun aynısı. Ve hepimiz cevabı biliyoruz. Hayat önemlidir; fakat özgürlük

hayattan da önemlidir.”

Bütün adamlardan bir tasvip homurtusu geldi.

Hepsi dönüp kalenin yolunu tuttular ve onlar giderken, Gwendolyn başını kaldırıp gökyüzünü izledi.

Thor, diye sessizce dilekte bulundu. Lütfen geri gel.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Amcasıyla yüz yüze gelmek Gwendolyn’i sersemletmişti. Ne yapması gerektiğini düşünerek, şatonun koridorlarından hızla geçti. Andronicus’un ona saldırmasından önceki Gwendolyn değildi artık. Yaşadıkları onu katılaştırmıştı, çok kötü deneyimler yaşamış ve artık kimsenin tehditlerinden korkmaz olmuştu. Tirus’a kafa tutarken söylediği her şeyin arkasındaydı. Ölümüne savaşmak için hazırdı. Tehlikeden ve insanların yarattığı korkulardan kaçmaktan bıkmıştı. Artık direnmek ve savaşmak istiyordu. Adamlarının da bunu istediğini biliyordu.

Bununla beraber, sadece silahlı kuvvetlerin başı olmadığını, halkının Kraliçesi de olduğunu düşününce, içinde bir suçluluk duygusu uyanıyordu. Vatandaşları ona bel bağlamışlardı. Tirus’un güçleri sayıca onlardan çok daha fazlaydı, daha iyi silahları vardı ve daha iyi dinlenmiş durumdaydılar. Tirus akıllıca davranıp, Andronicus’un Yukarı Adalar’ı istilasında yer almaktan kaçınmış ve zamanlamasını çok iyi seçmişti: askerleri şimdi iyi beslenmiş ve iyi silahlarla donanmıştı. Kuşatma altında ve çökmek üzere olan bir şehri kasıp kavurmaya hazırlardı. İşte, amcası böyle bir adamdı: sonuna kadar fırsatçı... Bu onu şaşırtmamıştı; amcası tüm hayatı boyunca babasının tahtına el koymak için bir fırsat kollamıştı; bu fırsat şimdi, ağabeyinin çocuklarının en savunmasız olduğu bir sırada eline geçmişti.

Gwendolyn’in bütün bunları tartışacağı ve danışacağı birisine ihtiyacı vardı ve

bu kişi onun askeri danışmanlarından oluşan daimi konseyin dışından, politik açıdan tuttuğunu koparan ve insan davranışları konusunda deneyimli biri olmalıydı.

Koridorlarda sert adımlarla yürürken, kendisinden önceki Kraliçe olan annesiyle konuşmak için içinde tuhaf ve çok güçlü bir istek uyandığını hissetti. Kraliçe, kayınbiraderi olan, amcası olacak o adam hakkında tahminlerde bulunabilirdi. Gwen'in ihtiyacı olan şey tavsiye değildi, sadece içini dökecek birisini arıyordu. Katılaşmaya başladığından beri, tuhaf bir şekilde annesiyle daha iyi bir ilişki içinde olduğunu hissediyordu.

Annesinin odasına yaklaştığında, uşaklar hazır ol durumuna geçerek kapıları açtılar. Gwendolyn içeri girince annesinin küçük masasında oturduğunu ve her zamanki gibi tek başına satranç oynadığını gördü. Bir anda, onunla bu oyunu oynadığı zamanlar aklına geldi. Şimdi, annesi yalnız bir kadındı, katılaşmış ve soğuklaşmıştı. Kimseyi yanında istemiyor, sadece bu oyunla ilgileniyordu.

Annesinin yanında, her daim onun yanında olan, eski ve güvenilir hizmetçisi Hafold duruyordu

Gwendolyn odaya girince, annesi dönüp ona bir bakış attı. Gwendolyn şaşırmıştı, çünkü annesi genellikle onu görmezden gelirdi. Şimdi ise, bakışı çok farklıydı.

"Bizi yalnız bırakın," diye emretti Hafold'a. Hafold eskiden hiç yapmadığı gibi Gwendolyn'in önünde eğilerek selam verdi ve hemen odadan çıktı. Annesi de, o da Gwendolyn'e daha önce olmadığı kadar saygı gösteriyorlardı. Annesi ona farklı gözlerle bakıyor gibiydi.

Kapı arkasından kapandı ve Gwendolyn orada durup, doğrudan annesinin yüzüne baktı.

"Lütfen, yanımda otur."

Annesi başını iki yana salladı.

"Oynamamıza gerek yok. Sadece otur. Eskiden olduğu gibi."

Gwendolyn gelip, annesinin yanında oturdu. Küçük satranç masasının köşelerinden birbirlerine bakıyorlardı. Bakışlarını aşağıya indirerek, siyah beyaz

kıyafetler giymiş ve ellerinde büyüleyici silahlar tutan küçük asker figürlerinden oluşan süslü satranç taşlarını inceledi.

Gwendolyn içini çekti ve pencereden dışarı baktı.

“Kule’den döndüğünü duyarak çok sevindim,” dedi annesi. “Senin inzivaya çekilmen, hiç hoşuma gitmemişti. Sen bu dünyanın bir parçasısın ve onun içinde kalmalısın.”

Gwendolyn başını sallayarak annesini onayladı. Annesinin onunla böyle ilgilenmesi ve bu kadar nazik davranması onu hayrete düşürmüştü. Öyle anlaşılıyordu ki, kocasını ve kraliçeliğini kaybetmek onu alçakgönüllü yapmıştı. Onu büyüten kadın, o değildi sanki.

“Geri döndüğün için Krallığımız çok mutlu,” dedi annesi. Bir an tereddüt etti ve sonra ekledi: “Ben de, geri döndüğün için çok mutluyum.”

Gwendolyn başını kaldırınca, hayatında ilk kez, annesinin gözlerinde bir şefkat ifadesiyle ona bakıp gülümsediğini gördü. Annesinin gözlerinin çevresi çektiği zorluklar nedeniyle kırışmıştı ve tüm yüzü de kırışıklarla ve lekelerle kaplıydı. Gwendolyn, günün birinde kendi yüzünün de böyle olacağını düşünmeden edemedi. Annesinin bu sözleri söylemek için kendisini nasıl zorladığını biliyordu, ama çok az

şey söylemesine ve çok geç olduğunu düşünmesine rağmen, yine de bunları duymak onu çok mutlu etmişti.

“Kendini dünyadan soyutlamak kolay bir iştir,” dedi annesi, “ama o dünyanın içinde yaşamak... İşte, o pek kolay değildir. Ve bir kraliçe’nin hayatı, hayatların en zorudur.”

Gwendolyn annesinin bu sözleri üzerinde düşündü. Artık annesinin neler hissettiğini daha iyi anlıyordu. Kraliçe olarak, halkına olan sorumluluğunu düşünmeden duramıyor ve verdiği her kararda bu sorumluluğun ağırlığını hissediyordu.

“Bugün Tirus bizi ziyarete geldi,” dedi Gwendolyn.

“Duydum.”

Gwendolyn şaşkınlıkla annesine baktı.

“Nereden?”

“Benim hâlâ adamlarım var,” dedi annesi.

Gwen, etkilenmiş bir şekilde annesini inceledi. Hafife alınabilecek bir kadınmış gibi duruyordu, ama hâlâ hatırı sayılır kaynakları vardı.

“Doğru olanı yaptın,” dedi annesi. “Babanın erkek kardeşi domuzun tekidir. Her zaman da öyle olmuştur. Bu MacGil familyası, Yukarı Adalar’ın kalitesine sahiptir, yani hiç kaliteleri yoktur. Onlar senden aşağı tabakadır, hepimizin altındadırlar. Tirus, bir güç hükümdarlığı kurup tahtı ele geçirme planları yaptığı için ailesini Yukarı Adalar’a getirmişti. Eğer gerçek bir kardeş, sadık bir kardeş olsaydı, Kraliyet Sarayı’nda, ağabeyinin yanında kalırdı.

“Sakın herhangi bir teslim olma şartını kabul etme. Bu adam son derece gaddardır. Söz verse bile, günün birinde tahta geçmesinler diye, ağabeyinin çocuklarının tümünü bile öldürebilir. Sen bu krallığın tek ve gerçek hükümdarısın; başka şeyler söyleyenlere kulak asma. Ne amcana, ne de başka birine. Sahip olduğun şey için savaşmaksın; baban da başka türlüsünü yapmanı senden istemezdi zaten.”

Gwen annesinin tüm söyledikleri üzerinde düşündü. Onun düşünceleri de kendisininkileri örtüşüyordu. Annesinin bilgeliğini onunla paylaşacağından emindi zaten. Bazı açılardan, düşünceleri birbirinin tıpı tıpına aynısıydı.”

Gwen artık kararlıydı, içini çekerek uzaklara doğru baktı ve düşüncelerinin Thor’a kadar gittiğini fark etti. Onunla ilgili düşünceleri, tüm diğer sorunlarından daha fazla ağırlık veriyordu ona. Onu oralara hiç göndermemiş olmayı ne kadar isterdi... Bu düşünce onu sürekli didikliyor ve zihninden çıkmıyordu. Bu emri geri almış olmayı isterdi, ama artık çok geçti.

Annesine bakarken, aniden onun bu konuda neler bildiğini merak etti. Kendisi bunu yeni yeni fark ediyordu ama belki de, buraya asıl geliş nedeni buydu... Amcasıyla değil, Thor’la ilgili olarak annesiyle görüşmek istemişti.

“Bugün vahim bir hata yaptım,” dedi Gwen, annesine bakmadan ve gözlerini pencerenin dışına dikerek. Sesi giderek annesininkine benziyor, boğuklaşıyor ve kalınlaşıyordu. “Beni çok seven birisini uzaklara gönderdim.”

Eski kraliçe içini çekti.

“Hepimiz er veya geç hata yaparız. Ama yıllar, on yıllara dönüştüğünde öğrendiğimiz tek şey, hatalarımızı düzeltmek

için asla geç olmadığıdır. Her zaman bir ikinci şans vardır. Yoksa bile kendin daima ikinci bir şans yaratabilirsin. Onu yaratma gücü senin ellerindedir.”

“Korkarım ki, benim durumumda bunun için çok geç,” dedi Gwen. “Onu ölümüne göndermiş olabilirim.”

Annesi onun yüzünü incelerken, uzun bir sessizlik oldu.

“Thorgrin’den mi bahsediyorsun?”

Gwendolyn onaylar gibi başını salladı.

“Evet. Mutlu olmalısın, anne. Ondan nefret ederdin zaten.”

Annesi içini çekti.

“Ondan kendim için değil,” diye bir düzeltme yaptı, “senin için nefret ettim.”

“Babasından dolayı mı?” diye sordu Gwendolyn.

Bu soruyu sorarken, annesinin gözlerini dikkatlice izledi. Onları kırpıştırdığını gördüğü anda, annesinin bildiğini anladı. Gwen buna inanamıyordu.

“Biliyordun!” diye bağırdı Gwendolyn, ayağa kalkarak öfke içinde. “Hep biliyordun, ama bana hiç bir zaman söylemedin.”

Annesi başını kederle iki yana salladı.

“Sana ondan uzak durmanı söylemiştim. Ondan uzak dur diye seni zorladım bile.”

‘Ama bana yine de bir şey söylemedin,” diye ısrar etti Gwen. 195/350

“Günün birinde öğreneceğini biliyordum,” dedi annesi. “Bu haberi kendin öğren istemiştim. Böylece ondan uzak durmaya da kendin karar verebilecektin.”

“Babasının kanının onu damarlarında da dolaştığını düşündüğün için mi? Beni incitir diye mi korkuyorsun?”

Kraliçe başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi. “Hâlâ anlamıyorsun. Bu, Thorgrin’de bir kusur olmasıyla ilgili değil, sende bir kusur olmasıyla ilgili.”

Gwen annesine baktı, kafası karışmıştı.

“Bende mi?” diye sordu.

“Sen de aynı baban gibisin... Sen ve tüm MacGiller. Soya sopa her zaman fazla önem veriyorsunuz siz. Ama hepiniz hatalısınız. Bir insanın hangi soya ait olduğundan daha önemli şeyler de var. Düşünün ki, soylu kralların soyundan gelen nice zorbalar var ve canavarların soyundan gelen nice iyi krallar... Oğullar asla babalarının ayarında olmuyor.”

Gwendolyn bunun üzerinde düşündü. Annesi elbette haklıydı, ama yine de duygusal olarak bunu kabul etmek çok güçtü, özellikle de Andronicus’un ona yaptıklarından sonra.

“Bir babanın işlediği suçun cezasını oğlu çekmemeli.”

“Yine de bana söylemeliydin,” dedi Gwendolyn.

“Sana ondan uzak durmanı söylemiştim.”

'Bana neden uzak durmamın gerektiğini söylemeliydin. Bana 196/350

gerçeği söylemeliydin, tüm gerçeği, açık bir şekilde.”

“O zaman ne yapardın? Ondan uzak durur muydun?”

Gwendolyn düşündü, hazırlıksız yakalanmıştı. Annesi doğru bir noktaya basmıştı.

“Ben... Belki de.”

“Durmazdın,” dedi annesi sert bir şekilde. “Aşk senin gözünü kör etmişti.”

Gwendolyn bunu da uzun uzun düşündü.

“Ben Thor’un senin için kötü bir eş olacağını asla düşünmedim,” dedi annesi. “Tam tersine, çok iyi olacağını biliyordum.”

Gwen kaşlarını çattı, zihni karışmıştı.

“Peki, o zaman bizi ayırmak için neden öyle bir çaba içine girdin?”

Tuhaf bir şekilde sessiz duran annesini iyice inceledi.

“Bana anlatmadığın başka şeyler de olduğunu hissediyorum, anne.”

Annesi döndü ve bakışlarını başka tarafa çevirdi. Gwendolyn onun bir işler peşinde olduğunu anladı. Annesi ondan bir şeyler saklıyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra, annesi nihayet boğazını temizledi.

“Bir kehanet vardı,” dedi yavaşça ve temkinlice. “Senin 197 / 350

çocukluğundan beri bundan hiç bahsetmedim. Senin doğduğun gece, babana bir yıldız falcısı geldi. Seninle ilgili bir kehanette bulundu. Senin büyük bir hükümdar olacağını söyledi. Hem de babandan da yüce bir hükümdar...”

Neler olup bittiğini anlamaya başlayan Gwen’in kalbi deli gibi atmaya başladı.

“Babam o yüzden mi hükümdar olarak beni seçti?” diye sordu. “Tüm çocuklarının içinde? Bu kehanet yüzünden mi?”

Annesi omuzlarını silkti.

“Olabilir. Ben öyle düşünmüyorum. Sende bir şeyler görmüş olduğunu sanıyorum. Bence seni her hal ve karda seçerdi. En çok seni seviyordu. Beni sevdiğinden bile çok...”

Gwendolyn annesinin kıskançlığını ve kederini hissetti; ilk kez, onun için üzüldü.

“Üzgünüm, anne,” dedi.

Annesi omuzlarını silkerek uzaklara baktı, bu arada ellerini ovuşturuyordu.

Gwen annesinin zihninde başka şeyler de olduğunu anlamıştı.

“Ne var, anne?” diye sordu, şaşkınlık içinde.

Annesi gözlerini onunkilerden kaçırıyordu. Gwen o anda anladı.

“Kehanetin gerisi de vardı, değil mi?” diye ısrar etti, olduğunu hissediyordu. “Thor’u korkutup kaçırtmak için eminim ki bir başka neden daha vardı.”

Annesi tereddüt etti, anlatmaya istekli değildi. Nihayet, bitmez tükenmez bir sessizlikten sonra, doğrudan ona baktı. Gwen onun bakışlarındaki ağırlığı sezebiliyordu.

“Kehanete göre, sen evleneceksin,” dedi annesi, ciddi bir sesle, “bir oğlun olacak ve kocan genç yaşta ölecek.”

Gwen boğulur gibi oldu. Nefes almaya çalıştı. Başından aşağı kaynar sular dökülmüştü sanki.

“Thorgrin’le birlikte olmanı o yüzden istemiyordum,” diye itiraf etti annesi sonunda. “Senin bu acıyı yaşamanı istemiyordum.”

Gwendolyn kalakalmıştı, dili tutulmuştu adeta. Trans halinde odadan koridora çıktı. O anda ölmekten başka bir şey istemiyordu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Thorgrin, elinde Kader Kılıcı, kocaman kanatlarını çırparak uçan Mycoples’in sırtında, Silesia’nın çok uzaklarına gidiyordu. İçi boşalmış gibiydi. Doğmakta olan güneşe doğru, bulutların arasından süzülürlerken, Gwendolyn’le karşılaşmalarını aklına getirdi ve ne düşüneceğini bilemedi.

Thor, babasının kim olduğunu söylediği vakit Gwendolyn’in ona nasıl baktığını sürekli olarak zihninde canlandırıyordu. Dehşet içindeydi Gwendolyn. Thor, Gwen’in ona olan aşkının bir anda söndüğünü görmüştü o bakışta. Bir zamanlar sevgi ve şefkatle parlayan gözlerinin öfke ve hayal kırıklığıyla donuklaştığını seyretmişti. Bu sahneyi hatırladıkça, göğsünde bir ağrı hissediyordu.

Thor ilişkilerinin paramparça olduğunu, sonsuza dek yitirildiğini düşünmeden edemiyordu. Bir zamanlar birbirlerine ne kadar yakınlardı, ona evlilik teklifi

yapmak ve yüzük vermek üzereydi. Ama yapabildiği tek şey, ona babasıyla ilgili bilgiyi vermek olmuştu.

Bundan sonra, Gwendolyn'in evlilik teklifini nasıl kabul edeceğini artık hayal bile edemiyordu. Ondan nefret ettiği apaçık ortadaydı.

Thor cebindeki yüzüğü yokladı ve bunu ne yapacağını kestirmeye çalıştı. İçinden bir ses onu fırlatmasını ve aşağı bırakmasını söylüyordu. Böylece yüzük havada süzüle süzüle uçtuktan sonra Halka'nın içinde bir yere düşerdi, ama annesini düşününce bunu yapamayacağını fark etti.

Rüzgâr yüzünde kırbaç gibi şaklıyordu Thor'un. Genç adam, zihnini bütün bu düşüncelerden temizlemek için

Myclopes'i daha hızlı gitmesi için dürttü. Belki de, kaderinde Gwen'le birlikte olmak yoktu. Belki onun bu hayattaki kaderi savaş ve dövüştü. Belki de Gwendolyn gibi bir kadınla birlikte olabileceğini düşünerek çizgiyi aşmıştı.

Odaklanmaya çalıştı. Babası ufukta bir yerlerdeydi ve Thor da onunla yapacağı karşılaşmaya odaklanmalıydı. Halka'nın üzerinden uçup, Highlands uçurumuna yaklaşırlarken, Kader Kılıcı elinde adeta nabız atar gibi zonkluyordu.

Thor hem heyecanlıydı, hem de korkuyordu. Bir yandan, Andronicus'un teslim olma isteğini kabul ettiği ve İmparatorluğu onun adamlarından temizleyeceği ve savaşa bir son vereceği için büyük bir heyecan duyuyordu.

Diğer yandan ise, babasıyla özelikle de bu şartlar altında yüz yüze gelmekten korkuyordu. Gwendolyn'e ve Halkaya yaptıklarından dolayı, içinde ona karşı kontrol edemediği bir nefret vardı. Ona kalsaydı, Andronicus'u öldürebilirdi. Onun teslim olma teklifini kabul ettiği için içi yanıyordu. Ama halkı bunu istemişti ve o nedenle o da öyle yapacaktı.

Thor görüşmenin nasıl geçeceğini zihninde canlandırmaya çalıştı, ama bunu yapmakta zorlanıyordu. Andronicus bir oğlu olduğunu biliyor muydu? Ya oğlunun Thor olduğunu? Thor'u bir baba gibi mi karşılayacaktı, bir düşman gibi mi? Yoksa her ikisi gibi mi?

Babasıyla ilk kez karşılaşmak, bazı yönlerden, kendisinin bir parçasıyla karşılaşmak gibi olacaktı. Soğukkanlı olması ve kişisel duygularına teslim olmaması geriyordu. Ne de olsa, halkının temsilcisiydi o.

Highlands’in karla kaplı bembeyaz sivri tepeler halinde 201 / 350

altlarında uzanan sıra dağları üzerinden uçtular ve nihayet diğer tarafı görmeye başladılar. Sayısız İmparatorluk askeri Doğu Krallığı doldurmuş, toprağı karıncalar gibi kaplamıştı. Thor, çok uzaklarda, onların kamplarının tam ortasında, Andronicus’a ait olduğunu bildiği, siyah ve altın renkli devasa bir çadır gördü.

Ama Mycoples aniden aşağıya doğru pike yaptı, öyle dik iniyordu ki, Thor neredeyse düşecekti.

“Myclopes, ne oldu?” diye bağırdı Thor, şaşkınlıkla.

Myclopes dağ sırasının en yüksek tepesinin üzerindeki Kristal gibi parlak, mavi bir dağ gölünün yanma indi.

Neredeyse bulutlara değecek kadar yüksekte olan bu bomboş gölün yanında dururlarken, Thor şaşkınlıkla Myclopes’e baktı. Onun daha önce böyle davrandığını hiç görmemişti.

“Myclopes, söylesene?” dedi.

Myclopes kedi gibi mırladı, gözlerini ağır ağır kırpıştırarak.

“Devam etmemiz gerek,” diye yalvardı Thor. “Kaybedecek vaktimiz yok. Lütfen. Uç!”

Ama Myclopes ilk kez emrine uymuyordu.

Tam tersine başını gölün kıyısına doğru eğerek çenesini suların yanına dayadı. Başını eğiş şeklinden, Thor onun büyük bir keder içinde olduğunu anladı.

Thor Myclopes’in sırtından inerek yanma geldi; gözlerini 202 / 350

dikip ona baktı, sonra elini uzatarak onun pullarla kaplı, uzun ve ince yüzünü yavaşça okşadı. Myclopes bu arada yavaş yavaş gözlerini kırpıştırıyor, boğuk mırlama sesleri çıkarıyor ve burnunun yanını sevgiyle ona sürtüyordu.

“Neyin var, kızım?” diye sordu Thor.

Myclopes derinden gelen, inlemeye benzeyen komik bir ses çıkardı. Thor bunun üzerine bir şeylerin ters gittiğini ve Myclopes'in ona bir mesaj vermek istediğini anladı. Sanki daha ileriye gitmemesini söylemek ister gibiydi.

"Ama gitmem gerek!" dedi Thor.

Myclopes başını aniden arkaya doğru attı, gökyüzüne bakarak bir çığlık kopardı. İnlemeye benzeyen bu yüksek ve ıstırap dolu ses, tüm dağlık bölgeye yayıldı ve tekrar tekrar yankılandı.

Thor, şoke olarak kendisini geriye doğru attı. Bu, gerçekten de bir çaresizlik feryadıydı. Myclopes korkunç bir şey olacağını biliyor gibiydi.

Thor, onun hiç bir yere uçma niyetinde olmadığını görünce, onu rahat bırakmaya karar verdi. Belki bu şekilde sakinleşir ve ruh hali değişirdi.

Gölün Kristal gibi berrak sularına doğru bir iki adım attı. Bu dondurucu havada, aniden çıkan rüzgâr gölün üzerinde minik dalgacıklar oluşturuyordu. Bu ıssız yerde duyulan tek ses, çizmelerinin altında ezilen çakıl taşlarının çıkardığı sesti. Thor buz gibi sulara baktı ve onların mor, pembe ve kıpkırmızı bulutlarla kaplı sabah göğünü yansıttığını gördü. Bu manzara onun nefesini kesmişti.

Başını tam çevirmek üzereyken, kendi yansımasını fark etti. Bir kez daha baktı.

Gözlerine inanamıyordu.

Orada, suların üzerinden ona bakan yüz, onun yüzü değildi. Bedeninin üzerinde duran ve gözlerini dikmiş ona bakan yüz, Andronicus'un yüzüydü.

Thor hemen başını çevirdi, tedirgin olmuş, nefes nefese kalmıştı. Sulara tekrar bakmak istemiyordu. Bu gerçek miydi? Kime dönüşüyordu?

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gwendolyn, Srog'un şatosunun üst korkuluk duvarlarının yanında durmuş, döne döne tüm Kanyon'u kaplayan sise bakıyordu. Hızlı ve öfkeli bir şekilde yayılan sis, surların altında konuşlanmış kendi askeri birliklerini de sarmalamıştı. Dış surların ötesinde, saldırma emrini bir salgın hastalık gibi bekleyen Tirus'un askerleri vardı. Gwendolyn sabah olunca, bir savaşa girişeceklerini biliyordu. Onu düşündüren şey, özgürlükleri için savaşmak veya savaşmamak değildi. Geriye tek bir şey kalmıştı: o da nasıl savaşacaklarıydı.

Srog, Kendrick, Brom, Atme ve tüm komutanlarının yanı sıra, Godfrey, Reece ve birkaç Gümüş üyesinden oluşan küçük bir grup da onunla birlikte korkuluk duvarlarının yanında durmuş, bu manzarayı seyrediyordu. Hepsi de hazırlık moduna girmiş, savaş yüzlerini takınmışlardı. Gwendolyn'in midesi bulanıyordu. Savaştan korkmuyordu; onun zoruna giden şey, kendi halkından olan insanlarını öldürme fikriydi, özellikle de Halka'da Andronicus'un bu kadar çok sayıda adamı varken... Ne kadar iğrenç olurlarsa olsunlar, diğer MacGiller de kendi kanından gelen insanlar ve bir zamanlar dost olduğu kuzenleriydi. Böyle bir zamanda, birbirlerine destek olmaları gerekmez miydi?

Ama ne gibi bir seçeneği vardı ki? Ona dayatmışlardı, şimdi ya özgür yaşayacaklar, ya da öleceklerdi. Özgürlük ve onur, onun için ve hepsi için, hayatta kalmaktan daha önemliydi.

Gwendolyn aşağıya bakınca, kapıların iç tarafında bir kargaşa olduğunu gördü: görevlilerden bir grup yeni gelen bir konukla tartışıyor gibi görünüyorlardı. Kenardan eğilip daha dikkatlice bakınca, durumu geç de olsa kavradı. Attan inmekte olan adamı tanımıştı: kısa boylu, sırtı kambur bir adamdı bu

ve arkasında çok büyük bir yay taşıyordu. Gwen, onu nerede görse tanırdı.

Ama bu mümkün olabilir miydi? Steffen Silesia'ya geri mi dönmüştü? Yoksa aklı ona bir oyun mu oynuyordu?

Aniden, korkuluk duvarlarının girişinde bir hareketlilik oldu ve Gwen baş görevlinin ona doğru koşarak geldiğini gördü.

“Leydim,” dedi adam telaşla. Kan ter içindeydi, “kapıda bir olay var. Sizi tanıdığını söyleyen bir adam geldi; görünüşünden yalan söylediği anlaşılıyor, o yüzden onu zindana atmaya hazırlanıyoruz.”

Gwendolyn’in suratı kıpkırmızı oldu. Aşağıya baktığında, Steffen’ın yerde sürüklenerek ana şatodan zindana götürüldüğünü gördü. Suratındaki şoku ve utancı da görebiliyordu.

“Onu hemen bana getirin,” diye sert bir sesle emretti.

Baş görevlinin gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı, “Onu tanıyor musunuz, leydim?” diye sordu.

“Kendimi tanıdığım gibi. Onun adı Steffen’dir ve ona büyük saygi gösterip, itibar etmenizi istiyorum. Eğer o olmasaydı, ben bugün çoktan ölmüş olacaktım. O benim sağ kolumdur ve onun bu krallığın vereceği tüm ayrıcalıklardan faydalanmasını emrediyorum. Hemen gidin şimdi!” dedi giderek yükselen bir sesle.

Gözleri şaşkınlıktan iyice açılan adam eğilerek selam verdi ve koşarak içeri girdi.

Gwen onun yankılanan ayak seslerini dinledi. Gözlerindeki 206/350

korku ifadesinden, Gwen’in emirlerini harfiyen yerine getireceği belli oluyordu.

Gwen tekrar aşağıya baktı. Görevlinin koşarak avluyu boydan boya geçtiğini ve hizmetlileri durdurduğunu gördü. Hizmetliler önce kafa karışıklığı, daha sonra da korku içinde onu izlemeye koyuldular. Hepsi birden özür diler gibi Steffen’ın önünde eğildiler. Gwen, Steffen’ın biraz daha dik durmaya başladığını görünce mutlu oldu. Görevliler onu şatoya doğru getirmeye başladılar.

Steffen birkaç dakika sonra çatıda göründü. Gwen bir saniye bile beklemeden ona doğru koştu ve eğilerek ona sarıldı.

Steffen öylece kalakalmıştı, Gwen gibi soylu bir kişinin sarılmasına karşılık vermekten korkar gibiydi. Sonunda, tereddütle de olsa, geriye doğru bir adım atarak ve yere kadar eğilerek onu selamladı.

“Leydim,” dedi. “Sizin Kule’den ayrıldığınızı duyunca, hemen geldim. Diğer

hizmetlilerinizin yanında bana da görev verirseniz, sizin dileğiniz olduğu için mutlulukla kabul ederim, ama eğer beni sürek olarak yanınızda tutmak isterseniz, sizi her bir ve tüm zararlardan korumak için ölümü bile göze alırım.”

Gwen ona gülümsedi.

“Steffen, sen benim sağ kolumsun ve hayatımı emanet edebileceğin pek az insandan birisin. Bu krallığın verebileceği tüm onurlara sahip olacaksın. Bir daha hizmetli sözünü ağzına aldığını duymak istemiyorum.”

Steffen’ın gözleri kocaman açıldı, yüzünde bir gülümseme belirdi ve Gwen’e bakarak, başını bir kez daha öne eğdi.

‘Evet, leydim.’ “Aslında tam zamanında geldin/’ dedi Gwen. “Yarın, amcamın bize saldıracağını tahmin ediyoruz. İster inan, ister inanma, Silesia bir kez daha kuşatma altına alınmaya hazırlanıyor.”

“Leydim,” dedi Steffen, “ne olursa olsun, sizin yanınızdayım.”

Gwen dönerek adamlarına kararlı bir bakış attı.

“Savunma konusunu tekrar gözden geçirelim. En korunmasız olduğumuz yerler nereleri?”

Srog boğazını temizledi.

“Leydim, dış surları korumak oldukça zor olacak,” dedi Srog. “Andronicus’un verdiği zarar çok kapsamlıydı. Bir girişi tutabilsek bile, güvenlik altına almamız gereken daha pek çok kapı var. Yeterli sayıda adamımız yok. Tirus’un adamları çok deneyimli savaşçılar, bu durumu derhal fark ederler. Ayrıca, onlar her bir kapıyı zorlayacak sayıda insan gücüne de sahipler.”

“Bir olasılıkla, zaten buraya yaklaşmadan önce bir keşif yapmışlardır,” diye ekledi Kendrick.

“O zaman, ne öneriyorsunuz?”diye sordu Gwendolyn.

Kendrick çenesini kaşıdı.

“Onlar,” dedi Kendrick, “bizim kapıları savunacağımız beklentisi içindeler. Onları şaşırtmayı öneriyorum. Kapıları

ezip geçsinler. Adamlarımızı iç surların içerisinde, Kanyondun uçlarında ve Alt Silesia’nın girişini bloke edecek şekilde konuşlandıralım. Oraya girdiklerinde şehrin direniş olmayan, boş avlusuyla karşılaşsınlar ve akılları karışsın. Ondan sonra biz her yönden onların üzerine saldırışa geçebiliriz.”

“Bu iyi bir plan,” dedi Srog. Sonra döndü ve şehrin avlusuna baktı ve şehir duvarlarında belirli noktaları işaret ederek “oraya okçularımızı yerleştirebiliriz,” diye ekledi. “Mızraklı askerlerimizi de aşağıda bekletiriz. İlk bin askeri, yeniden gruplaşmalarına fırsat bırakmadan orada haklayabiliriz.”

“Peki, daha sonra?” diye sordu Gwen.

Srog ve diğerleri kaygılı bir şekilde bakıştılar.

“Daha sonra, onlar bizim savunma hatlarımızı delecekler, yapacağımız başka bir şey yok,” dedi Srog. “Ama Alt Silesia’ya sığınabiliriz ve mümkün olduğu kadar orada tutunmaya çalışırız.”

Gwen iç çekti.

“Oraya çekilirsek,” diye sordu Gwen, “hepimizin ölmesi için ne kadar vakit geçmesi gerekir?”

Hepsi birden başlarını iki yana sallamaya başladılar. Gwen onların yüzündeki korkuyu fark etti.

“Elimizdeki yiyecekler belki bir hafta kadar dayanır. Belki de iki...” Srog boğazını temizledi. “Keşke daha iyi bir stratejimiz olsa, leydim. Ama sayıca onlardan çok azız ve hem adamlarımız yorgun, hem de yiyeceğimiz az.”

Gwendolyn onların tüm söylediklerini düşünerek gözleriyle 209 / 350

şehri taradı. Derin bir nefes aldı, ellerini beline koydu ve şehir surlarını, askerlerini inceledi. Tüm olasılıklar üzerinde durdu ama hiç birini sevmedi. Bazıları onlara çok zayiat verdirebilirdi, ama hiç biri zafer vaat etmiyordu.

“Hiç birinizin akıl etmediği, bir seçeneğimiz daha var,” dedi.

Hepsi birden onun öne doğru bir iki adım atarak, surları ve surların ötesini incelemesini izlediler.

“Şehri tamamen boşaltabilir ve onlara surların ötesinden, açık araziden saldırabiliriz.”

Nutukları tutulmuş bir şekilde, Gwen’in delirmiş olduğunu düşünerek öylece kalakaldılar.

“Şehri mi boşaltacağız, leydim?”

Gwen başını sallayarak onayladı, düşündükçe bu planı daha da güvenilir buluyordu.

“Sabah olunca, onlar bir karara varacaklardır. Onları öncü bir kuvvetle karşılayacağız, ama asıl güçlerimiz onları arkadan ve yanlardan saracak. Açık araziden saldırarak onları şaşırtacağız.”

“Leydim,” dedi Brom, “bu bir intihar olur. Bu duvarlar savunulmadığı takdirde, hepimiz ölürüz.”

Gwen, Brom’a döndü ve içinde yeni bir gücün dolaşmaya başladığını hissetti. Gittikçe daha katılaşıyor, korkusu ve pişmanlıkları olmayan bir kraliçe haline geliyordu.

“Nasıl olsa hepimiz öleceğiz,” dedi, sakin bir şekilde. “Ve hepimiz öleceksek, Tirus’un adamlarından mümkün

olduğunca çok sayıda öldürdükten sonra ölelim. Ben şahsen halkımın uzun süre ıstırap çektiğini görmektense, şimdi onurumla ölmeyi yeğlerim.”

Hepsi ona baktılar. Gwen onların gözlerinde huşuyla ve saygiyla dolu yeni bir bakış olduğunu gördü.

“Karar verildi, o zaman,” dedi. “Şafak söker sökmez saldırıya geçiyoruz. Hepiniz hazır olun.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Erec, Duke’un binlerce kişiden oluşan ve geçtikleri her yerden adam topladıkları

ve Halka içinde İmparatorluğa karşı v intikam duygusuyla dolu olan kişileri özgür bıraktıkları için asker sayısı giderek artan ordusunun başındaydı. Günlerdir güneydeki Savaria'dan kuzeydeki Silesiaya doğru yürüyorlardı. Hayatta kalan silahlı grupların, gizlenmiş müstahkem mevkilerin ve istiladan ölmeden kurtulan Gümüş üyelerinin yanından geçiyorlar ve onları Duke'un ordusuna katıyorlardı. Ordunun büyüklüğü neredeyse iki misli olmuştu. Bu ordu, bir davaya gönül veren ve özgürlüğe kavuştukları ve Erec gibi bir lidere sahip oldukları için mutlu ve heyecanlı olan, on bin güçlü kuvvetli askerden oluşuyordu.

Bu kişilerin gözünde, Erec'ten daha iyi bir lider yoktu. O, Gümüş'ün lideri, Halka'nın kahramanı ve kimsenin bugüne kadar yenmeyi başaramadığı çok ünlü bir şövalyeydi.

İnsanları kendisine mıknatıs gibi çekebilen, doğuştan lider olan bir kişiydi. Uzun boyluydu ve gururlu bir duruşu vardı. Güçlü bir çeneye ve açık mavi renkli gözlere sahipti. Gittiği her yerde saygı uyandırıyordu. Küçük kanyonda tek başına yaptığı savunmadan ve İmparatorluğun güçlerini durdurmak için o büyük kayayı tuzla buz etmesinden sonra, daha da efsanevi bir isim olmuştu.

Thor'un, Myclopes'in sırtında uçarak gelip onları uçurumdan kurtarmasından beri durmadan, istikrarlı bir şekilde yürüyorlardı. Erec onların kuzeye doğru gittiklerini biliyordu, o nedenle onları takip edip yardımcı olmak istemişti. Thor'un bıraktığı yıkım izlerini ve İmparatorluk'un askerlerinin kömür haline gelmiş bedenlerini takip ettiği

Bu, kuzeye doğru Kanyon boyunca uzanan uzun ve dolambaçlı bir yoldu. Erec, bu yolun Kraliyet Sarayı'na kadar gittiğini ve onları da orada bulabileceğini tahmin etmişti.

Ama Kraliyet Sarayı'na vardıklarında gördüğü manzara Erec'i perişan etti. Bir zamanlar çok sevdiği ve Halka'nın güçlü kalelerinden biri olan bu yer, artık İmparatorluk tarafından yıkıma uğratılmış bir yerdi ve eski halinden eser kalmamıştı. Erec, yıkımın izlerini taşıyan ve sarayın kapılarının ötesine, kuzeye doğru uzanan bu yolda yürümeye devam etti. Bu yolun nerede sona ereceğini bilmiyordu, ama kuzeydeki bir sonraki şehre götüreceğini umuyordu: bu şehir Silesia'ydı. Belki herkes oraya sığınmıştı. Askeri açıdan bu mantıklı

bir seçenekti.

Atın arka tarafında, Erec'e sıkı sıkı sarılmış olan müstakbel eşi oturuyordu, yani Alistair. Onun sıcaklığı Erec'in içini ümitle ısıtıyor ve ona hayat aşılıyordu. Alistair, özellikle de bu soğuk, karlı akşamda ona bir yaşam amacı veriyordu. Pek çok kez hayatını kurtarmış olduğu için, Erec'in içi ona karşı minnettarlık hisleriyle doluydu ve ona olan borcunu bir gün ödeyeceğine dair kendisine söz vermişti.

Akşam olmaya başlarken, onları daha da kuzeye doğru götüren yolda, yürüyenlere uyum sağlamak için, atlarını hızlı adım sayılabilecek bir yavaşlıkta sürüyorlardı. Yakın arkadaşı Brandt atını Erec'in yanında sürüyordu, onun yanından da Duke geliyordu. Gwendolyn'le ve Kral'ın adamlarıyla bir araya gelmeye kararlı olarak, güçlerini birleştirmişlerdi. Erec, Thor'un gücünü düşününce, nasıl bir hizmet vereceğini kestiremiyordu. Yine de kendisini ve adamlarını ihtiyaç duyulan şekilde Gwendolyn'in emrine vermeye hazırdı. Gwen'in babasına hiç olmazsa bu kadarını borçluydu.

Kral MacGil Erec için de bir baba gibiydi, hatta bazı açılardan Erec kendisini onun çocuklarından biri gibi görüyordu. Kendisini Kendrick, Gwendolyn, Reece ve Godfrey'in kardeşi gibi görüyordu. Gareth ve Luanda'ya hiç ısınamamıştı, ama diğerlerine çok yakındı. Kral MacGil pek çok kez onun gibi bir oğlu olmasını nasıl istediğini ona söylemişti. Erec bu isteği onu gözlerinde de görmüştü.

Alistair ona sıkı sıkı sarılmıştı ve Erec eşi olarak onu seçtiği için çok mutluydu; ona olan minnetini daha fazla gösterebilmeyi istiyordu ve bunu yapmakta kararlıydı. Onunla ilgili gizem de zihnini çok meşgul ediyor ve giderek daha da kök salıyordu. Bugüne kadar karşılaştığı hiç bir kadına benzemeyen bu kadın kimdi? Onu kurtarmayı nasıl başarmıştı? Hem de iki kez... Sormak için can atıyordu, ama burnunu sokmamaya söz vermişti ve verdiği sözden asla dönmezdi.

"Benim kim olduğumu merak ediyorsun, değil mi?" diye fısıldadı Alistair kulağına yavaşça, diğerlerinin duymayacağı bir şekilde. "Bunu hissedebiliyorum."

Erec, Alistair'in onun düşüncelerini okuma kabiliyetine, her zamanki gibi çok şaşırmıştı.

“Etmiyorum desem, leydim,” dedi Erec, “yalan söylemiş olurum. “Benim hayatımı kaç kez kurtardığınız için, bunu nasıl yaptığınızı merak etmeden duramıyorum. Bugüne kadar kimsede görmediğim bir savaşma gücünüz var, bu gücün nereden geldiğini anlayamıyorum.”

“Bu bana olan sevgini azaltıyor mu?” diye sordu.

“Tam tersine, olabildiğince çoğaltıyor,” dedi Erec.

Atlarını sürmeye devam ederlerken, uzun bir sessizlik oldu. Her ikisi de bu sessizlikten huzur buluyor gibiydi. Erec, bu şekilde saatlerce gideceklerini düşünüyordu ki, Alistair konuşarak onu şaşırttı.

“Soyum sopum hakkında kimseye bir şey anlatmadım,” dedi. “Kendime söz vermiştim.”

“Anlıyorum,” diye cevap verdi Erec.

“Bununla beraber bu bilgiyi seninle paylaşmanın beni rahatlatacağını hissediyorum.”

At üstünde ilerlerlerken, bir kere daha sessizliğe gömüldüler. Onun daha fazla bir şeyler söylemesini bekleyen Erec’in kalbi güm güm atıyordu. Ama Alistair yeniden susmuştu. Erec onun yeniden fikir değiştirdiğinden kuşkulandı.

Alistair sonra boğazını temizledi.

“Benim babam bir canavardı. Annem ise dünyanın en güzel kadınıydı. Ve de en güçlüsü... Ben bütün gücümü ondan aldım. Babamın kim olduğunu öğrendiğim vakit, ölmek istediğim pek çok zamanlar oldu. Sen beni bulduğunda, hayatta olmanın acısını unutmak için, o hancının yanma sözleşmeli köle olarak girmiştim. Ama seninle karşılaştıktan sora, yaşamla bir kez daha barıştım. Kim olduğumla yüzleşmeye artık hazırım.”

Erec ona milyonlarca soru sormak istiyordu, ama kendisini tuttu. Onun kendisini rahat hissettiğinde, bildiklerinin dilediği kadarını, dilediği yerde ve dilediği zaman söylemesine saygı duymaya karar verdi.

“Kendimi insanlardan soyutlamamın bir nedeni daha var,” dedi Alistair. “Benim doğumumla ilgili bir kehanet olduğunu söylediler bana. Etrafımdaki insanlara

hem şifa, hem de yıkım getireceğime dair... Seni, ya da herhangi bir kimseyi, kendi kaderime tabi tutmayı istemedim.”

“Her kehanet doğru çıkacak diye bir şey yok, leydim,” dedi Erec. Onunla bu kadar şey paylaştığı için etkilenmişti ve onun nasıl bir suçluluk duygusu içinde yaşadığını anlamıştı. “Kâhinler cam kürenin ötesini her zaman iyi göremezler,” dedi. Resmin büyük bir kısmı genellikle pusludur. Bu suçluluk duygusundan kurtulmalısınız. Sizin tertemiz bir ruhunuz var. Babanızın kim olduğu hiç önemli değil. Bunun tersini söyleyen her kâhin, hata işlemiş olur.”

Alistair ona daha da sıkıca sarıldı. Erec, onun paylaştığı bu bilgilere bir karşılık vermesi gerektiğini düşündü. Kimselere anlatmadığı geçmişini Alistair’le paylaşmak için kendisini o da hazır hissediyordu.

“Ben de bu kehanetlerle ilgili bir şeyler biliyorum,” dedi.

Alistair öne doğru eğilerek onun yüzüne baktı.

“Ben Halka’nın Güney Adalarından geliyorum. Pek az insan bunu biliyor, ama ben de bir Kral’ın oğluyum.”

Alistair nefessiz kaldığını hissetti.

“Bu konuda hiç bir şey söylemedin,” dedi.

Erec omuzlarını silkti.

“Ben değerini nereden geldiğime göre değil, neler yaptığıma 216/350

bakarak ölçüyorum. Daha gençken, bir şeyler öğreneyim diye babam beni Halka’ya, Kral MacGil’e göndermişti. Dolayısıyla MacGiller benim ailem gibi olmuştu. Gümüş üyeleriyle birlikte olmaktan öyle mutluydum ki, bir daha kendi ülkeme dönmedim ve o tarihten sonra babamı da, kendi halkımı da bir daha görmedim.”

“Peki, şimdi sen Güney Adalarının tahtının varisi değil misin?” diye sordu Alistair.

“Varisiyim,” diye itiraf etti Erec. “Halkım son derece gururlu ve yücedir ve hâlâ

benim dönüşümü bekliyorlar. Günün birinde belki döneceğim oraya. Dönüşümü erteliyorum, çünkü kendi ülkeme geri gidersem, Halkaya yeniden dönmem çok zor olacak. Burada bir yabancıyım, ama Halka pek çok açıdan benim vatanım oldu. Sadakat benim yürekten ciddiye aldığım bir özellik...”

Huzurlu bir sessizlik içinde yollarına devam ettiler. Aniden Erec’in aklına bir şey geldi.

“Eğer günün birinde oraya dönersem, siz de benimle birlikte gelir misiniz?” diye sordu. Onun reddetmesinden kaygı duyuyordu.

Alistair öne doğru eğildi ve gülümsedi.

“Bir prens, madalyalı bir şövalye ya da alelade bir asker,” dedi, “kim olursan ol, seninle dünyanın öteki ucuna bile gidebilirim. Seni bütün benliğimle seviyorum.”

Erec’in kalbi o güne kadar hissetmediği kadar güçlü bir aşkla doldu. Arkasına dönerek eğildi ve ikisi gece karanlığında atın üzerinde gitmeye devam ederlerken öpüştüler.

Bir sırtın tepesine vardıklarında, ordu aniden durdu. Erec de onlarla birlikte durdu. Duke’un işaret ettiği yere doğru baktı.

Sonra, o da gördü: Kanyon’un ucunda, parlak kırmızı taşlardan inşa edilmiş bir şehir gözlerinin önünde uzanıyordu.

Bütün gece yollarına devam ettikleri takdirde, sabah vaktinde oraya varabileceklerdi.

Silesia’ya gelmişlerdi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Thorgrin, Highlands’in en yüksek dağının tepesinden havalanan Mycoples’in sırtında Andronicus’un doğudaki kampına doğru nihayet yeniden uçmaya başlamıştı. İkinci güneş batmak üzereydi, çünkü Thor Mycoples’i kıpırdanmaya ve yükselip uçmaya ikna etmek için bütün gün uğraşmıştı.

Mycoples çok isteksiz uçuyordu, havada devasa daireler çiziyor, hedefe biraz

yaklaşır gibi olunca, geriye doğru giderek yeniden daireler çizmeye başlıyor ve bu arada çığlıklar atıyordu. Thor onun neden böyle yaptığını anlayamıyor, böyle davrandığına ilk kez tanık oluyordu. Onun ileriye doğru gitmekteki güçlü isteksizliğini hissediyor ve bunun bir önseziden kaynaklandığını düşünmeden edemiyordu. Mycoples, onun görmediği bir geleceği mi görüyordu?

Thor aşağıya, Halka'nın ufuklarında, her şeyi kıpkırmızı bir örtüyle kaplayarak dramatik bir şekilde batmakta olan güneşe doğru baktı ve Andronicus'un kampında konuşlanmış, sayılamayacak kadar çok askerleri gördü. Mycoples'in kampın üstlerine doğru uçmasını sağlayınca, sadece Andronicus'a ait olabilecek türden, diğerlerinden en az on misli büyük ve etrafında geniş bir açıklık olan bir çadır gördü. Biraz alçaldılar ve daireler çizerek, o çadırın üzerinde uçtular.

Bunu yaparlarken, Thor başlarını göğe kaldırıp onu izleyen İmparatorluk askerlerinin yüzlerindeki korkuyu gördü. Korkmakta da haklıydılar: Thor istediği takdirde, bir pike yaparak Mycoples'in onları, diğer arkadaşlarına yaptığı gibi, diri diri yakmasını sağlayabilirdi. Bir hamlede, babası da dâhil olmak üzere, hepsini temizlemesi işten bile değildi.

Ama bir görev anlayışıyla hareket etmek zorundaydı, emirlere uymalı ve Andronicus'un teslim olmasını kabul etmeliydi.

Thor, Mycoples'in sırtında, havada daireler çizerken, Andronicus'un adamları onlara yer açma amacıyla, çadırın etrafındaki açıklığı daha da genişletmeye başladılar. Yere yaklaştıklarında Mycoples sıçrayarak bir çığlık attı ve yere inmek istemiyormuş gibi başını geriye attı. Thor şaşkınlık içinde ona baktı. Onun, ağzından alev fışkırtmak istediğini hissedebiliyordu ve onu durdurmak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı.

"Korkma, Mycoples," dedi.

Thor onun düşüncelerini okuyordu: Kendim için değil, senin için korkuyorum,diyordu Mycoples.

"Benim için de korkma," dedi Thor. "Sen benim yanımdasın ve Kader Kılıcı da benim elimde duruyor. Hiç kimse ve hiç bir şey bize zarar veremez."

Mycoples devasa pençelerini homurdanarak yere doğru uzattı.

Az sonra, onlara düşman olan, yabancı bir kampın ortasına inmişlerdi. Etrafta bir

ölüm sessizliği vardı. Mycoples pençelerini toprağa değdirdiği anda, hiç kimse kıpırdanmadı. İmparatorluk'un tüm askerleri korkudan donup kalmışlardı. Thor, Andronicus'un çadırının önünde Mycoples'in sırtından indi. Korkudan yüzleri gerilen İmparatorluk'un askerleri, kendilerini ondan olabildiğince uzakta tutmaya gayret ediyorlardı.

Thor, Kılıç'ı sıkı sıkı kavrayarak orada durdu. Havada müthiş bir gerilim vardı. Bir beklenti içinde çevresine bakınırken, kalbi deli gibi çarpıyordu. Babasını görecek ve onunla ilk kez konuşacak olması onu tedirgin ediyordu. Yanında durmakta olan Mycoples, boğazından hırlamaya ya da homurdanmaya benzeyen boğuk bir ses çıkardı. Orada çok mutsuz olduğu apaçık ortadaydı; Thor onun ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyor ve bu durumuna canı çok sıkılıyordu.

Nihayet bir hareketlilik oldu ve Thor çadırın eteğinin açıldığını ve birisinin dışarı çıktığını gördü.

Bu, babasıydı.

Onunla yüz yüze dururken, Thor'un kalbi güm güm atıyordu. Tüm dünyası donup kalmıştı.

Andronicus ağır ağır ilerledi ve ona doğru geldi. Thor, babasının boyu, poşu ve cüssesi karşısında afalladı. Devasa bir adamdı, boyu iki metrenin çok üzerindeydi. Bedeni bir ağaç gövdesi gibi kalındı. Adaleli kırmızı bir teni, bir yılanınki gibi uzun ve sivri dişleri, çıplak başlarından çıkan kıvrık ve sarı boynuzları ve parlayan sarı gözleri vardı. Thor, babasının boynunda asılı olan kolyenin kurutulmuş kafalardan oluştuğunu görerek dehşete kapıldı.

Andronicus uzun tırnaklarıyla başlarını kaşıdıktan sonra Thor'a doğru ilerleyerek, ona bir kaç adım kala durdu ve gülümsedi. Göğsünün derinliklerinden mırlamaya benzeyen bir ses yükseldi.

Thor onun bu görüntüsünden iğrenmişti. Utanıyordu. Ve aynı zamanda da bir nefret duygusu hissediyordu. Gwendolyn'e yaptıklarını hatırlayınca, ona baktığı anda içini

yakıcı bir intikam duygusu kaplıyordu. Kader Kılıcı'nın avucunun içinde zonkladığını hissediyordu. Eğer, onur onun için önemli olmasaydı, öne doğru

atılıp onu öldürmesi işten bile değildi.

Ama bunu yapamazdı. Babasının teslim olma isteğini kabul etmişti ve bu sözünün arkasında durması gerekiyordu.

“Oğlum,” dedi Andronicus, “nihayet buluştuk.”

Thor nasıl yanıt vereceğini bilemedi. Bu adamın ağzından ‘oğlum’ sözcüğünü duymak, içinde bir nefret duygusu uyandırmıştı. Thor, kendisini onun oğluymuş gibi hissetmiyordu; tam tersine, bu ilk buluşmasında böyle bir babası olduğunu görmek, onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bunu değiştirmek için neler vermezdi, ne yazık ki nereden geldiğini değiştirmesi mümkün değildi.

“Teslim olma teklifini kabul etmek için geldim,” dedi Thor resmi ve soğuk bir sesle. “Doğrusunu istersen, seni öldürmeyi yeğlerdim, ama halkımın isteği bu doğrultuda değil. O yüzden, sen de fasa fiso şeylerle uğraşmayı bir kenara bırakıp, adamlarına Halka’dan çıkmalarını emret ve diz çökerek teslim olduğunu ilan et. Seninle gerekenden bir saniye bile daha fazla konuşmak istemiyorum.”

Bunları söylerken, içinin yeni bir güven duygusuyla dolduğunu hissetti.

Ama Andronicus ne ilerledi, ne adamlarına bir emir verdi, ne diz çöktü, ne de başka bir şey yaptı. Tam tersine, yüzünde kocaman bir sırıtmayla orada öylece durdu. Thor bir şeylerin ters gittiğini anlar gibi olmuştu.

“Çok acelecisin, oğlum. Bu tür formaliteler için bütün bir günümüz var. Birbirimizi tanımak için bu fırsattan faydalanalım.”

Bunun düşüncesi bile Thor’un içini boşaltır gibi olmuştu.

“Dünyada bundan daha az istediğim başka hiç bir şey yok,” dedi Thor. “Ben seni tanımak istemiyorum. Sen bir katilsin, hatta daha da kötüsü... Konuşma süren de bitti.”

Ama Andronicus sırıtmakla yetindi ve öne doğru bir adım attı.

“Ama ikimizin konuşma süresi henüz başlamadı bile,” dedi Andronicus. Eğlenmiş gibiydi. “Bak, birlikte bir ömür geçireceğiz. Ne kadar mücadele etsen

de, sen benim oğlumsun. Damarlarında kimin kanı dolaşıyor sanıyorsun? Benim. Bu dünyada yaşamanı kime borçlu olduğunu düşünüyorsun? Bana. Farklı düşünerek kendini aldatabilirsin, ama gerçeğin bu olduğunu biliyorsun. Biz ikimiz tıpı tıpına aynıyız. Bunu şu anda bilmiyor olabilirsin, ama sen aynen benim gibisin."

Thor'un yüzü kıpkırmızı oldu.

"Sana benzeyen hiç bir tarafım yok," diye ısrar etti. "Ve asla da sana benzemeyeceğim. Sen canlı olmaktan utanması gereken aşağılık bir yaratıksın. Senin soyundan geldiğimi öğrendiğim güne lanet olsun!"

"Benim soyumdan gelmek büyük bir onurdur," diye karşı çıktı Andronicus. "İmparatorlukla benden daha güçlü tek bir kişi bile yok ve günün birinde benim yerimi sen alacaksın."

Thor, Kader Kılıcı'm daha sıkıca kavradı.

"Ben senin yerini asla almayacağım/' dedi Thor. Öfkesi iyice kabarmış, kendisini kontrol etmesi giderek daha güç bir hale gelmişti. "Seninle bir alakam olsun istemiyorum ve seninle konuşacak bir şeyim de kalmadı. Bana şimdi teslim olabilirsin, ya da bunu reddedersen, o zaman seni öldürmek zorunda kalacağım."

Thor, Andronicus'un kılının bile kıpırdamadığını, orada durup sırıttığını görünce büyük bir şaşkınlığa uğradı. Andronicus Thor'a doğru bir adım daha ilerledi, şimdi onun sadece bir kaç adım ötesindeydi.

"O zaman, korkarım ki beni öldürmek zorunda kalacaksın," dedi Andronicus.

Thor neler olup bittiğini anlamıyordu.

"Teslim olma teklifini geri mi alıyorsun, o zaman?" diye sordu.

"Teslim olmayı hiç düşünmemiştim ki," diyerek sırıttı Andronicus. "Bütün bunları seni görebilmek için planladım. Sen benim oğlumsun. Benim teklifimi reddetmeyeceğini biliyordum. Benim önüme geçtiğin anda, bana ne kadar benzediğini göreceğini de biliyordum. Bana katıl, Thorgrin," dedi ve elini ona uzattı. "Benimle gel, sana hayal dahi edemeyeceğin güçler veririm. Tüm dünyalara hükmedebilirsin. Halka, sahip olabileceğin toprakların

ve hükmedebileceğin halkların içinde minicik bir nokta gibi kalabilir. Sıradan bir babanın verebileceklerinden çok daha fazlasını verebilirim sana. Bana katıl. İtiraz etmeyi bırak. Senin kaderin bu.”

Ama Thor gözlerini kıstı. Öfkesi artık tüm benliğini 224 / 350

sarmaya başlamıştı. Bu adam onu aldatmıştı. Hepsini aldatmıştı.

“Bir adım daha atarsan, seni yere yıkarım,” diye ikaz etti Thor.

“Bunu yapmazsın, Thorgrin,” dedi Andronicus, ipnotize etmek ister gibi onun gözlerinin içine bakarak, “çünkü ben senin babanım, çünkü sen beni seviyorsun, çünkü sen ve ben biriz ve tekiz.”

“Senden nefret ediyorum,” diye haykırdı Thor.

Andronicus öne doğru ilerledi, Thor artık kendisine hâkim olamıyordu. Gwendolyn’i, bu adamın ona verdiği zararı, Halka’da öldürdüğü onca insanı düşündü ve öfkesini zapt edemedi.

Thor, öne doğru atıldı, Kader Kılıcı’m kaldırdı ve bir çığlık atarak bütün gücüyle babasının göğsüne nişanlayarak savurdu. Amacı babasına kendisini göstermek ve onun gibi asla olmadığını ispat etmekti.

Ama öne atıldığında tökezledi, havada uçtuğunu ve kılıcın da adeta bir bulutun arasından geçer gibi olduğunu fark etti. Yaptığı bu hareket onu ileriye doğru savurdu, ama kılıç hedeflediği yeri değil, bir kaya parçasını buldu.
Darbe öylesine şiddetliydi ki, Kader Kılıcı kayayla buluştuğu an korkunç bir ses çıkararak, yarısına kadar kayanın içine gömüldü.

Aynı anda Thor, tüm bedeninin hafif bir metalle sarıldığını hissetti. Çok geçmeden bir ağın içinde olduğunu fark etti. Oradan kurtulmaya çalıştı, ama bu ağ hayatında hiç görmediği bir metalden yapılmıştı, o yüzden bunu başaramadı.

Başını çevirince, Andronicus’un otuz ayak kadar ötede dikildiğini gördü. Zihni karışmıştı. Az önce durduğu yere bakınca, orada kıpkırmızı bir pelerin giymiş, parıldayan sarı gözleri olan korkunç bir yaratığın durduğunu gördü.

Thor o anda, bir tür algı yanılmasıyla aldatıldığını anladı. Bütün bu süre boyunca babasıyla karşı karşıya olduğunu sanmıştı. Aslında yüz yüze durduğu kişi bu

kapkara büyücüden başkası değildi.

Thor ağdan kurtulmaya çalışırken tüm gücünü yitiriyordu. Bu ağ, bugüne kadar görmediğin bir malzemeden yapılmıştı. Pırıl pırıl parlayan, amber renkli bir ağdı bu. Her ne idiyse, Thor'un tüm gücünü yiyip bitirmişti. Kader KılıcTm kaldıracak gücü bile kalmamıştı.

Büyücü ona bakarak, dehşet verici ve kulak tırmalayıcı bir sesle güldü.

"Bu ağ Akdon'dan yapıldı," dedi. "Ne kadar mücadele edersen, o kadar güçsüzleşirsin. Dünyadaki en ender metaldir, ona büyücünün metali de derler. Cehennemin en dipteki alevleriyle işlenir. Az miktarda bulunur, ama senin gibileri durdurmak için yeterli miktarda vardır. Senin canavarın için de..."

Thor bir kükreme sesi duydu. Başını çevirince Myclopes'in de aynı türden bir ağ içinde hapsolmuş olduğunu gördü. Andronicus'un düzinelerle adamı ağı tutuyor ve çığlık çığlığa bağıran Mycoples'in hareket etmesini önlüyorlardı. Mycoples ne yaparsa yapsın, bu ağdan kurtulamıyordu.

Bu sırada bir gürültü oldu. Thor başını kaldırınca Andronicus'u gördü. Gerçek Andronicus'u... Tepesinden, sırıtarak ona bakıyordu. Andronicus'un bir yumruğunu havaya kaldırarak, yüzüne doğru savurduğunu gördü. Parmaklarının elmacık kemiği üzerindeki darbesinin şiddetiyle başı arkaya doğru savruldu. Thor kendisini yüzükoyun yerde yatarken buldu, kendinden geçmeden önce babasının son söylediği sözleri duydu:

"Bana katılacağını söylemiştim sana, oğlum."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Gwendolyn kendisini aniden Sığınma Kulesi'ne tepesinde bulmuştu. Oraya nasıl geldiğinin farkında bile değildi. Şafak sökmek üzereydi ve yedi muhteşem şövalye bir daire halinde onun etrafına dizilmişler hiç kıpırdanmadan ona bakıyorlardı. Bir anda, hepsi birden tek bedenmiş gibi ona doğru ilerlemeye başladılar. Zırhlarının kesme taşların üzerinde çıkardığı çangırtı sesi onlar yaklaştıkça giderek artıyordu.

Uzanıp onu yakalamak üzerelerken, kaçacak yeri olmayan Gwendolyn, başını arkaya atarak bir çığlık kopardı.

Gwendolyn gözlerini tekrar kırpıştırdı ve kendisini Kraliyet Sarayı'nın avlusunda buldu. Simsiyah gökyüzü, yüksek sesle gaklayan Kış Kuşlarıyla doluydu. Şehir, eski halinin bir kalıntısı gibiydi, her tarafta ejderhanın alevli nefesiyle kömürleşmiş yıkıntılar vardı. Şehirde tek bir kişi bile yoktu.

Gwendolyn şehrin ortasında yapayalnızdı. Birisini, herhangi birisini bulmak için etrafına bakındı.

"Baba?" diye seslendi.

Ona sadece sessizlik ve rüzgârın uğultusu cevap verdi.

Tam o sırada, avlunun en dibindeki, belki de otuz metre yüksekliğindeki, kemerli, devasa demir kapı ağır ağır açılmaya başladı. Birisi ona doğru geliyordu. Üzerinde soyluların giydiği türden bir pelerin, başında da paslı bir taç vardı. Daha yakma gelince, Gwendolyn bu kişinin babası olduğunu görerek büyük bir heyecan duydu. Ama babası çok zayıflamış,

adeta bir deri bir kemik kalmıştı. İnsandan çok bir iskelete benziyordu.

Gwendolyn, "Baba!" diye haykırarak ona doğru uzandı.

Babasının elinde uzun, altından bir asa vardı. Asayı kaldırarak bir ucunu ona doğru tuttu.

Gwendolyn uzanarak asayı tuttu, ama o anda babası ortadan kayboldu.

Gwendolyn daha sonra kendisini Kraliyet Sarayından bir tepeye doğru uzanan bir yolda, bir zamanlar Âlimler Okulu olan bir binaya doğru giderken buldu. Bina yanıp yerle bir olmuştu, orada sadece koca bir delik vardı. Gwendolyn oradan aşağı bakınca karanlıklara doğru uzanan bir tünel olduğunu gördü. Eğilip yerden bir kitap aldı, kömürleşmiş sayfalar bir anda elinde kül haline geldi ve uçup gitti.

Gwendolyn gözlerini kırpıştırdı ve bu kez de kendisini kayalık ve çorak bir arazide buldu. Argon'un konağının önünde duruyordu. Bu yusvuyarlak taş binayı iyice inceledi, ama bir kapının izine rastlayamadı.

"Argon!" diye bağırdı.

“Buradayım,” diye bir ses geldi.

Gwen hemen döndü ve Argon’un orada durup ona bakmakta olduğunu gördü. Bir anda rahatlamıştı.

“Bizi neden terk ettin?” diye sordu. “Sana her zamankinden de çok ihtiyacımız var.”

Argon başını ağır ağır iki yana salladı.

“Ben artık bir rüyalar âleminde yaşıyorum,” dedi. “Burada hapsolmuş durumdayım. Kurtar beni Gwendolyn. Kurtar beni!”

Gwendolyn gözlerini tekrar kırpıştırdı ve bu kez de kendisini Silesia’nın tam ortasında buldu. Amcasının ordusu tüm çevresini sarmıştı. Karınca gibi her bir yanı, köşe bucak doldurmuşlardı. Hepsi birden, tek bir beden gibi, saldırmak için kılıçlarını, mızraklarını ve kalkanlarını kaldırarak ona doğru gelmeye başladılar.

Gwendolyn her tarafa baktı ama kaçacak tek bir yer bile yoktu. Grubun en önünde Tirus vardı. Ona saplamak için kılıcını havaya kaldırmıştı.

Tam o sırada, Mycoples geldi. Aşağıya doğru bir pike yaparak, Gwen’i devasa pençeleriyle kavradı ve tenini kanatarak onu yukarı kaldırdı. Adamların ve Silesia’nın surlarının üzerinden aşırttı ve onu ülkenin üzerinde uçurdu. Gwen, Halka’nın üzerinden geçtiklerini fark etti. Aşağıda Andronicus’un adamları vardı. Milyonlar caydılar, sayılamayacak kadar çoktular ve her yeri kaplamışlardı.

Mycoples onu kendi sığınaklarına götürdü. Gwen aşağıya bakıp da Thorgrin’in, ellerinden ve bacaklarından zincirlerle bir direğe bağlanmış ve esir edilmiş durumda görünce dehşete kapıldı. Andronicus onun tepsinde dikilmişti. İki eliyle kılıcını kaldırmış, Thor’un kalbine sokmaya hazırlanıyordu.

Andronicus, aniden kılıcı Thor’a soktu. Thor bir feryat kopardı. Mycoples, aynı anda Gwen’in yere bıraktı.

Gwen, havada uçmaya başladı, Thor’un cansız bedeninin 230 / 350

“Hayır!” diye bağırdı.

Gwendolyn yatakta doğruldu, nefes almakta zorlanıyordu. Etrafına bakındı, nerede olduğunu anlamaya çalıştı; odasındaki meşalelerin ve şöminenin gürül gürül yanmakta olduğunu görerek güvende olduğunu anladı. Rüya görmüştü ve hâlâ geceydi.

Odanın içinde dolaşmaya başladı. Krohn da onun ayaklarının dibindeydi, nereye giderse o da peşinden gidiyordu. Gwen karşı duvardaki taş kurnaya gitti ve eğilerek yüzüne soğuk su çarptı. Rüyası onu öyle etldlemişti ki, odayı incelerken hâlâ güçlükle nefes alabiliyordu. Karnını ovuşturdu ve kasılmış olduğunu fark etti. Bu rüya o kadar gerçek gibiydi ki... Thor'un esir düştüğüne ve babasının onu öldürdüğüne tanık olduğundan emindi. Tüm benliğini bir suçluluk duygusu kapladı.

Gördüklerinin gerçek olduğuna inanmaktan vaz geçemiyordu ve güneş doğarken amcasının adamları tarafından sarılacaklarından, Thor'un esir düşeceğinden ve öldürüleceğinden de emindi.

Gwendolyn kendisine gelebilmek için nefesini kontrol altına almaya çalıştı. Sonra dönüp pencerenin yanına gitti ve Kanyon'un sabahın ilk ışıkları altındaki görüntüsünü ve döne döne yayılan sisi izledi. Gökyüzü hâlâ karanlıktı ama şafak sökmek üzereydi. Büyük gün gelmiş çatmıştı. O, Tirus'la, Thor'sa Andronicus'la yüz yüze gelecekti.

Gwendolyn ne yaparsa yapsın gördüğü rüyayı unutamıyordu. İçi boşalmış gibiydi, bu duygu ona bir şeylerin çok ters gideceğini haber veriyordu sanki. Aynı duygu, göğsünde de

vardı.

Aniden biri kapısına hızlı hızlı vurmaya başladı. Sabahın erken saatleri için çok gürültülü bir vuruştu bu. Biliyordu, çok kötü bir şey olduğunu hemen anlamıştı.

Odayı boydan boya geçerek kapıyı açtı ve nefes almakta zorlanan bir habercinin orada dikilmekte olduğunu gördü.

"Leydim, kötü haberler getirdim," diye boğulur gibi konuştu adam. "Casuslarımızdan biri, Highlands'den gelerek Thorgrin'in Andronicus tarafından esir alındığını haber verdi," dedi.

Bu sözleri duyan Gwen, karnına keskin ve delici bir sancının saplandığını ve

içindeki bebeğin tekrar tekrar döndüğünü hissetti. Acı içinde dizlerinin üzerine çöktü, sancıdan duramıyordu.

Güçlükle nefes almaya çalışırken, bir yandan da bebeğinin hayatı için kaygılanıyordu.

“Leydim, iyi misiniz?” diye sordu haberci.

Gwen yanıt veremeyecek durumdaydı. Sancı dalgaları tüm bedenini sararken, bir avucunu taş zemine dayadı.

Haberci hemen odadan çıktı. Gwendolyn, bu haberin onun tüm hayatını elinden aldığını hissediyordu.

Thor, esir düşmüştü. Onun gitmesine izin vermekle ne büyük bir aptallık etmişti! Bu işte kendisinden başka suçlanacak kimse yoktu. Onu gönderen kendisiydi.

Ağrı dalgaları yavaş yavaş geçmeğe başladı. Aynı anda kapı 232/350

birden açıldı ve içeriye Steffen girdi. Yanındaki yaşlıca hekim, Gwen’e ayağa kalkması için yardım etti.

“Leydim, ne oldu?” diye sordu hekim.

Gwen ayağa kalktı, kendisini daha iyi hissediyordu. Odaya giren görevliye dönerek, “Hemen konseyi toplayın,” diye emretti, bir kraliçenin sert ve otoriter sesiyle.

“Emredersiniz, efendim,” dedi görevli ve hekimle birlikte odadan telaşla çıktı. Gwen’in yanında sadece Steffen kalmıştı.

Gwen döndü ve son bir kez pencereden dışarı baktı. Günle yüzleşme vakti gelmişti.

*

Gwendolyn çift kanatlı kapıların arasından geçerek, yanında Steffen olduğu halde, meşaleleri şafak öncesinde pırıl pırıl yanmakta olan konsey odasına girdi ve tüm üst düzey şövalyelerin kaygılı yüzleriyle karşılaştı. Srog, Kendrick Brom, Atme, Godfrey, Reece ve iki düzine kadar diğer konsey üyesi, gözlerini dikmiş

ona bakıyorlardı. Hepsi zırhlarını giymiş ve savaş yüzlerini takınmışlardı. Ne de olsa, şafak sökmek üzereydi ve düşmanla karşı karşıya gelme ve zafer için hayatlarını tehlikeye atma zamanı giderek yaklaşıyordu.

Ama Thor'un esir düşmüş olduğu haberi, hepsinin moralini bozmuştu.

"Bu doğru mu?" diye sordu Kendrick, Gwen'e.

Gwen ciddi bir şekilde onaylar gibi başını sallayınca, odada bir sessizlik oluştu.

"Doğru," dedi Gwen. "Sevgili Thorgrin'imiz esir düştü."

Hepsinin ağzından bir inilti çıktı, bazıları metal zırh eldivenlerini öfkeyle ve hayal kırıklığıyla masaya vurdular.

"Onu asla yalnız başına göndermememiz gerektiğini biliyordum," dedi Brom.

"Andronicus'a asla güvenmemeliydik," dedi Reece.

"Peki, ama bu nasıl olabilir?" dedi Kendrick, hepsinin aklına takılan soruyu sorarak. "Thor'un yanında Mycoples vardı... Ve de Kader Kılıcı... Nasıl esir düşebilir ki?"

"Büyücülük nedeniyle," diye bir ses geldi.

Aberthol öne doğru bir adım attı, bastonu taş zeminin üzerinde şakladı. "Sadece bir büyü bunu yapabilir."

"Nasıl olduğu önemli değil," dedi Gwen. "Şimdi bizler Thor'suz kaldık. Mycoples de yok. Kader Kılıcı da... Andronicus'un yarım milyon adamına karşı, sadece bir kaç bin kişiyiz. Onun da ötesinde, bir de Tirus'un adamları tarafından sarılmış durumdayız."

Odaya yeniden bir sessizlik çöktü. Hepsi birden Gwen ne diyecek diye bakıyorlardı.

"Şimdi ne yapacağız, leydim" diye sordu Kendrick.

Gwendolyn hepsinin yüzüne tek tek baktı ve o anda, kendisinin de eskiden olduğu gibi, deneyimsiz ve masum bir kız olmadığını hissetti. Artık katılaşmıştı,

hatta biraz duygusuzlaşmış olduğu bile söylenebilirdi. Her şeye rağmen, içinde bir korku yoktu ve bu adamlara öncülük edebileceğini

hissediyordu. Gerçekten, onlar da Gwen'in liderleri olmasını istiyorlardı. Gwen bu karmaşa içindeyken bile, zihninin berrak olduğunu ve kendisini rahat hissettiğini düşündü.

"Değişen bir şey yok," dedi. "Önce Tirus'la baş edeceğiz. İçimizden küçük bir grup, Tirus'u kapıların dışında karşılayacak. Tirus bizim bir mesaj getirdiğimizi, barış teklifi yapacağımızı sanacak. O arada, ordumuzun geri kalanı onları arkadan ve yanlardan saracak ve ben emir verince onlara saldıracak. Kaybedebiliriz, ama hiç olmazsa ayaktayken ölürüz. Birer savaşçı gibi, korkak gibi değil..."

Odada toplu halde onay sesleri yükseldi. Hepsi kılıçlarının kabzasını tutu ve sallayarak şakırdattılar.

O anda, kapı aniden açıldı ve bazı görevliler telaşla içeri girdiler. Kıvranarak onlara direnen ve itiraz eden Bronson'ı kollarından tutarak sürüklüyorlardı.

"Bırakın beni," diye bağırdı Bronson.

"Thorgrin'i ele veren hain işte bu," dedi Brom.

Gwendolyn kaşlarını çatarak Bronson'a baktı.

Bronson fal taşı gibi açılan gözlerle, odadaki adamlara korkuyla baktı.

"Ben öyle bir şey yapmadım!" diye itiraz etti. "Yemin ederim! Luanda'nın planından haberim yoktu! Bana bir barış için uzlaştıklarını söyledi! Bunun bir tuzak olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

"Eminim ki bilemezdin," dedi Godfrey, alaycı bir tonla. "Eminim ki karının Andronicus'la yaptığı anlaşmadan senin bir çıkarın yoktu, onunla birlikte tahtı paylaşmak gibi örneğin..."

"Öyle bir şey yok!" diye ısrar etti Bronson. "Bugün yaptıklarından sonra, Luanda'ya karşı içimde en küçük bir sevgi bile kalmadı. Benim evim artık burası

ve ben sizin için savaşmak istiyorum!”

“Bizim için savaşmak mı?” dedi Srog alay eder gibi. “Neden? Bizi tekrar aldatmak için mi?”

“Onu hemen infaz etmeliyiz, leydim,” dedi Atme, “Thor’a yaptıkları için!”

Hepsinden onay sesleri yükseldi.

“THOR İÇİN!”

Bir kez daha onay sesleri yükseldi.

Bronson, panikten kocaman açılan gözleriyle mücadele ediyordu.

“Bana inanmalısınız!” diye haykırdı. “Eğer bilseydim, onun mesajını asla götürmezdim!”

Gwendolyn ona doğru ilerledi. Bütün odayı bir sessizlik kapladı. Aralarında bir adım kalana kadar ona yaklaştı ve yalan söyleyip söylemediğini anlamak için Bronson’ın yüzünü büyük bir dikkatle inceledi.

Onu incelerken Thor’a olanlardan dolayı içi öfkeyle doluydu; bununla beraber hıncını masum bir insandan çıkarmak istemiyordu. İçinden bir değerlendirme yaptı. Bir gözünü kaybetmiş ve tir tir titremekte olan Bronson’a baktığında,

içinden bir ses onun doğruyu söylediğini söylüyordu. Gwen kız kardeşinin hain planlar yapmaya ne kadar yatkın olduğunu biliyordu. Luanda’nın bu planı yapmış ve Bronson gibi masum bir adamı üçkâğıda getirmiş olması onu hiç şaşırtmazdı.

“Seni gerçekten de tuzağa düşürmüş olabilirler,” dedi Gwen, “ama bundan şu anda emin olmam çok zor. O ana kadar, senin adamlarımla birlikte olmana razı gelemem. Seni adil bir yargılama olmadan öldürmeyeceğim. Senin lehine de aleyhine de tanıklık edecek biri olmadığına göre, şu anda âdil bir yargılama yapmamız da mümkün değil.”

“Peki, onu ne yapacağız, leydim?” diye bağırdı Godfrey.

Gwendolyn, Bronson'a uzun uzun, içini okur gibi baktı.

“Seni sürgüne gönderiyorum,” dedi Gwendolyn. “Krallığın bu bölümünü terk edecek ve bizim topraklarımıza bir daha asla adım atmayacaksın. Atarsan bunun cezası ölümdür.”

“Leydim, bunu yapamazsınız!” diye bağırdı Bronson korkuyla. “Benim Halka’nın McCloud tarafında kalacak bir yerim bile yok. Beni oraya göndermek ölüm cezasından farksız olur!”

Gwendolyn başını ağır ağır iki yana salladı.

“Başının çaresine bakmayı öğreneceksin,” dedi. “Tıpkı bizim yaptığımız gibi.”

Başıyla işaret etti ve görevliler bağırıp çağıran Bronson’ı alıp götürdüler. Kapılar kapandıktan sonar BronsonTn sesi duyulmaz oldu ve oda bir kez daha sessizliğe gömüldü.

Gwendolyn dönerek adamlarına baktı. Hepsi de giderek artan 237/350

bir saygıyla onu izliyordu.

“Şafak sökmek üzere,” dedi karamsarlıkla. “Vakit kaybettik. Silahlarınızı alın ve beni takip edin. Kuzenlerimizle karşılaşma vakti geldi.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn, amcasını karşılamak için Silesia’nın boş arazisinden kuzey kapısına doğru geçerlerken, en iyi savaşçılarından oluşan refakatçilerinin önünde atını sürüyordu. Başıyla işaret verince, bazı askerler masif demir kale kapısını yavaş yavaş açtılar.

Hep birlikte açılan kapıdan girmeye başladılar. Gwen’in iki yanında Kendrick, Srog, Brom, Reece, Godfrey, Atme ve bir düzine kadar adam vardı. Küçük bir grup olarak, sabahın ilk ışıklarında Tirus’u ve onun saf saf dizilmiş olan ve şehre doğru yürüyecekmiş gibi duran devasa ordusunu karşılamaya gidiyorlardı.

Gwendolyn’in grubu bir barış konvoyu görünümündeydi. Zaten Gwendolyn’in istediği de buydu. Tirus’in egosuna hitap ederek ona bir 03nın oynamak ve onun şartlarını kabul ettiklerine inandırmak istiyordu. Tirus, böyle küçük bir grupla önlerine çıkmasının başka bir anlamı olamayacağına hükmedecekti;

Gwen, onun ne kadar kibirli olduğunu bildiği için, bu şekilde davranacağından emindi.

Tüm Silesia güçleri ise, tam o sırada ormanda pozisyonlarını almakla ve Gwen'in işaret üzerine saldırıya geçmek üzere Tirus'un adamlarını yandan ve arkadan sarmakla meşguldü.

Arkadaşlarıyla birlikte, sabah sessizliğinde, atının üzerinde ağır ağır ilerlerken, Gwen'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Havadaki gerilim neredeyse elle tutulur gibiydi. Kanyon'un döne döne yayılan sisleri, savaş alanını zaman zaman kaplıyor, sonra dağılıyordu. Bir savaş borusu sesi duyuldu ve Tirus'un adamlarından küçük bir grup

Gwen ve arkadaşlarını karşılamak için, boş arazinin ortalarına doğru ilerlemeye başladı. Tirus en öndeydi, iki yanma dört oğlunu ve bir düzine kadar komutanını almıştı.

Onlar yaklaşırken, Gwendolyn karnına bir sancı saplandığını ve bebeğin birkaç kez döndüğünü hissetti; bu duygu onu perişan ediyor, Thor'u düşünmesine neden oluyordu. Onun esir düştüğünü ve ne kadar çaresiz bir durumda olduğunu hissedebiliyordu. Bu işin onun başına nasıl geldiğini bir türlü anlayamıyordu, ama düşüncesi bile onu paramparça ediyordu. Suçluluk ve pişmanlık duyguları içinde kıvranıyordu.

Bu düşünceleri zihninden kovmaya çalıştı. Şu anda bunun zamanı değildi. Tirus'la hesaplaşması bittikten sonra, hayatta kalabildiği takdirde, emrindeki tüm adamları Thor'u kurtarmak için görevlendirecekti.

Gwendolyn bütün dikkatini tam karşısındaki Tirus'un yüzüne odakladı. Bu yüzde binlerce söze bedel küçümseyici bir ifade vardı. Birbirlerine iyice yaklaşmışlardı. Zincirli zırhlarının şıkırtısı, bellerine asılı kılıçlarının tıngırdaması, mahmuzlarının tıkırtısı ve atların Kanyon'un sabah saatlerindeki nemli kokusuna karışan kokusu bile artık duyulabiliyordu.

Tirus ve Gwendolyn aralarında birkaç metre kala durdular ve birbirlerine mağrur bir şekilde baktılar. Kendisinin sandığı başarının keyfini yaşamakta olan Tirus, orada durmuş Gwendolyn'in sessizliği bozmasını ve özür dilemesini bekliyordu.

“Sen akıllı bir kızsın,” dedi nihayet. “Bize teslim olmakla doğru kararı verdin. Etrafı sarılan bir kişinin mağlubiyeti kabul etmesi gerekir.”

Atının üzerinde durmakta olan Gwendolyn’in kalbi güm güm atıyordu, ama dimdik duruyor ve birinci güneşin bir top gibi ufukta yükselmesini bekliyordu. Gözleri soğuk ve sert bakıyordu. İçinde yeni bir gücün uyandığını hissediyordu, bu güç karnında taşıdığı oğlunun gücüydü. Thor’un oğlunun...

Artık hiç korkmuyordu. Ne bu adamlardan, ne başka birilerinden, ne de ölümden korkuyordu. Hayat onun için eskisi kadar değerli değildi, tüm tehditler ona vız geliyordu.

Havada ağır bir sessizlik hüküm sürüyordu, atlar durdukları yerde zıplıyor ve burunlarından soluyorlardı.

Gwen cevap vermek için hiç acele etmedi. Adamlarına saldırı emir vermeye hazırdı. Onun en küçük bir işaretiyle saldırının başlayacağını ve kıyametin kopacağını biliyordu.

“Bizim teslim olacağımızı kim söyledi size?” diye soğuk bir cevap verdi.

Kalbi deli gibi atıyordu. Adamlarının kılıçlarının kabzalarını daha da sıkı bir şekilde tutmaya başladığını hissedebiliyordu. Az sonra elini sallayacak ve büyük bir olasılıkla onun ve diğer herkesin ölümüne neden olacak olan savaş başlayacaktı. Ölümden korkmuyordu. Onun korktuğu zavallı bir şekilde ölmekti. Bu savaşta, en azından lekelenmemiş bir onurla öleceğini biliyordu.

Tirus’un yüzü yavaş yavaş asılmaya başladı, Gwen’in yüzendeki ifadeden onun ciddi olduğunu anlayınca, kibirli gülümseyişi de donup kalmıştı.

“Aptal kız,” dedi. “Buraya kadar bana ölüm fermanını imzaladığını söylemek için mi geldin?” diye soğuk bir şekilde sordu. Sesi düşmanlıkla doluydu.

Gwendolyn bakışlarını kaldırarak adamlarını kontrol etti. İşaretini vermeye hazırlanırken, Tirus’un adamlarının arka tarafındaki tepede, ufukta bir şey fark etti; gözüne bir şey çarpmıştı, hiç beklemediği bir şey. Olmaması gereken bir şeyde, pırıl pırıl parlayan bir şey vardı. Bu, ışığı yansıtan bir kalkandı. Ama bu kalkan onun adamlarından birine ait değildi, ne de Tirus’un adamlarından birine...

Sonra bir kalkan daha belirdi.

Daha sonra, bir tane daha.

Yarığın ötesinde, ışığın altında ışıldayan ve pırıl pırıl parlayan binlerce kalkan vardı.

Gwen'in zihni karışmıştı. Bu savaş alanına bir ordu daha gelmişti.

Ama biraz daha yakma geldiklerinde, onların sancağını gördü ve üzerindeki armayı hemen tanıdı. Kalbi uçar gibi oldu. Bu mümkün değildi.

Ama oydu.

Bu, Savaria Dükü'nün sancağıydı. Adamlar da onun adamları... Ve yanlarında binlerce başka asker vardı. Ordunun başında da, krallıktaki en parlak zırha sahip olan bir kişi vardı, yani babasının gözdesinin. Gelen Erec'ti.

Erec dönmüştü ve kendisiyle birlikte binlerce asker getirmişti.

Tirus bunun farkında bile değildi.

Gülümseme sırası Gwen'e gelmişti. Tirus'a baktı ve az sonra olacaklardan çok, ama çok büyük bir keyif alacağını düşündü.

"Tam tersine," dedi sakince Tirus'a, "ben de ölüm fermanını imzalayanın sen olduğunu düşünüyordum."

Öfkeden kuduran Tirus'un yüzündeki ifade bir anda somurtmaya dönüştü.

"Sen aptal bir kızsın," dedi. "Şu anda pek çok insanı ölüme göndermek üzeresin. Ve sen de ıstırap çekmenin ne olduğunu öğreneceksin."

"Ben ıstırabın ne olduğunu benin düşündüğünden çok daha iyi öğrenmiş bulunmaktayım," diye meydan okudu. "Benim artık saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok. Sana teslim olman için bir şans tanıyorum."

Tirus şoke olmuş gibi ona baktı, sonra başını arkaya attı ve alaycı bir kahkaha attı.

"Benimle şaka mı ediyorsun, sen kız? Ya öyle, ya da tamamen çıldırmışsın."

Adamları gibi, o da katıla katıla gülüyordu. “Senin bir askerine karşı iki askerim varken, neden teslim olayım ki? Benim askeri gücüm seninkinin iki misli!”

Gwendolyn’in gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı.

“Çünkü arkana baktığın takdirde, senin ordundan iki misli büyük olan bir ordunun arkandaki yarığın ötesinde beklemekte olduğunu göreceksin. Armasını tanıyacaksın: bu kalkanlar Savaria Dükü’ne, Gümüş’ün kahramanı Erec’e ve onun şövalyelerine ait. Erec, senin hiç yapmadığın bir şeyi yapmak, babama sadakatle hizmet vermek için evine döndü. O da yetmezse, sağındaki ve solundaki ormanlara bakarak benim binlerce askerimin size her iki taraftan da sardığını görebilirsin. Hepsinin okları çekili durumda ve hepsi de benim işaret vermemi bekliyorlar.”

Gwen’in ağzı kulaklarındaydı.

“Gördün mü sevgili amcacığım,” dedi, etrafı tamamen çevrili olan sensin!”

Tirus yüzünü buruşturdu.

“Manzaradaki hayal ürünü hayaletleri görmek için başımı çevirecek kadar aptal mı sandın beni? Bu senin son çare olarak başvurduğun bir numara,” dedi.

Ama dört oğlu dönüp baktılar ve gördükleri manzara karşısında yüzleri korkuyla kasıldı. Atları bile huzursuzca kıpırdanmaya başlamıştı.

“Doğru söylüyor, baba,” dedi oğullarından biri.

Tirus homurdanarak döndü ve binlerce ve binlerce asker tarafından çepeçevre sarıldıklarını gördü. Erec’in gururlu askerleri, mızraklarını kaldırmış arazinin yüksek bir yerinde duruyorlardı. Yan taraflarda da Gwendolyn’in askerlerinin iki bin tanesi ok ve yaylarını hazır etmiş, bekliyorlardı.

Tirus dönüp Gwen’e baktı, yüzünde bu kez tam anlamıyla şoke olmuş bir ifade vardı. Sapsarı kesildi, omuzları düştü ve kibirli duruşundan eser kalmadı.

Gwen’in konvoyunda yer alan Kendrick ve diğerleri, sabah havasını adeta yaran bir çınlamayla, kılıçlarını çektiler.

“Şimdi hepiniz silahlarınızı bırakın/’ diye emretti Gwen acımasız bir sesle. “Eğer

bırakmazsanız, elimin küçük bir işaretiyle, binlerce okçu, gerdikleri kirişleri özgür bırakacaklar. Artık seçim yapma sırası sizde.”

Tirus’un yüzü nihayet durumun ciddiyetini anlamış olmanın verdiği tevazu ve korkudan kırıştı. Silahlarını yere bıraktı ve diğerlerine de aynısını yapmaları için işaret etti. Etrafındaki herkes, tüm konvoydakiler silahlarını bıraktılar. Silahlar yere düşerken şakırtı sesleri duyuldu.

“Kaybettiğim zamanı ben bilirim,” dedi. “Bugün beni alt ettin. Güçlerimi sana teslim ediyorum.”

“Evet, biliyorum,” dedi Gwen. “Ölümün kaçınılmaz olduğu durumlarda teslim olmak kolaydır. Benim sorunum ise şu: senin teslim olmanı mı kabul edeyim, yoksa hayatını mı alayım?”

Tirus yutkundu, ilk defa gerçekten korkmuş olduğu belli oluyordu.

“Lütfen, leydim,” diye yalvardı, çatlak bir sesle. “Bizi öldürmeyin. Size zarar vermeyi biz aklımızdan bile geçirmedik.”

Bu kez, gülme sırası Gwen’e gelmişti.

“Bize zarar vermek istemediniz mi? diye sordu. “Sadece şehrimizi talan etmek ve adamlarımızı mahvetmek istediniz, öyle mi?”

Tirus neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktı.

“Lütfen, leydim. Biz bir aileyiz.”

“Aile miyiz?” diye Gwen tekrarladı küçümser bir tavırla. “Siz ailenize böyle mi davranırsınız?”

“Öldürün onları, leydim,” dedi Kendrick. “Tirus domuzun tekidir ve akrabalarına ihanet eden bir haindir. Ölmeyi hak ediyor o. Halkaya da ihanet etti ve kutsal yasamızı çiğnedi.”

“Öldürün onu,” dedi Srog. “O güvenilir biri değil. Eğer onun yaşamasına izin verirseniz, günün birinde o bizi öldürür.”

Gwendolyn durup önündeki seçenekleri inceledi.

“Baba, bir şeyler yap!” diye bağırdı Tirus’un oğullarından biri. “Lütfen, ölmemize izin verme!”

Gwen derin bir nefes aldı.

“Seni öldürmem gerek, amca,” dedi. “Seni ve tüm adamlarını, ama bunu yapmayacağım.”

Tirus’un ve adamlarının yüzü bir anda ümitle aydınlandı.

“Ben de babam gibi, şefkatli bir hükümdar olmayı ve hak etmeyenlere bile merhamet göstermeyi seçiyorum,” dedi. “Ayrıca, bize faydanız olacağına da inanıyorum. Bu kadar iyi insanı harcamak yazık olur, özellikle de böyle bir dönemde. O yüzden size bir fırsat tanıyorum. Ya bütün adamlarınız hemen burada kılıçtan geçirilir, ya da bana, Srog’a ve Brom’a karşı sorumlu olarak ordumuzun bir parçası olursunuz.

Adamlarınız Thorgrin’i kurtarmak için Andronicus’la savaşırken bize katılır. Seçim sizin.”

Tirus atından indi, dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini 246/350

kavuşturdu.

“Gerçek bir liderin ne demek olduğunu bugün gördüm,” dedi. “Bunu bana siz öğrettiniz, leydim. Yaptıklarımdan utanç duyuyorum ve merhametiniz için minnettarım. Teşekkür ederim. Elbette size katılırım. Hem de tüm adamlarımla birlikte. Nereye isterseniz, oraya gideriz.”

Gwen, bakışlarını ona çevirdi ve yüzündeki heyecanı gördükten sonra karar verdi. Bir elini kaldırdı ve adamlarına silahlarını indirmelerini işaret etti.

O anda bir savaş borusu sesi duyuldu. Tirus’un adamlarından biri beyaz bir bayrağı havaya kaldırdı. Tirus adamlarına dönerek bağırdı:

“TESLİM OLUYORUZ!”

Bayrak taşıyıcıların hepsi birer beyaz bayrak çıkardı ve tüm saflardaki askerler silahlarını yere bıraktı.

Her taraftan sevinç çığlıkları duyuldu.

Savaş bitmişti.

*

Srog'un şatodaki devasa odasına yüzlerce kişi doluşmuştu. MacGil'in ordusuna bağlı kişiler, Gümüş'ün ve Lejyondun üyeleri, Silesialılar, Duke'un ordusundan askerler, Erec ve adamları ve Halka'nın Batı KrallığTndan özgür bırakılanlar, hepsi birden bu güzel olayı kutluyorlardı. Onlara Tirus'un ve elit savaşçılarının yanı sıra Tirus'un oğulları ve MacGil kuzenler de eşlik ediyordu. Gwen, akıllıca davranarak, hepsine zeytin dalı uzatmış ve onların kendilerine katılmasını sağlamıştı. Birlikte savaşacaklarına göre, birbirlerini daha iyi tanımaları ve birbirlerine güven duymaları iyi olurdu.

Odada adeta bir zafer sarhoşluğu yaşanıyordu, herkes birbiriyle savaşmadığı için mutluydu ve Gwen'le arkadaşları Erec'in gelmesiyle öyle bir rahatlama hissetmişlerdi ki, onun geri dönüşünü Gwen'in babasının bir parçasının geri gelmesi gibi görmüşlerdi. Pek çok anıları canlanmıştı. Gwen'in babası Erec'i kendi oğlu gibi severdi, o yüzden Gwen de onu bir kardeş gibi görüyordu.

Gwen'in yanında Steffen, Srog, Brom, Kendrick, Reece, Godfrey, Elden, Conven, O'Connor ile Selese, Sandara ve Indra gibi kadınlar vardı. Bununla beraber, tüm kadınların içinde en dikkati çeken kişi, yakında Erec'in karısı olacak olan Alistair idi. Alistair, Gwen'in bugüne kadar gördüğü en güzel kadındı.

Savaş gerilimini geride bırakmak Gwen'i çok rahatlatmıştı, ama yine de Thor'u düşününce huzursuz oluyordu. Adamlarını yeni gruplar halinde bir araya getirdikten sonra, onu kurtarmakta kararlıydı. Erec, odadakiler tarafından bir kahraman gibi karşılanmıştı; Kendrick, Godfrey, Reece ve Gümüş'ün pek çok üyesi ona sarılıyor ve kutluyordu. Erec'in yanında, bir Gümüş üyesi olan Brandt da vardı. Odadaki herkes, böyle bir birliğin kurulmuş olmasının verdiği mutlulukla doluydu.

Erec ona sarılırken, Gwen de kollarını uzattı. Babasının kahramanını, onca aydan sonra yeniden görmek ona çok iyi gelmiş, Kraliyet Sarayı'nın bir parçasının yeniden devreye girdiğini hissettirmişti ona.

"Büyümüşsün," dedi Erec, arkaya doğru yaslanıp onu inceledikten sonra.

“Buradan gittiğim zamanki aynı kız değilsin. Şimdi bir kadın olmuşsun. Bir Kraliçe... Baban

görseydi, seninle gurur duyardı/’

Gwen de gülümseyerek onu inceledi.

“Sen de,” dedi, “sanki iki misli savaşçı olmuş gibisin.” Sonra onun yanında durmakta olan Alistair’e baktı. “Daha da önemlisi, Seçim Yılı senin için çok başarılı geçmişe benziyor.”

Erec bir adım geriye gitti. Onun verdiği mesajı anlamıştı.

“Leydim,” dedi. Eğilerek onu selamladıktan ve boğazını temizledikten sonra, “size yakında eşim olacak olan Alistair’i tanıştırabilir miyim?” diye ekledi.

Alistair öne doğru ilerleyince, etrafını meraklı bir kalabalık sardı.

Alistair gülümsedi ve reverans yaparak Gwen’i selamladı. Gwendolyn de gülümseyerek ona selam verdi.

“Benim için çok büyük bir mutluluk, leydim,” dedi Alistair. Sesindeki bir şey Gwen’e tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Gwen bunu açıklayamıyordu, ama bu kadını sanki hayatı boyunca tanıyor gibiydi.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, ona doğru ilerledi ve iki elini avuçlarının arasına aldı.

“Erec çok iyi bir seçim yapmış,” dedi. “Erec’in karısı, benim de kız kardeşim sayılır.”

Gwendolyn daha sonra Erec’e baktı.

“Erec, sen hâlâ babamın ve Gümüş’ün Kahramanısın ve bugün hepimizin hayatını kurtardın. Sana büyük bir borcumuz var.”

Erec başını iki yana salladı.

“Benim babanıza olan borcum çok daha büyük,” diye cevap verdi. “Ve ben bu

borcu, onun kızına da, ona gösterdiğim sadakatin aynısıyla hizmet ederek ödemek istiyorum.”

Erec döndü ve bakışlarını MacGil ailesinin nihayet birbirleriyle kaynaşan iki kolunu oluşturan insanların üzerinde dolaştırdı.

“Siz bugün büyük bir zekâ sergilediniz,” diye ekledi. “Babanız akıllıca bir seçim yapmış. Başka bir lider, bugünü çok kanlı bir şekilde bitirebilirdi. Sizin gibi bir liderimiz olduğu için çok şanslıyız.”

Gwen bakışlarını odanın içinde gezdirdi ve stratejisinin işe yaradığını gördü: ilk başlarda MacGil ailesinin üyeleri bir araya gelmekten çekinir gibi davranmışlardı, ama şimdi savaşçılar çok güzel bir şekilde kaynaşmışlardı, birlikte içki içiyorlar, şakalaşıyorlar ve birbirlerine savaş hikâyeleri anlatıyorlardı. Onların iki ayrı koldan geldiklerini artık anlamak mümkün değildi. Katliamlarla sonuçlanabilecek bir gün, bir kutlama haline gelmişti.

Herkese rahat bir nefes alma ve birleşme fırsatı veren Gwendolyn, artık ciddileşmiş ve esir düşen Thor’u nasıl kurtarabileceklerini düşünmeye başlamıştı. Thor’un, oralarda tehlike içinde olmasına dayanamıyor ve bir an önce harekete geçmeleri gerektiğini biliyordu.

“Aylaklık etme vakti bitti,” dedi Kendrick ve Erec’e. Diğerleri de hemen onların etrafını sardı ve dinlemeye koyuldu. “Şimdi dikkatimizi Thorgrin’e çevirmeliyiz.”

Bu sözler üzerine Gwen’in kendi adamları da iyice yaklaşıp, onu dinlemeye başladılar.

“Thor’u kurtarmak için bir plan yapmalıyız,” diye beyan etti Gwen.

Adamlar ciddi bir tavırla birbirlerine baktılar.

“Andronicus’un yarım milyonluk ordusuna, sadece bir kaç bin askerden oluşan güçlerimizle karşı koyabileceğimizi mi düşünüyorsunuz, leydim?” deyi sordu Tirus. “Hem de tek bir kişi uğruna.”

“Thorgrin’i tek bir kişi olarak göremeyiz,” dedi Gwen, yüzü kararark. “Ayrıca, evet. Bir kız kardeşimizi veya erkek kardeşimizi kurtarmak için adamlarımı

tehlikeye atabilirim ben.”

Hepsinin yüzü daha da ciddileşti.

“MacGil ailesinin diğer kolunun yanında da şunu söyleyebilirim ki,” dedi Brom, “Tirus haklı: sayımız çok az. Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama basit bir saldırı bizi zafere götürmez.”

“Saldırırsak, hayatta kalma şansımız hiç yok denecek kadar az,” dedi Srog.

“Bununla beraber,” diye sertçe karşılık verdi Kendrick, “burada kalırsak da, hepimizin öleceği kesin.”

“Ölmemiz veya hayatta kalmamız önemli değil,” dedi Erec.

Kalın ve kendine güvenen sesi dikkatleri üzerine çekti ve bütün gözler ona çevrildi.

“Önemli olan, onurlu bir şekilde yaşamak ve ölmektir,” diye ekledi.

Kalabalıktan onay sesleri yükseldi. Sonra bir sessizlik oluştu, herkes düşünüyordu. Gwen boğazını temizledi.

“Kaybedilen savaşlar genellikle geniş kapsamlı olanlardır,” dedi. “Bizim misyonumuzun dar bir kapsamı olacak: Thor’u ve Mycoples’i kurtarmak. Onların ana kampına bir şaşırtmayla saldıracağız ve Thor’un nerede olduğunu bulup, onu kurtaracağız. Thor özgür kalınca, Kader Kılıcı ve Mycoples de bizim elimize geçmiş olacak ve savaş yön değiştirecek. Bunu birkaç bin kişinin yarım milyona karşı verdiği bir savaş olarak değil, birkaç bin kişinin tek bir adamı kurtarma girişimi olarak görün. Buradaki kilit şey, Andronicus’un adamlarını bölmek ve dikkatlerini başka yöne çekerek yanıltmak.”

“Peki, bunu nasıl yapacağız, leydim?” diye sordu Brom.

“Ordumuzu dört küçük parçaya bölüp, onlara her yönden saldıracağız. Böylece dikkatleri dağılacak ve güçleri de bölünecek. Erec, sen Duke’un adamlarının ve Gümüş'ün yarısının başına geçeceksin. Kendrick sen de MacGiPin ordusunun yarısıyla birlikte Gümüş'ün diğer yarısının başında olacaksın. Ve sen Godfrey, sen de KraPın adamlarının diğer yarısının önünde gideceksin.”

Godfrey dönüp gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış bir halde ona baktı.

“Ben mi, leydim?” diye sordu.

Gwen başını sallayarak onu onayladı.

“Bu görev için uygun olup olmadığımı bilemiyorum,” dedi Godfrey tedirgin bir şekilde. “Ben bir savaşçı değilim.”

“Uygunsun,” dedi Gwen kesin bir tavırla. “Silesia’da bizi Andronicus’tan kurtaran sen değil miydin?”

“Bunu aklımı kullanarak yapmıştım, gücümü kullanarak değil.”

“Bizim bu savaşı kazanmak için ihtiyacımız olan şey de bu zaten, özellikle de bu kadar büyük bir askeri güç karşısında,” diye yanıtladı Gwen. “Dördüncü bölüğe sen öncülük edeceksin. Bunu kabul ediyor musun?”

Bütün gözler Godfrey’e çevrildi. Godfrey, nihayet başını sallayarak onay verdiğini belli etti.

“İyi,” dedi Gwendolyn. “Bu dört bölük Andronicus’un ana kampına dört farklı yönden saldıracak. Biz, onun adamlarının kafasını Thor’a ulaşmamıza yetecek bir süre boyunca karıştırıp, onların bölünmelerini sağlayacağız.”

“Peki, ya siz, leydim?” diye sordu Steffen ona dönerek, “siz burada mı kalacaksınız?”

“Bütün gözler Gwen’e döndü.

Gwen olumsuz anlamda başını salladı.

“Hayır. Thorgrin'im oralardayken, ben burada kalamam. Ben de saldırıda yer alacağım,” dedi, “ama farklı bir şekilde.”

“Yani nasıl, leydim?”

“Onlar Thorgrin’i büyüyle ve sihirle orada tutuyorlar sanıyorum/’ dedi. “Biz de onu kurtarmak için aynı yöntemi kullanacağız. Bu konuda güvenebileceğim tek bir kişi var. Onu bulmalıyım. Argon’u...”

“Ama Argon bizden ayrıldı, leydim/’ dedi Aberthol.

“Bir yerlerde hayatını sürdürüyor olmalı,” dedi Gwendolyn. “Onu bulacağım. Onu kurtaracağım. Ve Thor’u kurtarırken o da bize yardım edecek.”

Sonra diğerlerine döndü ve “Artık daha fazla beklemeyelim,” dedi yüksek sesle, “Thorgrin bizi bekliyor.”

Kalabalık kararlı bir tezahürat yaparak dağıldı. Adamlar şimdiden bölüklere ayrılmaya ve yola çıkmaya kendilerini hazırlıyorlardı.

Kalabalık azalıp da odaya bir sessizlik çökünce, Gwen Aberthol’a seslendi.

“Aberthol!”

Aberthol durup, ona doğru döndü.

“O ciltli, eski kitapları biliyorsun,” dedi. “Hepsi yakılmış durumda şimdi, ama içerikleri sanırım senin belleğinde duruyordur. Bazılarını ben bile hatırlıyorum. Örneğin, Büyücüler Döngüsü... Tuzağa düşürülenlerle ilgili efsaneleri içeren bir cilt olduğu da hatırımda.”

Aberthol onaylar gibi başını salladı.

“Eğitiminiz size faydalı olmuş,” dedi. “Biraz mitlerden, biraz da olgusal gerçeklerden oluşan bir eğitimdi sizin aldığınız.

254/350

Bunlardan hangisinin daha baskın olduğunu kimse bilemez. Ama, evet. Dediğiniz gibi bir efsane var. Tuzağa düşenlerin büyüyle Öte Dünya’da esir tutulduklarına dair...”

“Öte dünya mı?” diye yutkundu Steffen, Gwen’in yanından ayrılmayarak.

“Orayı biliyor musunuz?” diye sordu Gwen.

Steffen evet der gibi başını salladı.

“Orada insanların ruhunun buz kesildiğine dair söylentiler var. Orası bir buz ve sisler ülkesi. Cehennemlerin en derin olanının halkalarından birini

oluşturuyormuş.”

“Yanlarında bir Druid olmadan, oraya insanların girmesi yasaktır,” diye ekledi Aberthol. “Böyle bir yer gerçekten varsa bile, aramızda bir Druid olmadığına göre, korkarım ki, oraya girmemiz mümkün değil. Çabalarımız tamamen boşa gider.”

“Sizi oraya ben götürebilirim,” diye bir ses geldi.

Gwen, Steffen ve Aberthol sesin geldiği yöne doğru döndüler ve Alistair’in bir adım öne çıktığını gördüler. Alistair, yüzünde heyecanlı bir ifadeyle Gwen’e bakıyordu.

Krohn gelerek onun elini yaladı. Gwen bu davranışından onun Alistair’i sevdiğini anladı. Aslında Krohn insanlardan, özellikle de yabancı olanlardan çok ender olarak hoşlanırdı.

“Ama bunu nasıl yapabilirsin ki?” diye sordu Gwen, “sen...”

Alistair başını olumlu anlamda salladı.

“Haklısınız,” dedi. “Ben bir Druid’im.”

Herkes hayretler içinde ona bakakaldı. Alistair başını öne eğdi.

“Bugüne kadar bunu kimseye söylememiştim,” dedi, “ama sizin için her şey yapabilirim. Sizin Erec için dünyalar kadar önemli olduğunuzu biliyorum. Ve benim de efendim için yapamayacağım hiç bir şey yok.”

Gwendolyn gülümseyerek öne doğru ilerledi ve onun yakınına geldi. İlk kez ümitlenmiş ve kendisini iyi hissetmeye başlamıştı. Eğer Argon’u bulup, onun özgür kalmasını sağlayabilseydi, o zaman Thor’u da belki kurtarabilirdi.

“Bugünden itibaren,” dedi Gwendolyn Alistair’e, “benim kız kardeşimsin.”

Alistair ona gülümseyerek karşılık verdi.

“Dünyada bundan daha fazla istediğim tek bir şey yok,” dedi

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Thor, üst üste yağan darbelere elinden geldiğince dayanmaya çalıştı. Bütün gücüyle direnmeye çalışıyordu, ama Akdon zincirleriyle arkadan bağlanmış olan bilekleriyle, yapabileceği pek bir şey yoktu. Bu sihirli metal onun tüm enerjisini emip bitiriyordu. Dolayısıyla büyük bir grup İmparatorluk askeri sürekli olarak yüzüne, göğsüne ve sırtına yumruk atarlarken onlara karşılık veremiyordu. Nihayet, yüz üstü yere düştü.

Çete bir anda üstüne çullandı. Kaburgalarını, sırtını, bacaklarını ve başını tekmelemeye başladılar. Thor elinden geldiğince yüzünü korumak istiyordu, ama bir gözünün şimdiden şişmeye ve kapanmaya başladığını hissediyordu.

Pek uzaklarda olmayan Andronicus yüzünde bir gülümsemeyle olan biteni seyrediyordu. Kendi oğlunun bu şekilde dövülmesinden büyük bir keyif aldığı açıkça belli oluyordu.

Nasıl bir baba, oğluna böyle şeyler yapılmasını isteyebilir? diye düşündü Thor. Babasına karşı veya babasının ona karşı en küçük bir sevgi duyup duymadığı konusunda bir kafa karışıklığı yaşıyor olsaydı, bu darbelerin bu zihin bulanıklığını bir anda silip götürmesi kesindi.

Darbeler, artık Thor'un sayamayacağı kadar uzun sürdü. Nihayet Andronicus bir nara attı:

"Yeter!"

Askerler Thor'un yanından ayrılınca, Andronicus öne doğru ilerledi. Thor, bir an için onu dövmeye ara verdiklerini sandı, ama başka askerler gelip üzerindekileri çıkarmaya başladılar.

Thor dondurucu kış soğuğunun çıplak bedenini kestiğini hissetti. Yine bütün gücüyle dayanmaya çalışıyordu, ama başar amıyordu.

Gömleğinin yırtılarak üzerinden çıkarıldığını gören Thor, bağırarak itiraz etti ve annesinin yüzüğünün yere düşüp yuvarlanmasını izledi. Bir askerin onu yerden alıp, havaya kaldırdığını ve incelediğini gördü.

"HAYIR!" diye haykırdı Thor, Gwendolyn için sakladığı yüzüğün bir İmparatorluk askerinin açgözlü avucuna düştüğünü görünce. Adamın yüzünü

olduğu gibi görebiliyordu, eğri bir burnu, patlak gözleri ve tüm çenesi boyunca uzanan bir yara izi vardı. Yüzüğü gülerek pembe parmağına takıp, inceledi. Sonra kalabalığın içinde kayboldu.

Üzerindeki gömlekten sonra çizmelerini de çıkarırlarken, ona vurmaya devam ettiler. Thor'un o anda tek düşündüğü, o gerzeğin parmağına taktığı annesinin yüzüğüydü. Bunun düşününce kalbi parçalanır gibi oluyordu.

Kader nasıl bu kadar acımasız olabilir? diye düşündü Thor. Annesi böyle bir şeyin onun başına gelmesine nasıl izin verebilirdi? Bir şekilde müdahale etmesi gerekmez miydi?

"Anne!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı, onun orada olup ona yardım etmesini öyle istiyordu ki...

O anda yukarıdan, kalın ve uğursuz bir kahkaha sesi geldi. Başını kaldırınca, Andronicus'un tam tepesinde dikildiğini gördü.

"Annen sana şu anda yardım edemez, evlat," dedi Andronicus, ona ters ters bakarak.

Thor, anladım der gibi başını salladı. O anda, elinde kalın ve kaba bir ip tutan başka bir adam yanlarına geldi. İki asker bu iple Thor'un ayak bileklerini bağlamaya koyuldular. Derisi kanamaya başlamıştı. Thor onların ne yapmak istediklerini anlamaya çalışırken, bir kırbaç sesi ve bir at kişnemesi duydu ve geriye doğru sürüklenmeye başladığını hissetti.

Thor'un bedeni donmuş kış toprağının, taşların ve çamurların üzerinden sürükleniyordu. Sırtının çıplak derisi soyulmaya başlamıştı bile. İmparatorluk askerleri ona bakıp alay ediyorlar ve eğleniyorlardı. Az sonra at hızlanmaya başladı ve onu İmparatorluk kampının çevresinde daireler çizerek, gösteri yapar gibi dolaştırmaya başladı.

Bütün bedeni çürük içinde kalmıştı. Bitkindi ve hiç enerjisi kalmamıştı. Bayılmak üzere olduğunu hissediyordu. Bütün bunları zihninden kovalamak, başka bir yerde olduğunu hayal etmeye çalışıyordu. Neresi olduğu önemli değildi...

Onu ne kadar olduğunu kestiremediği bir süre boyunca kampın çevresinde dolaştırdılar, nihayet at durdu. Bir anda üzerine tozlar yağdı. Orada öylece yatar

durumda, yüzükoyun kalakaldı. İnliyordu, bir gözü şişmiş ve kapanmıştı. Bir gayretle, iyi olan gözünü araladı ve ironik olarak onu Kader Kılıcı'ndan birkaç adım öteye getirmiş olduklarını gördü. Bunu, yarasına tuz basmak için yaptıkları belliydi. Kılıç orada, tam onun bıraktığı yerde, bir kayanın içine girmiş bir şekilde duruyordu.

"İşte, asırlar boyu İmparatorluğumuzun başına dert olan silah burada," diye haykırdı Andronicus transa geçmiş gibi bakan askerlerine. "Seçilen Kişi, Thor da olabilir, bizden birisi de... Sadece bir MacGil'in ya da Halka'nın üyelerinden birinin bunu kullanabileceğinden nasıl emin olabiliriz ki? Bu belki de bizi

bastırmak için uydurdukları bir mittir, bunu kim bilebilir ki?" Kalabalıktan onay sesleri yükseldi.

"Bu kılıcı kim kullanabilirse," diye haykırdı Andronicus, "bu kayadan onu kim çıkarabilirse, onu komutan yapacağım. Aranızda buraya gelip bunu denemek isteyen var mı?"

Sevinç çığlıkları koptu, arkasından sürüyle asker, birbiri ardı sıra gelerek, tek tek Kılıç'ın kabzasını tüm güçleriyle kavrayıp, çaresizce kayanın içinden çıkarmaya uğraştılar. Thor, bu gerzeklerin Kader Kılıcı'na dokunmalarını seyretmeye bile dayanamıyordu. Onlardan birinin kılıcı yerinden çıkarması halinde ne yapacağını tahmin bile edemiyordu. Böyle bir şey, efsanenin doğruyu anlatmadığı ve Thor'un özel biri olmadığı anlamına gelecekti.

Adamlar tek tek bunu yapmayı denediler, birbirlerinin önüne geçerek kılıcı ittirdiler, çekiştirdiler ama hiç biri başarılı olamadı. Aralarında bunu iki veya üç kez deneyenler bile oldu.

Ama sonuç hep aynı oldu: yani, hiç bir şey olmadı.

Nihayet, Andronicus'un kendisi Kılıç'a yaklaştı, o ilerlerken insanlar yanlara doğru çekilerek ona yol açtılar. Kılıç'ın önünde diz çöktü, sonra doğruldu, devasa avuçlarıyla kabzayı kavradı ve korkunç bir nara atarak, tüm gücüyle çekti. Thor, bir an için büyük bir kaygı yaşadı. Nihayetinde, Andronicus onun babası ve bir MacGil idi. Bu özellikleri onun Kılıç'ı kullanması için yeterli olabilir miydi acaba?

Ama Andronicus'un giderek güçlenen narası bile işe yaramadı. Sonunda KılıçT yerinden bile oynatamadan, o da yere yıkıldı.

Thor, babası da dâhil olmak üzere, İmparatorluktaki hiç 260 / 350

kimsenin Kılıç’ı yerinden oynatamaması karşısında rahat bir nefes aldı. Bu, kendisini daha da özel hissetmesine neden oldu.

Andronicus yerdeki silaha ters ters baktı. Thor, onun yüzünün öfkeden mosmor olduğunu görebiliyordu.

“Bana bir çekiç getirin!” diye emretti. “ŞİMDİ!”

Birkaç adam koşup, iki kollu bir savaş çekicini hemen getirdiler. Andronicus onu çekip aldı, başının üzerinde havaya kaldırdı ve müthiş bir çığlıkla kayanın üzerine vurdu.

Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kaya parçalanmıyordu. Çentiklenmiyordu bile. Andronicus tekrar tekrar denedi, ama hep aynı sonucu aldı: çeliği dövmekten farksızdı bu yaptığı.

Sonunda, hayal kırıklığıyla inleyerek döndü ve yana doğru salladığı çekiç iki askerin başına çarparak, onların o anda ölmesine neden oldu. Andronicus daha sonra çekici başının üzerinde çevirerek kalabalığa doğru savurdu ve bir asker daha öldü.

“Bu Kılıç’ı ben veya adamlarımdan biri kullanamayacaksa,” diye bağırdı Andronicus, “o zaman ona bir ihtiyacımız yok demektir. Halka’nın içinde kaldığı müddetçe, bize zarardan başka bir şey getirmeyecek. Sadece Kalkan’ın inmemesini sağlıyor ve adamlarımızın bizi takviye etmesini önlüyor. O yüzden bu Kılıç’ın bir an önce Halka’nın sınırlarının dışına taşınmasını ve Kanyon’dan geçirilerek imha edilmesini emrediyorum. Bir düzine askerin bu kayayı omuzlarında taşıyarak, gerisin geriye Kanyon’dan geçirmesini ve gemilerimize ulaştırmasını istiyorum. YAYLANIN HADİ!”

Bir düzine adam öne fırladı ve harekete geçerek kayaya doğru ilerlediler. Kayayı hep birlikte kaldırmaya uğraştılar, ama bir

milim bile kıpırdatmayı başaramadılar.

Sonra, başka askerler de geldi. Sonunda iki düzine asker, kayayı omuzlarının üzerine almayı başardılar ve uygun adım yürüyerek Kılıç’ı oradan uzaklaştırdılar.

Thor’un yüreği paramparça olmuştu.

“HAYIR!” diye haykırdı.

Kendi parçalarından birinin alıp götürülmesini seyretmek gibi bir şeydi bu onun için.

Kılıç’ın gözden uzaklaşmasını seyrettikten sonra, bütün gücüyle onu bağlayan iplerden kurtulmaya çalıştı, ama başaramadı. Akdon zincirleri buna izin vermiyordu.

Andronicus Thor’a döndü ve gelip onun başına dikildi.

“Dünyada, senin kullanabileceğin, ama benim kullanamayacağım bir silah yok,” diye ısrar etti.

Thor babasının onun kullanamayacağı bir silahı oğlunun kullanabilmesinden gocunduğunu anladı.

“Ben senden güçlüyüm, baba,” dedi, “o yüzden benden bu kadar korkuyorsun.”

Andronicus bir nara daha attı, öne doğru atıldı ve Thor’un yan tarafına öyle bir tekme attı ki, kaburgalarından biri kırıldı. Thor yattığı yerde dönerek öksürmeye ve nefes almaya çalıştı.

“McCloud!” diye haykırdı Andronicus.

Thor başını kaldırınca eski Kral McCloud’un öne doğru 262 / 350

geldiğini gördü. Bir gözünü kaybetmişti ve şekli bozulmuş yüzünün bir yanı, İmparatorluğun armasıyla dağlandığı için korkunç bir yanık izi taşıyordu. Bu haliyle bir canavara benziyordu.

“Sanırım bizim genç Thorgrin'imize dağlanmanın ne demek olduğunu öğretme vakti gelmiş bulunuyor. Belki de onun da yüzünü seninkine benzetiriz.”

Bu sözler üzerine Thor’un yüreği hopladı. McCİoud’un gözleri, keyifli bir gülümsemeyle birlikte büyüdü.

“Benim için müthiş bir keyif olur, efendim,” dedi McCloud.

McCİoud döndü, bir görevlinin ona verdiği kızgın demir çubuğu aldı, İmparatorluğun kare şekilli büyük bir armasını taşıyan ve kor haline gelmiş ucunu inceledi.

McCloud ona doğru eğilirken ve kızgın demir yüzüne yaklaşırken, “HAYIR!” diye haykırdı Thor. Birkaç saniye içinde yüzünün Andronicus’un armasıyla dağlanacağını ve McCloud’unki gibi şekilsiz bir hal alacağını biliyordu. Bu düşünce yüreğine oturdu; başına bundan daha kötü bir şey gelemeyeceğini düşündü.

McCloud demir çubuğu Thor’un çıplak tenine doğru indirirken, alaycı bir ifadeyle gülüyordu.

Tam o sırada, göğün yükseklerinden tiz bir ses geldi. Thor başını kaldırınca Estopheles’i gördü; kuş pençelerini açarak aşağıya doğru pike yaptı. McCloud başını kaldırıp yukarıya baktı, ama geç kalmıştı. Estopheles onun yüzüne bir pençe attı ve burnunu, alnını, yanaklarını ve dudaklarını paralayarak her birinin üzerinde derin kesikler bıraktı. McCloud acı bir çığlık attı, elinden demir çubuğu düşürdü. Ayağı, üzerine düşen çubukla dağlandığı için, bir çığlık daha kopardı. Yüzü kanlı bir rezalet haline gelmişti. Sonunda koşarak kaçmaya çalıştı, ama Estopheles kampın bir ucundan bir ucuna kadar onun peşinden gitti.

Andronicus öne fırlayarak demir çubuğu yerden aldı ve pis pis gülerek Thor’un üzerine doğru tuttu.

“Sana son bir şans tanıyorum/’ dedi Andronicus. “Bana meydan okumayı bırak ve teklifimi kabul et. Bana sarıl ve İmparatorluk’un yarısına sahip ol. Ben senin bu dünyada sahip olduğum tek gerçek babayım. Bana sarıl ve rahat et.”

Thor başını kaldıracak kadar enerjisini topladı ve Andronicus’a tükürdü.

“Senin oğlun olmaktansa bir piç olarak ölmeyi yeğlerim,” dedi.

Andronicus yüzünü buruşturdu ve korkunç bir öfke ve hayal kırıklığıyla homurdanarak demir çubuğu indirdi.

Thor son anda bedenini döndürmeyi başardı ve demir çubuk yüzü yerine omzuna gömüldü. Thor acı bir çağlık attı, hayatında böyle bir acı duyduğunu hatırlamıyordu. Korlaşmış demir tenini dağlamış ve İmparatorluk’un armasını omzuna kazımıştı. Kolundan çıkan dumanlar, burnunu yanık et kokusuyla

dolduruyordu. Thor bağırmaya gücü kalmayana kadar bağırdı.

Andronicus sonunda durdu. Thor, orada pelte gibi yatarken, öylesine bitkindi ki, nefes bile almakta zorlanıyordu. Daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu.

“Onu kuyuya atın,” diye emretti Andronicus.

Lütfen tanrım, izin ver de öleyim, diye düşündü Thor. Bilinçlilik ile bilinçsizlik arasında gidip geliyordu.

Thor, ayaklarını bağlayan ipin çekilmesiyle yeniden yerde sürüklenmeye başladı. Onu resmigeçit yapar gibi tüm kampın içinden geçirdiler. Uzaklarda, kocaman simsiyah bir kuyu olduğunu görür gibi oldu. Onu kuyunun kenarına getirdiler. Aşağiya düştüğünü hissetti. Az sonra karanlıklara gömülmüştü.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Silesia’da müthiş bir hareketlilik vardı. Reece, yanında Elden, O’Connor ve Conven olmak üzere koridorlarda koşturuyor, farlı yönlerden gelenlerle birleşerek armaların bulunduğu salondan geçip, şehir merkezindeki ana orduya katılmak için acele ediyorlardı. Etraflarındaki binlerce şövalye de hareket halindeydi, biri Kendrick, biri Erec, biri Tirus ve biri de Godfrey’in emri altında olan dört bölüğe ayrılıyorlardı. Reece’le Conven ve O’Connor’la Elden, her zamanki gibi birbirlerinden ayrılmamışlardı ve onlara iki Lejyon üyesi olan Serna ve Krog’un yanı sıra Elden’la birlikte kalan Indra da eşlik ediyordu. Reece savaşırken ağabeyinin yanında olmak istediği için, bu takım Kendrick’in bölüğüne katılmaya karar vermişti.

Aylar boyu İmparatorluktaki düşmanlara karşı yalnız başlarına mücadele verdikten sonra, bu devasa ordunun desteğiyle Halka’da savaşmak onlara çok iyi gelmişti.

Kazanma olasılıkları eskiye göre daha zayıf olmasına rağmen, Reece kendisini her zamankinden daha korunmalı ve çok daha kararlı hissediyordu. Reece, en iyi arkadaşının esir düştüğünü öğrenerek perişan olmuştu, o yüzden hayatta kalma şansı fazla olmasa da savaşa gitmekte bir an bile tereddüt etmemişti. Thor için seve seve hayatını verirdi. Düşmana göre sayılarının çok az olduğunu biliyordu, ama ona sanki Lejyon’a katıldığından beri, bu hep böyle olmuş gibi geliyordu. Savaşmak kolay bir iş değildi. Zafer kazanmak da öyle... Ama gerçekleşmesi güç olan bu olasılıklardı, savaşı muzaffer kılan...

Silesia’nın ana giriş kapısına geldiklerinde muazzam bir kalabalık oluşmuştu. Hep birlikte yüksek kemerlerin altından geçerek yollarına devam ederken, yüzlerce Silesialı da

durmuş, ellerindeki sancakları sallıyor ve onları sevinç çığlıklarıyla destekliyordu.

“Vatanımızı bize geri getirin!”

“Halkayı koruyun!”

“Andronicus’u öldürün!”

“Thorgrin’i kurtarın!”

“Silesia sizin dönüşünüzü bekliyor!”

Bunlar çok kahraman vatandaşlardı; onlar gidince savunmasız kalacaklarını ve Silesia’nın da saldırılara açık bir hale geleceğini bildikleri için askerlere tezahürat yapıyorlardı.

Zincir zırhını üzerine geçirmiş olan Reece, tamamıyla hazırlanmış durumdaydı. Yaklaşmakta olan savaşın gergin heyecanını içinde hissediyor ve ikide bir silahlarını kontrol ediyor, belindeki uzun kılıcını, kısa kılıcını sıklaştırıyor, hançerlerinin yerinde olup olmadığına bakıyor ve kırbacının sapını yoklayıp duruyordu. Önünde durmakta olan atında da daha sürüyle silah vardı ve her türlü beklenmedik olaya karşı kendisini hazır hissediyordu.

Aniden “Yoksa bir veda etmeden mi gidecektin?” diye bir ses geldi.

Reece dönüp baktığında Selese’nin kalabalığın ortasında, ama ondan sadece birkaç adım ötede durduğunu ve kederli bir yüzle ona bakmakta olduğunu gördü.

Arkadaşlarından ayrılarak ona doğru yürüdü, utançtan başını kaldıramıyordu. Ona ne söyleyeceğini bile bilmiyordu.

Özellikle de son iki günü ve geceyi birlikte geçirdikleri için, onu geride bırakmaktan hiç hoşlanmıyordu. Reece ona âşık olmak üzere olduğunu anlamıştı. Duygularına ne gibi bir anlam vereceğini bilmiyordu. Onunla yapışık kardeş gibi olmuşlardı, şölen ateşlerinin başında oturup dinlenmişler, kutlamalara ve bayramlara birlikte katılmışlardı. Bunun hep böyle devam etmesini istiyor ve umuyordu.

Ama hayatı bir kez daha altüst olmuş ve kendisini yine savaşa giderken bulmuştu. Bir kere daha onu terk etmek zorunda kalmıştı, ama onu yakında tekrar göreceğini umuyordu. Önceleri onun aşkını kazanmak, bir hayal gibiydi; ama şimdi gerçek olmuştu, o yüzden de onu geride bırakmak daha çok ağırına gidiyordu.

“Çok üzgünüm/’ dedi ona. “Ne diyeceğimi bilemedim sana. Geriye dönüp dönemeyeceğimi de bilmiyorum.”

Selese onun gözlerinin içine baktı.

“Beni sevdiğini söylemen yeterliydi,” dedi.

Reece’in bakışları onun bakışlarıyla buluştu.

“Düşündüğünden de fazla, leydim,” dedi.

Selese gülerek ona karşılık verdi, çillerle kaplı tüm yüzü aydınlanmıştı sanki.

“Eğer dönebilirsem,” dedi Reece, “evleneceğiz.”

Kızın gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı.

“Döneceksin,” dedi Selese, ellerini uzatarak zırhının göğüslüğünü okşar gibi düzeltti. Reece onun yanaklarından

bir damla gözyaşının süzülerek aktığını gördü.

“Seçeneğin yok, dedi Selese. “Bana döneceksin. Evli değiliz belki ama ölecek olursan beni dul bırakmış olursun.”

Başını kaldırıp Reece’e baktı, gözleri birbiriyle buluştu. Reece içinin eridiğini hissetti. Selese’nin de onu en az kendisinin onu sevdiği kadar sevdiğini duymak dünyalara bedeldi. Ama onun yüzüne bakmak ve buralarda yalnız ve savunmasız kalacağını bilmek, ondan ayrılmayı daha da acı verici bir hale geliyordu.

Selese onun göğüslüğünü yakaladı ve eğilerek onu öptü. Reece bu öpücüğü elinden geldiğince uzatmaya çalıştı.

Nihayet adamları onu ite kaka kapılardan belirli bir düzen içinde çıkmakta olan insanların arasına soktular. Reece bir anda onların arasında kayboldu. Arkasına dönüp, Selese’yi gözden kaybolana kadar, mümkün olduğu kadar uzun bir süre bakışlarıyla takip etti.

Reece etrafına bakınınca, sevdiği kişiye veda eden tek kişinin kendisi olmadığını gördü; önünde gitmekte olan Kendrick de Sandara’yla el ele tutuşmuş bir şekilde yürüyordu. Onların birbiriyle vedalaşmasını izledi. Sandara uzun boylu, geniş omuzlu bir kızdı, mağrur bir duruşu vardı, teni de İmparatorluktakiler gibi esmerdi. Reece, onun Kendrick’le uyumlu bir çift oluşturduklarını düşündü.

Biraz yaklaşınca, onlara kulak misafiri oldu.

“Senin burada, bu surların güvenliği içinde kalmanı istiyorum,” dedi Kendrick ona.

“Bu bana göre değil, lordum,” diye yanıt verdi Sandara. “Ben 269/350

erkeklerle birlikte gideceğim, bütün hayatım boyunca yaptığım gibi. Yaralanan biri yere düştüğünde, koşup onun yaralarını sararım. Senin yaralarını iyileştirdiğim gibi... Ben söyle şeyler yaparım. Ben böyle biriyim işte.”

“Ben adamlarımla birlikte, savaşın en ön safında olacağım,” dedi Kendrick. “Seni korumam mümkün olamaz.”

“Ben senin beni korumanı beklemiyorum,” dedi Sandara. “Kendi başımın çaresine bugüne kadar hep kendim bakmışımdır.”

Sessizlik içinde yürümeye devam ettiler. Kendrick kendi adamlarına katılmak için döndü. Sandara da durup ona:

“Birbirimizi nerede bulacağımızı bilmiyorum, ama bana bir söz ver,” dedi.

Kendrick ona doğru döndü.

“Yaralılar arasında seni görmek istemiyorum.”

Kendrick gülümsedi.

“İşte, bu veremeyeceğim bir söz,” dedi.

Sonra öpüştüler.

Reece lejyondaki arkadaşlarıyla yeniden buluştuğunda, Elden’ın Indra’yla benzer bir konuşma yapmakta olduğunu gördü. Indra gururlu bir şekilde onun yanında duruyor ve Elden’m onun elini tutmak isteyen elini sürekli ittirip duruyordu. Delikanlı görünüşlü bir kızdı, böyle cilveleşmelere pabuç bırakmayacak kadar savaşçı bir ruha sahipti.

“Bizimle birlikte savaşamazsın,” diye ısrar etti Elden. “Bu güvenli değil.

“Sen bir kadınsın,” dedi Krog. “Ait olduğun yeri bilmen gerek.”

Indra dönüp ona ölümcül bir bakış fırlattı.

“Ben de en az senin kadar iyi bir savaşçıyım,” diye meydan okudu. “Seninkiler kadar güzel silahlarım var, hançerlerim seninkiler kadar becerikli, oklarım da seninkiler kadar süratli uçuyor. Bir adamın boğazını en az senin kadar güzel kesebilirim. Şeninkini de şu anda kesebilirim... Belki de benim değil, senin geride kalman daha doğru olur.”

Krog kıpkırmızı kesilerek, gözlerini ona dikti.

Indra Elden’a döndü.

“Senin yanında savaşacağım, yoksa benim yüzümü bir daha göremeyeceksin. Karar senin.”

Elden bir iç geçirdi ve sonunda omuzlarını silkti. Indra katır gibi inatçıydı, onu ikna etmeye çalışmanın bir faydası yoktu. Indra, İmparatorlukla onlarla birlikte onca vakit geçirmiş, onların hayatlarını pek çok kez kurtarmış ve o yüzden de lejyonun bir üyesi gibi olmuştu. Indra hayatta kalmayı iyi bilen bir kızdı, o nedenle onunla ilgili olarak kaygı duymuyordu.

Bu arada Reece, giderek daha da bet suratlı olan Conven’in yanma gelmişti; aslında etrafındaki kendilerini zihnen savaşa hazırlamakta olan asık suratlı kişilerle tam bir uyum içindeydi. Reece onun gözlerinden, kaybedecek bir şeyi olmadığını, hayatını feda etmekten çekinmeyeceğini

okuyordu. O yüzden, onun bu savaşı ölmeden atlatabileceğine dair içinde ciddi bir kaygı vardı. Sanki hayatta kalmak istemiyormuş gibiydi. İkiz kardeşi yanında olmadığı içindi bu...

O’Connor yüzünde bir gülümsemeyle, yeni ve uzun yayını yağladı. Her zamanki gibi neşeli ve canlıydı. İster İmparatorlukla, ister Halka’da olsun, kendisini her vakit vatanında hisseden bir gençti. Reece, savaşa giderlerken onunla birlikte olduğu ve onu yanında hissettiği için mutluydu.

Serna ve Krog ise tedirgin bir şekilde onların yanında yürüyorlardı. Reece onların adımlarındaki tereddüdü görebiliyordu. İmparatorluktaki gibi maceralar yaşamamışlar ve aynı zorluklardan geçmemişlerdi. Reece onların kaygısını, daha önceden de olduğu gibi, hissedebiliyordu. Bu duygu Reece’in kendisini eski bir muharip gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ağabeyi Godfrey de pek uzaklarda değildi. Onu, üstüne pek iyi oturmasa da, bir zırhın içinde görmek Reece'i çok gururlandırmıştı. Godfrey, iki yanındaki Akorth ve Fulton'la birlikte, yüz kişilik bir grubun önünde, bir çalımla yürüyordu. Reece onların sarhoş olmasından kuşkulandı; Akorth ve Fulton kesinlikle öyleydi, yürüme tarzlarından bu çok belli oluyordu. Godfrey'i bu bölüğün başında görmek çok tuhaftı: birincisi, bu iş için uygun değildi, ama bir şekilde uygun olmuştu. Reece onda babalarından bir şey olduğunu görebiliyordu. Godfrey bir savaşçı olamazdı belki, ama hayatta kalmayı bilen, marifetli bir gençti. Reece onun dilediği herkesi alt edebileceğinden emindi. İçinden bir his, onun şartlar ne olursa olsun, hayatta kalmanın bir yolunu bulabileceğini söylüyordu. Bunun için kendisine özgü bazı yöntemler kullansa bile...

Sonunda atlarına ulaştılar; Reece bir hayvan okyanusu içinde kendi atını buldu.

Reece atına binmek üzereyken, gözünün ucuna bir şey takıldı ve o yöne baktı. O kadar insanın içinden bir tanesinin doğrudan ona bakmakta olduğunu gördü. Hayal gördüğünü sanarak bir kere daha baktı.

İyice dikkatle bakınca, onun kim olduğunu fark etti ve kalbi duracak gibi oldu. Orada, o kalabalık insan ordusunun içinde, çocukluğundan beri tanıdığı ve yüzünü zihnine nakşettiği bir kız duruyordu. Her zaman düşüncelerinde olan bir kızdı bu, en azından Selese'yi tanımadan önce... Orada duran kız, onun kuzeni ve Tirus'un tek kızıydı.

Yani, Stara...

O da gözlerini dikmiş, ona bakıyordu. O kadar insanın içinde, parlak yeşil gözlerini onun gözlerine kilitlemiş gibiydi. Çok uzakta olduğu için onunla konuşması mümkün değildi.

Sürekli olarak kalabalığın içine giren ve çıkan askerlerin yüzünden, bir ara onu kaybetti, ama sonra tekrar buldu. Denizin içinde yüzen bir hayalet gibiydi.

Onu görmek Reece'e acı vermişti. Burada olmak zorunda mıydı? Neden şimdi? Baka birisine âşık olmasından sonra? Onu unutmak için yıllarını vermişti. Ama onu şimdi tekrar görmek, her şeyi geriye getirmişti, o keskin acıyı da...

Reece başka tarafa bakmak için kendisini zorladı. O şimdi Selese'yi seviyordu; başka birisine bakması ona karşı haksızlık olurdu.

Atma binerken, elinde olmadan bir kere daha dönüp 273 / 350

gözleriyle Stara’yı aradı. Onun gittiğini görünce, içinde hem bir rahatlama, hem de bir üzüntü hissetti.

Tam o sırada savaş borusu çaldı ve bir habercinin uzaklardan dörtnala gelmekte olduğu görüldü. Adam hemen Kendrick’in yanma geldi. Reece ve diğerleri yaklaşıp onu dinlemeye koyuldular.

“Lordum,” dedi haberci, nefes nefese. “Haberlerim var... Kader Kılıcı... Andronicus onu bir yere göndermiş.”

Güçlükle nefes alan habercinin göğsü hızla inip kalkarken, oradaki herkes dehşete kapılmış gibi tuhaf sesler çıkardılar.

“Daha açık konuş,” diye emretti Kendrick. “ ‘Bir yere göndermiş’ darken, ne demek istiyorsun?”

“Kanyonun diğer tarafına gönderiyormuş. Biliyorsunuz, Kılıç o tarafa geçerse Kalkan da iner. Her şeyimizi kaybederiz!”

“Onu derhal geri almalıyız!” diye bağırdı yakınlarda durmakta olan Tirus.

“Önceliğimiz onu almak olmalı,” diye seslendi Erec, yüksek sesle.

“Ama bu iş için ayırabilecek yeterli sayıda adamımız yok,” dedi Kendrick.

“Kılıç’ı bulmak için çok sayıda adama ihtiyacımız yok,” dedi Godfrey. “Yani tam bir bölük göndermemiz gerekmez.”

“Ben giderim,” diye gönüllü oldu Reece, öne çıkarak.

Elden, Conven ve O’Connor da hemen onun yanma geçtiler. 274 / 350

‘Biz de,” dediler.

“Ne de olsa,” diye ekledi Reece, “Kılıç’ın peşinden İmparatorluksun ortalarına kadar biz gitmedik mi? Eğer onu bulmayı becerebilecek birileri varsa, onlar da biziz.”

“Kılıç’ın izini bizim bu küçük lejyonumuz sürsün,” dedi Elden. “Böylece, sizler

de Thor’u kurtarmak için girişilecek büyük savaştan da uzaklaşmamış olursunuz/’

Kendrick, Reece’i yeni bakış açısıyla, tepeden tırnağa saygıyla süzdü ve başını onaylar gibi salladı.

“Babamız seninle gurur duyuyordur,” dedi.

Reece de içinde bir gurur duygusunun uyandığını hissediyordu, Kendrick’in gözünde değer kazanmış olmak onu çok mutlu etmişti.

“Tekrar görüşeceğiz, kardeşim,” dedi Reece.

“Görüşeceğimizi biliyorum,” diye yanıt verdi Kendrick.

Reece ve diğer lejyon üyeleri tek bir sözcük bile etmeden atlarına bindiler. Yol ileride çatallanıyordu. Haberci onları ordunun takip etmeyeceği yola soktu. Reece ve arkadaşları bu habercinin arkasına takılan ilk kişiler oldular.

Reece, rüzgârın saçlarının içinde dolaştığını ve yerin de altından kaydığını hissediyordu.

Savaş başlamıştı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Thor, tüm bedeni ağrılar içinde, toprak kokan kuyunun karanlıklarında yatıyordu. Yukarıdan bir yerlerden askerlerin v boğuk sesleri geliyordu. Bilinçlilikle bilinçsizlik arasında gidip gelirken, iyi olan gözünü açmayı başardı, diğeri tamamen kapanmıştı. Bulunduğu yer, yerin en az on iki ayak aşağısında, soğuk ve karanlıktı. Aşağıya sızan ışık parlak değildi ama yine de gözlerini kısmasına neden oluyordu.

Hareket etmeye çalıştı, ama bedeninin tümü berelenmiş ve parçalanmış gibiydi. O ana kadar ağrının ne olduğunu hiç bilmemiş olduğunu düşündü. Kendisini bir milyon kişiyle savaşmış gibi hissediyordu.

Bileklerini hareket ettirmeye çalıştı, ama onların Akdon zincirleriyle hâlâ bağlı olduğunu unutmuştu; bedeninin tüm gücü yok olmuştu. Zincirlerin bileğine değdiği yerlerden tüm enerjisinin onu terk ettiğini hissedebiliyordu. Bu metalde

bir şey vardı — hayatında kendisini hiç bu kadar bitkin ve savunmasız hissetmemişti.

Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. Yukarıdaki askerleri belli belirsiz görür gibi oldu. Alay ederek ve yuhalayarak aşağıya taş ve toprak atıyorlardı. Gözlerini kapadı ve başını eğdi, yukarıya bakacak takati bile yoktu.

Gözlerini kapatınca, kendisini uzak bir ülkede gördü. İmparatorlukla, Ejderhalar Ülkesi'ndeydi ve bir tepenin zirvesinde ayakta duruyordu. Karşı taraftaki başka bir dağın tepesinde de Mycoples vardı. Ona bakıyor ve devasa kanatlarını çırpıyordu. Mycoples aniden dağın tepesinden zıpladı ve ona doğru uçmaya başladı. Thor onun

düşüncelerini okuyabiliyor ve onu kurtarmaya geldiğini hissedebiliyordu.

Mycoples onun yanına gelince, Thor ellerini ona doğru uzattı.

Ama bunu yaparken, ellerinin Akdon zincirleriyle bağlı olduğunu hatırladı; Mycoples'e erişecek kadar bile gücü kalmamıştı.

Aniden Mycoples'in üzerine kocaman bir ağ düştü ve onu çepeçevre sardı. Mycoples taklalar atarak ve acı çığlıklar koparark yere doğru düşmeye başladı. Yardım etmesi için Thor'a bağırıyordu. Thor'un ona olduğu kadar, onun da Thor'a ihtiyacı vardı.

Thor gözlerini kırpıştırdı ve bu kez kendisini uçsuz bucaksız bir çölde, kavurucu güneş altında buldu. Aşağı bakınca çölün binlerce yılanla kaplı olduğunu gördü. Tam önünde, yılanların arasından kıvrıla kıvrıla hiç bitmeyecekmiş gibi uzanan bir yol vardı; sezgileri, yaşamak istiyorsa taşlaşmış ejderha kemiklerinden oluşan bu yolu takip etmesi gerektiğini söylüyordu.

Thor bu yola girdi ve çölün derinliklerine doğru yürümeye başladı. Dünyanın sonuna doğru gider gibiydi. Az sonra ufukta taş bir ev göründü. Eve biraz daha yaklaşınca, başını kaldırıp baktı ve Argon'un yüzünü görerek şaşırdı.

"Argon, yardım et bana," diye fısıldadı, nefes almakta güçlük çekiyordu. Zincirlerle bağlı ellerini ona doğru uzattı.

Ama Argon görünmez bir kalkan oluşturan, koruyucu bir duvarın arkasında duruyordu. O yüzden Thor daha yakma gidemiyordu. Argon ona duvarın diğer

tarafından bakıyordu.

277 / 350

Elinde asası vardı, yüzünde de kaygılı bir ifade...

“Keşke yardım edebilsem,” diye yanıt verdi Argon. “Ama benim artık kimseye yardımım dokunamaz.”

“Bana öğret,” dedi Thor. “Nasıl özgür kalacağımı bana öğret!”

Argon başını iki yana salladı.

“Ben sana verebileceğim eğitimi verdim zaten,” dedi Argon. “Sahip olduğun tüm güçler, senin içinde. Şimdi, sen kendini eğitmelisin.”

Argon’un gözleri parladı. Bu öyle yoğun bir parlaktı ki, Thor bakışlarını neredeyse ondan kaçırmak zorunda kalacaktı.

“İçini araştır, Thorgrin. Son sınır orada yatıyor. Kim olduğunu keşfetmen gerek. Babanın ya da annenin kim olduğunu değil, kendinin kim olduğunu bulman gerek.”

Thor ellerini uzattı ve ona erişmeye çalıştı, ama birden arkaya doğru düştüğünü hissetti.

Devasa bir Kanyon boyunca uzanan, uzun ve dar bir üst geçitte yüzükoyun yatıyordu. Bu köprü gökyüzünden geçip, kilometrelerce uzaklara gidiyordu. Thor, bu köprünün orta yerinde yatıyordu. Köprü bir kavis çizerek, üzerinde parlak mavi renkli bir şato olan bir tepeye kadar uzanıyordu. Thor yana doğru dönünce Kader Kılıcı’m gördü. Ona uzandı ve kabzasından yakaladı. Kılıcı yukarıya doğru kaldırdı; tam o sırada onun ikiye ayrılmış olduğunu fark etti. İncelemeye başladı, ama anlamakta zorluk çekiyordu.

Kılıç işe yaramayan bir maden parçası haline gelmişti.

Thor dönüp Kılıç’ı fırlattı. Kılıç tepenin ucuna kadar uçarak gitti. Thor onun gökyüzünde taklalar atarak, hiçliğe doğru düşmesini izledi.

Tam o anda, bir kadın sesi duyuldu. “Thorgrin!” diyordu ona.

Thor başını kaldırdı. Uzakta, şatonun tepesinde, annesi duruyordu; kollarını yana doğru açmış, şefkatle ona gülümsüyordu.

“Anne!” diye seslendi Thor.

“Buradayım, oğlum,” diye yanıt verdi annesi. Sesi sevgi doluydu.

“Bana neden söylemedin?” diye sordu Thor. “Babamın kim olduğunu bana neden söylemedin?”

Annesi başını iki yana salladı.

“Bunların şimdi hiç önemi yok, Thorgrin,” dedi. “Eve gel. Eve, bana gel. Gel ve hayal dahi edemeyeceğin güçlere kavuş. Kim olduğunun sırrını öğren. Ancak o zaman özgür olabilirsin. Ancak o zaman babanı alt edebilirsin.”

Thor, müthiş bir çabayla ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekleyerek köprünün üzerinden annesine doğru ilerlemeye çalıştı. Ama köprü o kadar uzundu ki ve annesi de öylesine başka bir âlemde gibiydi ki, Thor ne kadar emeklerse, ondan o kadar uzaklara gidiyordu.

“Anne!” diye haykırdı.

Köprü aniden ortadan ayrıldı ve Thor tepetaklak ve bağıra bağıra aşağıya, dünyanın derinliklerine doğru düşmeye

başladı.

Öylece bağırırken uyandı.

Hâlâ o kuyunun dibinde yatıyordu, yüzü hâlâ şişti, bir gözü kapanmıştı ve kolunun dağlanan yeri hâlâ zonkluyordu. Ne kadar uyuduğunu kestirmeye çalıştı; tüm bedeninin ve yüzünün zonklamasından, fazla uyumamış olduğunu anladı.

Yukarıya bakınca, İmparatorluk askerlerinin alaylı bakışlarla hâlâ ona bakmakta olduklarını gördü.

Hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü öldüğünü düşünmüştü. Benliğinin bir parçası ölmüş olmayı istiyordu. Bu adamlara baktığında çekmesi gereken çok daha kötü

ıstırapların olduğunu düşünmeden edemedi ve paniğe kapıldı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Gwendolyn sık ağaçlarla kaplı orman yolunda Steffen, Aberthol ve Alistair'le — ve tabii ki, onu bir an bile yalnız bırakmayan, dizlerinin dibinden hiç ayrılmayan ve sürekli olarak tüylerini ona sürten Krohn'la — birlikte ilerliyordu. Kraliçe Gwendolyn, kambur Steffen, bilgin Aberthol ve gizemli Druid Alistair ve bir leopardan oluşan tuhaf bir grup oluşturmuşlardı. İki genç ve güzel kadın ile biri kambur, diğeri yaşlı iki adam... Dışarıdan bakıldığında, kötü şöhretli Thornwood Ormanındaki bu ıssız yola düşmüş, savunmasız bir yolcu grubu gibi duruyorlardı. Ama bu görünüş aldatıcıydı. Steffen usta bir okçuydu; Kral'ın korumaları tarafından eğitilen ve kendisinden çok emin olan Gwendolyn iyi bir savaşçıydı; Aberthol kırılgan görünüyordu, ama Gwendolyn özellikle Alistair'in savaş yetenekleri açısından, onu en az Steffen kadar iyi yapan bazı gizli güçlere sahip olduğundan emindi.

Gwen etrafındaki güzel ve sık ağaçlardan oluşan ormanı inceledi. Bu yaşlı ağaçların beyaz gövdeleri vardı. Bu ormana o yüzden kış ormanı adı verilmişti. Halka'nın kuzey bölümleri bunlarla doluydu. Burada yapraklar kışın çıkıyor ve yazın dökülüyordu. Ağaçların tomurcuklanması ise sonbaharda gerçekleşiyordu. Şimdi kış olduğu için, tüm ağaçlar tomurcuklanmış bir durumdaydı, her taraf kırağıyla kaplı devasa beyaz yapraklarla doluydu. Beyaz bir 'harikalar diyarında' gibiydiler. Yerlerdeki yaprakların üzerindeki kırağı ayaklarının altında çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Gwendolyn, attıkları her adımda soğuğun giderek arttığını ve daha ısırıcı bir hal aldığını hissediyordu. Burası öyle temiz ve bakir bir yerdi ki, hiç bir kötülük burada olamazmış gibi geliyordu insana; Gwen yine de en korkunç suçluların bazılarının bu ağaçların arkasına saklanıp pusu kurduklarını biliyordu.

Steffen, Aberthol ve Alistair, Öte Dünyayı aramak için onunla birlikte gelmeyi teklif ettiklerinde, Gwendolyn çok rahatlamıştı. Aberthol baştan, hiç bir canlının bugüne kadar oraya gidip sağ dönmediğini söyleyip onu vaz geçirmeye çalışmıştı, ama başarılı olamamıştı. Gwendolyn bunu yapması gerektiğine inanıyordu, Thor'un şu anda en çok ihtiyacı olan şey buydu. Thor'un — ve Mycoples'in — sihir olmadan asla esir düşmeyeceklerini biliyor ve onları ancak aynı ölçüde güçlü bir sihirle karşılık vererek kurtarabileceklerini hissediyordu. Onun savaşa yapacağı katkı bu olacaktı, çünkü başarılı olabileceği cephe buydu.

Gwendolyn, Argon'u da çok özlüyor ve onun kendisi yüzünden cezalandırıldığını düşünerek suçluluk duyuyordu. Her şeye karşın, onun geri gelmesini istiyordu. Rüyalarında Argon'un ona ihtiyacı olduğunu görüyordu ve hayatını tehlikeye atma pahasına, onun yanma gitmekte kararlıydı. O da, kendisi için hayatını tehlikeye atmamış mıydı?

Gwendolyn, Steffen'ın ona eşlik edeceğini tahmin ediyordu, ama Alistair'in gelmekte ısrar etmesi onu şaşırtmıştı. Erec'in müstakbel eşiyle tanıştığından beri, onunla tuhaf bir bağı varmış gibi hissediyordu; karşılaştıkları anda, aralarında iki kız kardeş gibi bir bağ oluşmuştu. Bazı açılardan, gerçekten de Gwendolyn'in hiç sahip olmadığı bir kız kardeş gibiydi Alistair. Luanda hiç bir zaman Gwendolyn'in yanında olmamıştı.

"Öte Dünya, sihirle ve kapana kısılmış ruhlarla dolu bir yerdir," dedi Aberthol, yaşlı ve rahatsız edici sesiyle. Ormanın içinde onlara hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bu yolculukta yürürken, asası da buz tutmuş yaprakların üzerinde tıkırtılı

sesler çıkarıyordu. Ormanın içi iyice kararmıştı, öyle ki Gwen gündüz mü gece mi olduğunu artık söyleyemiyordu.

"Burası bir leydiye göre değil," diye ekledi Aberthol. "Hele bir Kraliçeye göre, hiç değil."

Aberthol tüm yol boyunca Gwendolyn'i geri dönmeye ikna etmek için uğraşmıştı. Gwen artık onu dinlemek istemiyordu.

"Sanırım tuttuğumuz yol yanlış, leydim," diye devam etti. "Argon, kuşaklar boyu MacGil ailesine hizmet etmiştir; belki de artık onu gözden çıkarmanın zamanı gelmiştir. Bu büyücülerin işine akıl sır ermiyor doğrusu. Zaten, onu nasıl kurtaracağınızı da anlamış değilim."

"Argon, babamın güvendiği bir danışmanıydı," diye yanıt verdi Gwendolyn "ve her zaman sadık ve iyi bir dost olarak kalmıştır. Eğer bulunduğu yerde kalması gerekiyorsa, bunu ne ben ne de tanrılar değiştirebilir. Ama onun oralarda sürünmesine izin veremem; en azından kurtarmak için bir çaba göstermeliyim."

"Bunlar çok yaşlı ağaçlar," diye gevezelik etmeye devam etti Aberthol. "Bu orman asırlar boyu, savaşlara tanıklık etti, ama nedense burada hiç bir zaman bir şehir kurulmamış. Neden acaba?"

Gwendolyn, yaşlandıkça Aberthorun kendisini dinleyen olsun olmasın, giderek daha çok kendi kendine konuşma, eski hikâyelerden ve derslerden bahsetme eğilimi içine girdiğini fark etti. Eskisine göre öyle çok konuşuyordu ki, Gwen zaman zaman ona ince ayar yapmak zorunda kalıyordu.

“Tabii ki, toprağın buna dayanması mümkün değildi,” diye devam etti Aberthol. “Bu arazi Halka’nın tarihi boyunca,

sürgün için kullanılmak üzere elden çıkarılmış bir yer olmuştur. Buradan Öte Dünya’ya gidilir, hepsi budur. Burada kimsecikler yaşamaz. Tabii ki, işe yaramaz serseriler ve gece hırsızları dışında. Burası dışlanmış kişilerin sığınağıdır, anlıyor musunuz? Yanında yolu doğru düzgün bilen refakatçiler olmazsa, kimsenin Thornwood’u boydan boya geçmesi mümkün değildir. Biz de buraya sadece dördümüz olarak girmeye çalışıyoruz.” Başını iki yana salladı. “Felakete tam bir davetiye... Eğer beni dinlemiş olsaydınız...”

Gwendolyn onu duymazdan gelmeye çalıştı, ama Aberthol mırıldanmaya devam ediyordu.

“Hep böyle durmadan konuşur mu?” diye sordu Alistair gülümseyerek, yanma geldiği Gwendolyn’e. Monologuna devam eden Aberthol’u başıyla göstererek.

Gwendolyn de ona gülümsedi.

“Hem de eskisinden de daha fazla,” dedi.

Alistair yine gülümsedi.

“Öte Dünya’dan korkuyor musun?” diye sordu Gwendolyn. Bu soru hep zihninde dolaşıp duruyordu.

Alistair onun yanında yürümeye devam etti. Sessiz duruyordu ve yüzü tamamen ifadesizdi. Nihayet, başını iki yana salladı.

“Sizinle dürüst olmalı ve korkmadığımı söylemeliyim,” dedi.

Gwendolyn’in merakı uyanmıştı. Beklediği yanıt bu değildi.

“Neden?”

“Bu dünyada çok kötü şeyler gördüm,” dedi Alistair. “Korkunun bir enerji kaybı olduğunu anlayacak kadar ıstırap çektim. Akacak kan damarda durmuyor. Kaderde olmayan şey de olmuyor.”

Yürümeye devam ederlerken Gwendolyn, Alistair’in ona söylemek istediği başka bir şey daha olduğunu hissetti. Onu çok gizemli buluyordu ve ona sormak istediği pek çok soru vardı. Bu kadın, hiç bir şeyden korkmayan bu Kelt rahibesi kimdi? Ama fazla meraklı görünmek de istemiyordu. O yüzden onun sessizliğine saygı gösterdi ve o konuşmaya hazır olana kadar beklemeye karar verdi.

Alistair, nihayet bir iç geçirdi.

“Bir zamanlar ben bir tavernada çalışıyordum,” dedi Alistair. “Bir gece, içecek servisi yaparken, müşterilerden biri, kimsenin görmediği bir anda beni bileğimden tutarak bir odaya soktu. Güçlü kuvvetli bir adamdı ve bir savaşçı pençelerine sahipti. Benim ise ona karşı koyacak gücüm yoktu İmdat istedim, ama ya kimse beni duymadı, ya da kimse yardıma gelmek istemedi.”

Alistair yürümeye devam ediyordu, gözleri bu olayı yeniden yaşarcasına boşluğa dikilmiş gibi bakıyordu.

“Sonra bir şey oldu,” diye devam etti Alistair. “Nasıl olduğunu ben de hâlâ anlamış değilim. Onu üzerimden atmaya çalışırken, avucumdan bir enerji fışkırdı. Bu enerji adamın göğsüne çarptı ve adamı odanın diğer ucuna fırlattı. Orada, şaşkınlık içinde ve donmuş gibi bana bakakaldı. Ben hiç beklemedim: hemen döndüm ve kapıdan dışarı çıktım.”

Alistair içini çekti.

“Diğer insanlardan farklıyım. Nasıl olduğunu bilmiyorum.

Ama öyleyim. Ben dünyayı sizin hissettiğiniz gibi hissetmiyorum O adamın canını yakmak istememiştim, ama istesem de bunu engelleyemeyeceğimi biliyorum.”

Gwendolyn, her konuştuğunda Alistair’den daha çok etkileniyordu. Alistair çok alçak gönüllü, yumuşacık sesli bir kızdı; narin güzelliğine rağmen, Gwen onun çok güçlü olduğunu görebiliyordu. Gwen onunla yoldaş ve dost olabileceğini seziyordu: kendisi gibi ıstırap çekmiş, öteki dünyaya gidip gelmenin nasıl bir şey

olduğunu bilen birisini bulmuştu.

Gwen çok fazla bir şeyler sormak istemiyordu, ama elinde değildi; o yüzden kendisini tutamayıp, bir soru daha sordu:

“Sen nerelisin?”

Alistair daha cevap veremeden, ormanda dalların çatırdamasına benzer bir ses duyuldu. Hepsi birden dönüp baktıklarında arkalarında bir düzine kadar adam olduğunu gördüler. Krohn korkunç bir ses çıkararak hırlamaya başladı. Grubun önüne geçip, ileriye doğru bir iki adım atarken, bütün tüyleri diken diken olmuştu.

Gwendolyn hemen Güney Ormanındaki tuzağı hatırladı. Yüzlerindeki ifadelerden, bu adamların da hırsız olduğu belli oluyordu, ama bunların daha kasvetli bir görünümleri vardı. Tepeden tırnağı zincir zırhına bürünmüşlerdi, ellerindeki silahlar yeniydi, soğuktan etkilenir gibi görünmüyorlar ve son derece düzenli duruyorlardı. Kendilerini beyaz renkle kamufle etmişlerdi. Güney Ormam’ndakiler gibi, amatör hırsız değillerdi, profesyonel katil gibi duruyorlardı.

Gwendolyn, özellikle de hırsızlardan biri alnına bir okla nişan 286 / 350

aldığı için, giderek daha fazla ve daha yüksek sesle hırlayan Krohn için korkuyordu.

“Buraya geri gel, Krohn,” dedi Gwendolyn.

Ama Krohn’un başka fikirleri vardı. Korkusuz bir şekilde havaya sıçradı ve korkunç bir hırlamayla, sipsivri dişlerini hırsızlardan birinin boğazına geçirdi. Krohn onu yere yıkarken, hırsız da boğuk boğuk sesler çıkarıp duruyordu. Krohn onu bir sağa, bir sola savurdu ve bir kaç saniye içinde öldürdü.

Bundan sonra bir ses duyuldu ve daha hiç birisi bir tepki gösteremeden bir ok uçarak havayı deldi.

“KROHN!” diye bağırdı Gwen.

Ok, Krohn’un yan tarafına isabet etti. Hayvan acıyla ciyakladı ve yere yıkıldı.

Hırsızlar onun sonunu getirdiklerini sanmışlardı, ama Krohn onları şaşırttı. Henüz işi bitmemişti.

Ayağa fırladı ve tekrar hırlayarak saldırdı. Bir hırsızı daha alaşağı ederek öldürdü, ama o anda havadan uçarak gelen bir başka ok, Krohn'u kalkmamak üzere yere yıktı.

"KROHN!" diye bağırdı Gwen, ona doğru atılarak.

Baş hırsız öne doğru geldi ve kılıcını Gwen'in boğazı dayadı.

Onun ve yanındakilerin kanları donmuştu.

Adam, "Bunu bir kez söyleyeceğim," dedi, içtenlikten uzak, rahatsız edici bir sesle. "Hepiniz soyunun. Tüm giysilerinizi

çıkarın, neyiniz varsa. Sonra yüzükoyun karların üzerine yatır. Sizi ne olursa olsun öldüreceğiz, ama böyle yaparsanız ölümünüz daha süratli ve daha az acılı olur. Eğer direnirseniz, size uzun ve ıstıraplı bir ölüm bekliyor."

"Ne biçim seçenek sunmak bu?" diye sordu Aberthol. "Bizi öldürmenize neden izin verecekmişiz ki?"

Aş hırsız bir adım atarak elinin tersiyle Aberthol'a bir vurdu, Aberthol sendeledi ve bağırarak iki eliyle yüzünü kapattı.

"Bir kere daha söylemeyeceğim," dedi hırsız ve elinde kancalı bir bıçakla öne doğru geldi. "Üç saniyeniz var, o yüzden kararınızı çabuk verin."

"İsterseniz kararımızı hemen şimdi verelim," dedi Gwendolyn.

Steffen'e bir bakış attı, bu işareti alan Steffen anında harekete geçti. Gwen daha gözünü bile kırpmaya vakit bulamadan yayını kaldırdı ve birkaç saniye içinde üç ok atarak arka arkaya üç hırsızı öldürdü.

Gwen de belindeki küçük hançeri çekip çıkardı, öne doğru giderek bunu hırsızların başının boğazına soktu; adam bir eliyle boğazını tutarken, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı ve yere yıkılarak öldü.

Ama sadece dört hırsız ölmüştü ve karşılarında kararlı ve silahlarını kaldırmış bekleyen daha sekiz hırsız vardı. Gwen kendilerini savunmanın dışında yapabilecekleri hiç bir şey olmadığını görüyordu; sayıca onlardan çok fazlaydı hırsızlar. Giderek onlara yaklaşıyorlardı. Gwen öleceklerini anlamıştı.

Hırsızlar onlara birkaç adım kalana kadar yaklaştılar, o anda 288/350

Saldırıya geçen sekiz hırsız aniden, sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi durdular. Bu sadmeyle, ellerindeki silahlar da yere düştü.

Alistair'in avucundan çıkan mavi bir ışık, her birine yıldırım gibi çarptı ve onları inanılmaz bir hızla havaya fırlattı. Yere düşerken ağaçlara çarpan hırsızların tümü yere çakılarak öldüler.

Gwendolyn ve diğerleri dönüp huşu içinde Alistair'e baktılar. Gwendolyn hayatında böyle bir şey görmemişti.

Alistair sonra öne doğru birkaç adım attı, kanlar içinde inleyen ve ölmek üzere olan Krohn'un yanında diz çöktü. Avuçlarını onun yarasının üzerine koydu.

Gwen taş kesilmiş gibi onu izliyordu. Alistair'in avuçlarından bu kez beyaz bir ışık çıktı ve gözlerinin önünde Krohn'un yarası iyileşiverdi.

Krohn birkaç saniye sonra ayağa kalkmıştı bile. Aklı karışmış gibi, gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Sonra gelip Alistair'i yalamaya başladı. Gwen gözlerine inanamıyordu. Krohn canlanmıştı,

Gwen sarı saçlı ve mavi gözlü Alistair'i dikkatle inceledi ve elinde olmadan düşündü:

Bu güzel kız, ne gibi sırlar saklıyordu acaba?

Saldırıya geçen sekiz hırsız aniden, sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi durdular. Bu sadmeyle, ellerindeki silahlar da yere düştü.

Alistair'in avucundan çıkan mavi bir ışık, her birine yıldırım gibi çarptı ve onları inanılmaz bir hızla havaya fırlattı. Yere düşerken ağaçlara çarpan hırsızların tümü yere çakılarak öldüler.

Gwendolyn ve diğerleri dönüp huşu içinde Alistair'e baktılar. Gwendolyn

hayatında böyle bir şey görmemişti.

Alistair sonra öne doğru birkaç adım attı, kanlar içinde inleyen ve ölmek üzere olan Krohn'un yanında diz çöktü. Avuçlarını onun yarasının üzerine koydu.

Gwen taş kesilmiş gibi onu izliyordu. Alistair'in avuçlarından bu kez beyaz bir ışık çıktı ve gözlerinin önünde Krohn'un yarası iyileşiverdi.

Krohn birkaç saniye sonra ayağa kalkmıştı bile. Aklı karışmış gibi, gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Sonra gelip Alistair'i yalamaya başladı. Gwen gözlerine inanamıyordu. Krohn canlanmıştı,

Gwen sarı saçlı ve mavi gözlü Alistair'i dikkatle inceledi ve elinde olmadan düşündü:

Bu güzel kız, ne gibi sırlar saklıyordu acaba?

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Reece, yanında O'Connor, Elden, Conven, Indra, Serna ve Krog olmak üzere doğuya, çalınan Kılıç'a doğru dörtnala at koşturuyordu. Bir iz peşindeyken ve savaşa giderken yanında Thor'un olmaması ona çok tuhaf geliyordu. En iyi arkadaşını bulmaya ve onu özgürlüğe kavuşturmaya kararlıydı; ona kalsaydı, asıl orduyla birlikte şu anda bile Andronicus'un kampına saldırabilirdi.

Ama Reece, başta Halka'ya olmak üzere, orduya hizmet etmesinin gerektiğini biliyordu. Şu anda onun öncelikli olarak yapmasını bekledikleri şey Kader Kılıcı'nın izini bulmaktı; böylece Kalkan'ın inmesini ve ülkedeki tüm insanların ölmesini önleyebilecekti. Thor'un da bunu yapmasını isteyeceğinden emindi.

Yedi kişiden oluşan küçük grupları doludizgin giderek Mycoples'in dümdüz ettiği arazilerden ve İmparatorluk askerlerinin kömürleşmiş cesetlerinin yanından geçtiler. Tüm kırsal alan harabe haline gelmiş, Halka her iki yönden gelen yıkım dalgalarına yenik düşmüştü. Reece, Kılıç'ın şu anda tam olarak nerede olduğunu bilemiyordu — aslında içlerinde bunu bilen yoktu — ama onun Highlands'in ötesinde bir yerde olduğunu sanıyordu.

Saatler önce, Highlands'in yüksek tepelerini geçmişler ve hep birlikte inişe geçmişlerdi. Buralarda, Halka'nın McCloud tarafında olmak onlara tuhaf

geliyordu. Tüm hayatını Halka'nın batı tarafında geçiren Reece bu kadar doğuya hiç gelmemiş ve buralara kadar uzanmak da hiç içinden gelmemişti. Highlands'i geçmek, zihnindeki görünmez bir engeli geçmek gibiydi ve içinden bir ses, bir duvarın arkasında olduğunu ve asla geri dönemeyeceğini söylüyordu ona.

Havada müthiş bir gerilim vardı. Highlands'in tepelerine çıktıklarında ufukta, tüm kırsalı karıncalar gibi kaplayan Andronicus'un yarım milyon askerini görmüşlerdi. Hepsi birden durmuş ve bu manzaranın ağırlığını kemiklerine kadar hissetmişlerdi. Birçok açıdan, kendilerini bir intihar görevine çıkmış gibi hissediyorlardı.

Hep doğuya doğru giderek yollarına devam ettiler, askeri birliklerle karşılaştıklarında, onları ormanın derinliklerine götüren ince yollara saptılar. O vakit, karınca gibi asker kaynayan ana yollardan gidemiyorlardı. Gizli hareket etmeleri, süratli davranmaları ve kurnaz olmaları gerekiyordu.

"Kılıç'ı tam olarak nereye götürdüklerini bilmemiz gerek," diye seslendi Reece diğerlerine.

"İyi de, bunu nasıl yapacağımızı biliyor musun?" diye sordu Krog.

"Bir İmparatorluk askerini sorgulayarak," diye yanıt verdi Reece.

"Yani ne yapacağız, gel de seni sorgulayalım mı diyeceğiz?" diye sordu Krog alaycı bir tavırla.

"Bir tanesini yakalayacağız," diye yanıtladı Reece.

"Yedi kişiyiz, bu sayıyla bir İmparatorluk bölüğüne meydan mı okuyacağız?" diye bastırdı Krog.

Reece, Krog'un bu şüpheciliğine ve emirlere saygısızlık etmesine sabretmekte zorlanmaya başlamıştı.

"Bir bölüğü karşımıza almamıza gerek yok," diye açıkladı Reece. "Sadece küçük bir grubu pusuya düşürmemiz gerekecek. Zaten o yüzden orman yollarına sapıyoruz. Bütün ordular, etrafı kollasın diye etrafa keşif kolları gönderirler."

Gerilimli bir sessizlik içinde atlarını sürmeye devam ettiler ve Reece bir hareketlilik fark edene kadar, birkaç dakika daha, ormanın derinliklerine doğru

ilerlediler.

Reece elini kaldırınca, işareti alan diğerleri de hemen durdular. Atlarının üzerinde hiç kıpırdanmadan beklemeye ve ağaçları seyretmeye başladılar. O anda boğuk bir ses geldi, dallarda bir kıpırdanma oldu ve dönemecin orada, küçük bir grup İmparatorluk askeri belirdi. Onlar da yedi kişilerdi — yani Reece'in grubundaki insan sayısı kadar — ama görünüşlerinden kaşarlanmış savaşçılar oldukları hemen belli oluyordu. Üzerlerinde İmparatorluğun siyah ve altın renkli kıyafeti, başlarında korkunç miğferler vardı. Yepyeni, pırıl pırıl silahlar taşıyorlardı. Altlarında güçlü atlar vardı ve ormanı çok dikkatle tarıyorlardı. Onları pusuya düşürmek pek kolay olmayacak gibiydi. Ama başka seçenekleri yoktu. Eğer bunu yapmazlarsa, onlar tarafından keşfedilmeleri kaçınılmazdı. Reece kendi yeteneklerine güveniyordu; sadece Indra ve diğer iki yeni lejyon üyesinin dayanıklı çıkması için dua ediyordu. Böyle bir anda, Thor'un onun yanında olmasını nasıl da isterdi...

"İşaretim üzerine," diye fısıldadı diğerlerine, "silahlarınızı hazırlayın."

Atlarının üzerinde askerlerin yaklaşmasını izlemeye başladılar. Reece atının zıplamak istediğini hissediyor ve onu zapt etmeye çalışıyordu. Avuçlarının içi soğuğa rağmen ter içinde kalmıştı.

"Seni burada bizim başımıza kim getirdi?" diye sordu Krog, Reece'e.

Reece döndü ve Krog'un ona meydan okur gibi baktığını gördü. Reece ve arkadaşları o güne kadar aralarında en ufak bir ayrılık olmadan öyle uzun zamandan beri birlikte savaşmışlardı ki, Reece grubunun herhangi bir şekilde parçalanacağını aklına bile getirmiyordu.

"Başımızda olan kişi Thor'dur," diye düzeltti Reece. "Ama o şimdi burada yok. Onun yokluğunda sizin lideriniz benim. Şimdi sesini kes ya da çek git!" diye patladı. Bir yandan da seslerinin duyulabileceğinden korkuyordu.

Ama Krog'un pişman olmaya niyeti yoktu.

"Ben de en az senin kadar Lejyon'un üyesiyim," dedi.

Reece öfkeden kıpkırmızı oldu. Krog onları ele verecekti. Yanma gidip, onu bir tokatla durdurmak geldi içinden.

Ama geç kalmıştı: bu ağız dalaşı, İmparatorluk askerlerinin dikkatini çekmiş ve onların tarafına bakmalarına neden olmuştu.

Daha hiç birisi davranmaya vakit bulamadan, Conven bir savaş çığlığı kopardı, atını dehledi ve ağaçlara doğru saldırıya geçti. Kılıcını havada tutarak İmparatorluk keşif kolunun tam ortasına daldı. Ya hiç korkmuyordu — ya da intihar etmek istiyordu.

Reece planının suya düşmesi nedeniyle süratle kontrolü elinden kaçırıyordu.

Conven, kılıcı havada, şaşkınlığa düşen asker grubunun içine 294 / 350

daldı. Kendisine kılıcıyla yol açarak, çılgınca darbelerle içlerinden birkaç tanesini atlarından düşürmeyi başardı. Onların darbelerine karşı kalkanını bile kaldırmaya yeltenmedi. Gruba öyle süratle saldırmıştı ki, onu öldürmeyi başaramadılar. Bununla beraber, en son gelen darbe onu atından aşağı düşürdü. Yere düştü ve bir tangırtıyla yerde yuvarlanmaya başladı.

Reece daha fazla bekleyemedi.

“HÜCUM!” diye haykırdı.

O’Connor, disiplinli bir askerdi. Emrin gelmesini beklemişti. Hemen hedefini mükemmel bir şekilde bulan iki ok attı ve Conven’in yere yıktığı ve ayağa kalkmaya çalışan iki askeri öldürdü.

Beş İmparatorluk askeri daha vardı, bunların ikisi savunmasız olan Conven’in üzerine doğru gidiyorlardı.

Reece öne geçerek, Conven’in hayatını kurtarmaya girişti ve askerlerden birine kılıcıyla saldırdı. Ama asker aniden çark etti, darbeyi savuşturdu ve silahını Reece’e doğru savurdu. Reece bu darbeyi kalkanıyla savuşturdu. İkisi bir ileri bir geri giderek, müthiş bir mücadeleye giriştiler.

Kolu yorulan Reece nihayet bir açıklık yakaladı ve kalkanıyla askeri başının yan tarafından vurarak atından aşağı düşürdü. Kolk’un verdiği eski derslerden birini hatırlamıştı: en fazla zararı vermek için mutlaka bir kılıcın olması gerekmez.

Elden de mızrağıyla öne atıldı ve askerlerden birinin karnına soktu, ama bunu yaparken kendisinin yan tarafı açıkta kalmıştı. Bir başka asker gelip baltasını

onun omzuna indirmeye hazırlandı.

Tam o sırada Indra, bağırarak yarış eder gibi koştu, hançerini çıkarttı ve askerin boğazına sapladı. Adamın gevşeyen elindeki balta, tam Elden'a isabet etmek üzereyken yere düştü.

Geriye üç İmparatorluk askeri kalmıştı. Serna ve Krog ileriye atıldılar. Krog bir askerle boğaz boğaza çarpışıyordu. Serna atından indi, bir askerin üstesinden gelerek yere yıktı ve onunla boğuşmaya başladı. Reece onun yumruklarıyla ve dirsek darbeleriyle adamın hakkından büyük bir beceriyle geldiğini gördü. Çok etkilenmişti.

O sırada Krog, diğer İmparatorluk askerine indirmek için kılıcını havaya kaldırdı ama bu asker ondan iyi savaşıyordu. Hızla yana çekildi, sonra bir çark etti ve Krog'u bir dirsek darbesiyle atından yere düşürdü.

Krog pelte gibi yerde yatıyordu, şaşkınlık içindeydi. Dönüp baktığında İmparatorluk askerinin kılıcını onun boğazına indirmek üzere olduğunu gördü.

Tam o sırada bir tangırtı oldu, Indra öne atıldı ve hançeriyle askerin darbesini önlemeye çalıştı. Aniden dönüvererek hançerini askerin bacağına geçirdi. Asker acıyla bağırarak yere düştü.

Indra ters ters Krog'a baktı.

"Bir kadının gruba katılmasına hâlâ itirazın var mı?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Reece etrafa bakındı ve tek bir askerin canlı kaldığını gördü. Bu, Indra'nın bacağından yaraladığı askerdi. Yerde yatıyor ve inliyordu.

Reece hemen onun yanına gitti, miğferini hızla çekip çıkardı ve yüzüne baktı. Adam, İmparatorluk insanlarının özelliklerini taşıyordu. Halka'nın insanlarından farklıydı, daha esmer tenliydi ve sarı gözleri vardı.

Reece kaşlarını çatarak uzandı ve onu boğazından yakaladı.

"Kılıç'ı nereye götürdüler?" diye sordu hemen.

İmparatorluk askeri ona hiç anlamadığı bir dilden cevap verdi.

Reece, Indra’ya döndü.

“Ne söylüyor bu?” diye sordu.

Indra öne birkaç adım attı, adamın yanında diz çöktü ve eğilerek onun yüzüne baktı.

“Bir İmparatorluk lisanı konuşuyor. Sizin dilinizi anlamadığını söylüyor.”

“Sor ona,” dedi Reece.

Indra askeri Reece’in anlamadığı dilden bir şeyler sordu.

Asker Indra’ya baktı ve aralarında bir sohbet başladı.

“Ne söylüyor?” diye sordu Reece nihayet, sabırsızlıkla.

Indra geriye doğru kaykıldı, ellerini beline koydu.

“Söyledikleri saçma sapan şeyler...” dedi. “Kılıç’ın bir kayanın içinde olduğunu söylüyor... O kaya da denize

götürülüyormuş... Bir köprüden geçeceklermiş... Gemilere doğru.”

Reece’in gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Doğu Geçidi’nden bahsediyor,” dedi. “Demek ki bu doğru. Kılıç’ı, Kanyon’un Doğu Geçidi’nden geçirecekler.”

Reece, Kılıç’ı ele geçirmek için ne yapması gerektiğini biliyormuş gibi ayakta dimdik duruyordu. Ama tam o sırada, asker birden uzanıp onu gafil avladı. Ayak bileğinden yakalayarak büktü. Reece acıyla haykırdı, ama asker bu arada kemerinden bir de hançer çıkarmayı başardı. Hançeri havaya kaldırıp Reece’in bacağını delmeye hazırlandı.

O anda Conven mızrağıyla görünüverdi ve kimsenin bir tepki göstermesine fırsat tanımadan askerin göğsüne sapladı ve onu yere mıhladı.

Reece, başını kaldırıp Conven’e baktı ve onun gözlerindeki çılgınlığı gördü.

Hayatını kurtardığı için elbette ki ona minnettardı ama onun için kaygılanmıştı. İkiz kardeşinin matemini üzerinden atamadığı takdirde, Conven'in uzun bir süre onlarla birlikte kalamayacağından korkuyordu.

Reece ayağa kalktı, ayak bileği acıyla zonkluyordu. Fırtına hızıyla, hâlâ yerde yatmakta olan ve ayağa kalkmaya çalışan Krog'un yanma gitti.

Reece öne doğru bir hamle yaparak, bir ayağını Krog'un göğsünün üzerine koydu ve onu yere mıhladı.

"Bizi sen ele verdin," dedi öfkeden köpürerek. Eve dönmek istiyorsan, hemen şimdi git. Eğer bizimle kalmak istiyorsan, emirlere uyacaksın. Eğer benim emrime karşı gelirsen,

Krog gözlerini dikip ona baktı, bakışlarında meydan okuma vardı, ama sonunda teslim oldu ve başını anladım der gibi salladı.

Reece ayağını onun üzerinden kaldırdı ve diğerleri gibi o da yeniden atma bindi. Bağırarak atını dehledi. Az sonra yine ormanın derinlerine doğru dörtnala gitmeye başladılar. Reece, mümkün olduğu kadar süratle gitmeye çalışıyordu: Doğu Geçidi uzaklardaydı; Kılıç'ı kurtarmak istiyorlarsa, hiç vakit kaybetmemeleri gerekiyordu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Binlerce kişinin önünde giden Kendrick, Highlands'in en yüksek tepesinin üzerinde yolculuğa ara verdi. Arkasındaki binlerce at da onunla birlikte durdu. Kendrick bakışlarını aşağıda uzanan vadilerin, Halka'nın doğu yakasının üzerinde gezdirdi ve Andronicus'un yarım milyon askerinin göz alabildiğince araziye yayılmış olduğunu gördü. Güneşin altında pırıl pırıl parlıyorlardı. Kendrick bu manzaraya bir savaşçı gözüyle bakınca, şanslarının pek fazla olmadığını anladı. Ama başka bir seçenekleri yoktu. Thor'un onlara ve Halka'nın da Thor'a ihtiyacı vardı. Thor'u, Mycoples'i ve Kader Kılıcı'm geri alabildikleri takdirde, şansları yükselecekti. Daha da önemlisi, Thor'u bir kardeş olarak görüyordu Kendrick ve onuru onun esir olmasını kabul etmeyi yasaklıyordu.

Yakın dost olmaları aslında mümkün olmayan dört bölük komutanı, yani Kendrick, Erec, Godfrey ve Tirus adamlarının önünde bir araya gelerek, durum muhasebesi yapmaya başladılar. Kendrick savaşa Gümüş'ün en büyük kahramanı ve Halka'nın en müthiş savaşçısı olan Erec'le birlikte katılmaktan mutluydu; onunla birlikte olduğu müddetçe, her şeyin mümkün olabileceğini düşünüyordu.

Doğuştan lider olan Erec, bir parmağını kaldırarak uzaklardaki bir noktayı gösterdi.

"Burayla Andronicus'un kampı arasında bu iki vadi uzanıyor," dedi. "Bu vadiler, en doğudaki bir noktada birleşerek çok dar bir geçit haline geliyor. Önümüzde iki yol var. Kendrick, sen ve ben onların tam ortasına doğru saldırırız, Godfrey de bize katılır. Tirus ise sağ taraftan girişir. Andronicus'un ön saflardaki askerlerini yarmaya çalışacağız. Daha sonra vadilerin ötesindeki bir noktada birleşir ve tek bir ordu halinde, doğu kanadındaki askerlerin en zayıf noktasını hedef alarak saldırırız. Eğer onlara hep birlikte saldırabilirsek, bir huni etkisi yaratabiliriz. Böylece, bazılarımız onların arasından geçip Thor'u bulmaya çalışabilir."

Kendrick bunu onayladı.

"Sana katılıyorum," dedi. "Bizim asıl amacımız, onlarla bir savaşa girişmek

olmamalı. Yapmamız gereken şey, onlara mümkün olan en hızlı ve en can alıcı şekilde vurmak. Böylece, içimizden küçük bir gurubun onları yararak kamplarına girmesini sağlamalıyız.”

“O zaman burada durup konuşarak, vakit kaybediyoruz demektir,” diye bağırdı Tirus. Bir nara atarak atını dehleyerek sağdaki yola girdi. Yukarı Adalar’dan gelen, kırmızı ve mavi zırhlı adamları da hemen onun peşinden atıldılar.

Kendrick ve Erec de atlarını dehleyip, önlerindeki dağ yollarından soldakine girdiler. Adamları da bağırarak onları takip etti.

Ama Godfrey atının üzerinde durmuş, onları izliyordu.

Godfrey’in komutanlarından biri şaşkın bir şekilde, “Efendim, biz de onları takip etmeyecek miyiz?” diye sordu. Yanındaki atı durduğu yerde hoplayıp zıplıyordu.

Godfrey’in aklında başka planlar vardı. Öylece durmuş ufku seyrediyordu. Dönerek Akorth ve Fulton’a işaret etti. Bunun üzerine her iki adam da savaş borularını ağızlarına götürerek, değişimli olarak kesik kesik üflediler.

On saniye kadar sonra, savaş borusundan çıkan sesler, sol tarafa doğru uzanan uzak vadiden yankılanarak onlara geri döndü.

“Neydi bu, Lordum?” diye sordu komutan, şaşkınlıkla.

Godfrey’in ağzı mutluluktan kulaklarına varıyordu.

“Şimdi göreceksiniz,” diye yanıt verdi.

Kendrick ve Erec güçlerine güveniyorlardı, Godfrey de öyle, ama onun başka türden bir gücü vardı. Godfrey büyük bir savaşçı olmamasına rağmen, son derece zeki ve kurnazdı. O yüzden, kendisine özgü bazı planlar yapmıştı.

Godfrey bir çığlık atarak atını dehledi. Adamları da diğer bölüklerden ayrılarak, ileri atıldılar ve dağın solundaki yola saptılar.

Adamları sorgusuz sualsiz arkasından gelen Godfrey, içinden planının tutması için dua ediyordu.

*

Erec kılıcını havaya kaldırmış, dörtnala koşan atının üzerinde neredeyse ayakta gidiyordu. Yüzünde savaş modunda olduğunu belli eden öfkeli ve acımasız bir ifade vardı. Hızını giderek arttırıyor ve her geçen saniye alt vadide onların gelmesini bekleyen büyük bir grup İmparatorluk askerine daha da yaklaşıyordu. Kendrick'le ikisinin emrinde, deneyimli savaşçılardan oluşan neredeyse beş bin asker vardı. Bunların hepsi, hayatlarını emanet edebilecekleri türden adamlardı.

Ama onları bekleyenler, kendi askerlerinden iki misli fazlaydı ve onların da her biri acımasız savaşçılardı. Yine de Erec

yılmıyordu. Yanında kahramanca ilerleyen ve kendi adamlarının önünde giden Kendrick de aynen onun gibi kararlıydı. Kendrick'in de kendisi gibi ölümüne savaşacağını bilmek Erec'in içini rahatlatıyordu.

Erec o anda yükseklerde bir kartalın çıkardığı tiz sesi duydu. Başını kaldırınca, bunun üstlerinde daireler çizerek uçan Estopheles olduğunu gördü. Kılıcını hemen havaya kaldırarak onu selamladı. Böyle günler için doğmuş olduğunu düşünüyordu. Sadece hayatta kalmak için değil, yaşamak için doğmuştu. Gerçekten yaşamak için.

Erec ileriye doğru yarış eder gibi atıldı, savaşa girişen ilk kişi olmak istiyordu. Gümüş kılıcını karşısına çıkan ilk İmparatorluk askerine doğru savurdu ve onun kılıcını ikiye biçti. Aynı anda dönerek arkasındaki askere vurdu ve onu da atından indirerek yüzüstü yere düşürdü.

Asker yere düştüğünde, zırhından büyük bir şangırtı sesi çıktı. Bu asker, günün ilk kaybıydı. Savaş başlamıştı...

Erec tek başına, bir savaş makinesi gibiydi. Yavaş hareket eden yaratıklarla dolu bir gölün içinden zıpkın gibi fırlayan bir balık gibiydi. Alistair'in onu iyileştirmesinden sonra, kendisini o güne kadar hiç olmadığı bir şekilde, enerjiyle dolmuş ve savaşma yeteneklerinin zirvesine ulaşmış gibi hissediyordu. Sağa saldırıyor, sola saldırıyor, İmparatorluk askerlerine darbe üstüne darbe vuruyor ve onların arasından sıyrılarak ilerliyordu. Bir an bile dur durak yoktu onun için. Arada bir o da darbe yiyordu ama bunların çoğu zırhına çarpıyor, ona zarar vermiyor ve sadece küçük berelere ve çiziklere neden oluyordu. Kendisi ise ölüm yağdırıyordu. Sağındaki ve solundaki askerlerden oluşan geniş bir şeridi tırpanla biçmişti adeta. Ölümcül bir sakinlikle vuruyor ve kimsenin tepki

vermesine fırsat vermeyecek bir hızla hareket

ediyordu. Gümüş'ün en iyi savaşçısı olma tanımını kazanmasının elbette bir nedeni vardı: kimse onun kadar hızlı savaşamıyordu. İmparatorluk askerleri kılıçlarını kaldırana kadar, Erec onların zırhlarını delmiş oluyordu. O, görülmesi ve izlenmesi gereken bir güzellikti. Savaşmak için doğduğu ilk bakışta belli oluyordu.

Onun yakınlarındaki Kendrick de aynı maharetle savaşıyordu. Adamlarını İmparatorluk askerlerinin üzerine iki koldan salmıştı. Kendisi de onlardan bazılarıyla birlikte durmadan vuruyor ve neredeyse Erec kadar askeri haklıyordu. O da korkusuz bir liderdi. Adamları da onu destekliyor ve bu müthiş savaşın göbeğinde yer alıyordu.

Her iki taraftan da askerler sapır sapır dökülmeye başlamıştı. İyi dinlenmiş ve iyi eğitilmiş olan İmparatorluk savaşçıları da, kendi çaplarında acımasız savaşçılardı. İki tarafın da askerleri ölüm kalım savaşı verirken metalin metale vurmasından çıkan sesler, Kendrick'in kulaklarında çınlıyordu. Savaş giderek kızışıyordu, bir o taraf bir bu taraf baskın çıkıyordu. Bu hareketlilik Kendrick'e denizin nefes alırmış gibi sahile vurduktan sonra geriye çekilen dalgalarını hatırlatıyordu. Kendrick'in ve Erec'in adamları zaman zaman ivme kazanıyor ve ilerleyebiliyorlar, ama zaman zaman da geri püskürtülüyorlardı.

Savaş giderek şiddetleniyordu. Askerler atlarından inmişler, göğüs göğse savaşmaya başlamışlardı. Bu çok acımasız ve kanlı bir savaştı. Savaşçıların bazıları mızraklarını, kılıçlarını, çekiçlerini ve baltalarını kullanıyorlar, diğerleri de hançerlerinden veya hatta ellerinden yararlanıyorlardı. Her yandan, askerlerin ve atların çığlıkları yükseliyordu ve kış toprağı akan kanla kaygan bir hale gelmişti.

Manevra yapamaz hale gelen Kendrick, bir ara kendisini yerde

buldu. Atından düşmüştü. Tüm etrafını düşman askerleri sarmıştı. Bir grup İmparatorluk askeriyle yüz yüze gelince, ayağa kalkarak, kılıcını ve kalkanını kaldırdı. Düşman askerlerinden biri baltalı kargısını kaldırdı ve onun yüzüne doğru savurdu. Kendrick yana kayarak bu darbeyi savuşturdu, sonra da kargının sapını hedef alarak kılıcıyla ikiye böldü. Daha sonra da, kılıcının kabzasıyla askerin yüzünü nişanladı ve bir vuruşta onu yere yıktı.

Kendrick aynı anda omzunu hedef alan bir kılıç darbesini durdurdu, sonra

uzanarak ona saldıran kişinin karnına bir tekme attı. Adam diğer askerlerin önüne düştü ve atların ayakları altında ezildi.

O sırada bir başka asker kargısıyla saldırıya geçti. Kendrick diğer saldırganlarla meşgulken ve çok aniden gelmişti bu darbe; yine de bu ölümcül darbeden korunmak için toparlanmaya çalıştı.

Bir kalkanın çarparken çıkardığı sesi duyan Kendrick, başını çevirince Erec'in kalkanıyla bu mızrağı engellediğini gördü; Erec daha sonra kalkanıyla birlikte çark ederek, bütün gücüyle askerin yüzüne vurdu.

Bir diğer asker de zincirli kamçısıyla Erec'in üzerine geldi, ama Erec kalkanını geriye çekerek savurdu ve havada uçan kalkanın keskin kenarı adamın boğazını boydan boya kesti.

İki İmparatorluk askeri mızraklarıyla Kendrick ve Erec'e arkadan saldırarak gafil avladılar. Bu öyle süratle oldu ki, tepki vermeye fırsatları olmamıştı. Ama o sırada yeni bir metal şakırtısı oldu. Kendrick geri dönünce, Atme ve Brandt'i gördü. Atme kalkanıyla, Brandt ise zırh eldiveniyle ileriye atılıp, Erec ve Kendrick'in üzerine fırlatılan mızrakları durdurmuşlardı. Atme saldırganı kılıcıyla haklamış, Brandt da

Eski günlerde olduğu gibi Erec, Atme ve Brandt'ın yanında savaşmak Kendrick'e esin veriyordu. Yerde yatan askerin zincirli kamçısını alarak havada döndürdü ve dördünün çevresinde müthiş bir savunma alanı yarattı, bu arada en az altı tane İmparatorluk askerini de imha etmiş oldu.

Savaş giderek şiddetleniyordu, başladığından beri saatler geçmiş gibiydi. Kendrick ne kadar savaşırlarsa savaşsınlar, bir arpa boyu yol gitmediklerini hissediyordu. Hiç bitmeyen bir gelgite karşı savaşıyor gibiydiler. Küçük bir grubun, düşman askerlerinin arasından bir koridor yaratarak geçmesini ve kampın ortasındaki Thor'un kurtarılmasını öngören planın başarıya ulaşacağından kuşkuya düşmeye başlamıştı.

Tam o sırada savaş boruları ötmeye başladı. Kendrick vadinin ucuna doğru bakınca, ona çok kaygı veren bir manzara gördü: Andronicus'un asker arkadaşlarına yardıma gelen binlerce adamı orada toplanmışlardı.

Bu görüntü moral bozmak için yeterliydi. Kendrick, Erec ve adamları, düşman askerlerinin ezici gücü karşısında püskürtülmeye başlamıştı. Giderek daha çok

sayıda adamları ölüyordu. Kendrick de savaşı kaybetmek üzere olduklarını anlamıştı. İmparatorluk askerleri hem çok güçlü, hem de sayıca onlardan çok üstündü. Hemen bir şeyler olmadığı takdirde, kendisi ve adamları bu savaş alanında katledileceklerdi.

Kendrick gözüne, vadinin yan tarafındaki yükseklerde, ışık yansıtan bir şey çarptı. Dikkatlice aktığında onu çok şaşırtan bir şey gördü. Orada, tepenin üzerinde, McCloud'un zırhını giymiş ve onun sancağını taşıyan, at üzerinde birkaç bin asker duruyordu. Aniden yokuş aşağı inmeye başlayıp, yan taraftan

Kendrick ilk başta, onların İmparatorluğun amaçlarına hizmet edeceklerini düşünmüştü; ama sonra bu askerlerin tam tersine onlara saldırmak üzere geldiklerini fark etti. Kendrick'in askerlerine saldırmıyorlar, tam tersine onlara yardım ediyorlardı.

Bu yeni savaşçı güç ikinci bir cephe açmış oldu ve İmparatorluk askerlerinin arasında bir zihin karışıklığı yarattı. Bu da tam Kendrick'in yapmak istediği şeydi. Ama ne olup bittiğini tam olarak anlayamamıştı: baş düşmanları olan McCloudlar onlara neden yardım etmek istiyorlardı?

Kendrick daha dikkatli bakınca, onların başındaki kişiyi görünce şoke oldu ve durumu kavradı:

Bronson...

Bronson, binlerce McCloud askerinin önünde gidiyordu ve bütün gücüyle İmparatorluk güçlerine saldırıyordu. Fırtına gibi geliyorlardı, yokuş aşağı gitmenin verdiği bir ivmeyle tam bir yıkım dalgası yaratmışlardı.

Gök gürültüsünü andıran bir sesle saldırıyorlardı.

Birkaç dakika içinde, dehşete kapılmış ve kafaları karışmış İmparatorluk askerlerinin arasından bir yol açmayı başarmışlardı. Pek çoğu panik içinde dönerek kaçmaya ve birbirlerini ezmeye başladılar.

Erec ve Kendrick bunu fırsat bilerek ve iki misli çaba göstererek yeni bir ivme yaratmayı başardılar. Onlar bastırdıkça ve geriye doğru püskürttükçe, İmparatorluk askerleri her tarafta sapır sapır dökülmeye başladı.

Çok geçmeden, İmparatorluk askerleri dönüp kaçmaya başladılar. MacGiller

onları vadinin dışlarına kadar sürdüler.

Nihayet, Erec ve Kendrick'in adamları vadinin bittiği yerde, büyük tezahüratlarla Bronson'ın adamlarıyla buluştu. Vadi artık onların olmuştu. Kazanmışlardı.

Kendrick, nefes nefese ve kanlar içinde olmasına rağmen gülümseyen Bronson'ın yanma geldi.

"Size bir MacGil olduğumu söylemiştim," dedi Bronson.

Kendrick ve Erec başlarını iki yana salladılar.

"Senin hakkında yanılmışız," dedi Kendrick.

"Bugün bizim hayatımızı kurtardın," dedi Erec.

Bronson'ın gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı.

"Gün henüz bitmedi," diye yanıt verdi Bronson. "Sizi bilmem ama İmparatorluğu denize dökmeden durmaya hiç niyetim yok."

*

Godfrey adamlarıyla birlikte atıyla savaş meydanından uzaklaşarak, vadinin yan tarafına giden yola saptı. Yanında Akorth ve Fulton vardı, binlerce asker de onların arkasından geliyordu. Godfrey korkusuzca, ileriye doğru dörtnala giderken, önlerindeki büyük bir grup İmparatorluk askerinden gözlerini ayırmıyordu. Bu askerler, en azından beşe karşı bir oranında, onlardan fazlaydı. Onları devasa bir İmparatorluk bölüğü bekliyordu.

308 / 350

'Lordum!

Atını hızla sürerek Godfrey'e yetişen komutanı dehşet içinde ona seslendi.

"Bizi nerelere götürüyorsunuz? Onlara dayanacak güçte ve sayıda değiliz. Bizi kesin bir ölüm bekliyor. Kahramanlığınız, cesaret sınırlarını aşarak tedbirsizliğe kaçıyor! Geri dönmemiz gerek, geri dönerek diğerlerine katılalım. Onlar

da eminim ki bizim burada bu sayıda askerle karşı karşıya olduğumuzu tahmin bile etmezler. Planınız, her ne idiyse, tutmadı. Bizi ölüme götürüyorsunuz. Hemen geri dönmeliyiz. Ben de kahramanlık ve mertlikten yanayım ama bu intihardan başka bir şey değil!"

Ama Godfrey hızını hiç kesmeden atını sürmeye ve daha fazla gülümsemeye devam etti.

"Çok tuhaf belki ama ben de yiğitlik peşindeyim," dedi Godfrey. "Bununla beraber benim peşinde olduğum yiğitlik farklı bir şey."

"Lordum, sizi anlayamıyorum!" diye ısrar etti komutan. "Siz bütün adamlarınızı ölüme gönderecek kadar basiretsiz bir lider misiniz?" "Liderlerin bazen risk alması gerekir, öyle değil mi?" diye sordu Godfrey, yüzünde bir gülücükle. Sonra dönüp atını dürttü ve daha büyük bir hızla onu sürmeye başladı.

Godfrey hiç durmadan at sürdü, bu arada planının başarılı olmasını umuyor ve bunun için dua ediyordu. Elbette, komutanı çok haklıydı; sayıları düşmandan çok azdı. Kendrick'in bile hayal edemediği kadar çok insan vardı karşılarında. İmparatorluk askerlerinin büyük bir bölümü buradaydı. Geleneksel bir savaşta, hepsinin ölmesi kesindi.

Ama Godfrey, hayatında ilk kez, korkmuyordu. Zekâsının fiziki gücü alt edeceğini biliyordu ve kendisi de bu günü kurtarmak için aklına güveniyordu. Bu, onun için tam bir sınav olacaktı.

Onların elle metre kadar yakınına geldiklerinde, Godfrey bir elini kaldırdı ve atını yürüme hızına getirdi. Akorth ve Fulton da savaş borularını öttürdüler ve herkesin durması için sancağı havaya kaldırdılar.

Godfrey'in arkadaki binlerce adamı bir anda durdular. Düzgün bir şekilde sıra sıra dizilmiş ve hiç ses çıkarmadan donmuş gibi durmakta olan İmparatorluk askerleriyle aralarında sadece 30 metre kadar kalmıştı.

"Neden durduk, Lordum?" diye sordu komutan. Sesi korkudan titriyordu.

Ama Godfrey onu duymazdan geldi.

Godfrey zırhını şakırdatarak atından indi; yanındaki Akorth ve Fulton da atlarından indiler. Her biri atını dizginlerinden tutarak, aradaki mesafe boyunca

yürümeye başladılar. Yürürken zırhlarından ve mahmuzlarından sesler çıkıyordu. İmparatorluk askerleri ise atlarının üzerinde hiç kıpırdamadan öylece bekliyorlardı.

Öndeki İmparatorluk komutanı da iki diğer savaşçıyla birlikte atından indi ve onları karşılamak için yürümeye başladı. Mesafenin tam ortasında, tedirgin edici bir sessizlik içinde buluştular.

Godfrey, Akorth ve Fulton atlarına dönüp, semerlerindeki düzinelerle devasa torbanın kayışlarını çözdüler ve bunları İmparatorluk komutanının ayaklarının dibine koydular, torbalar yere düşerken dünyanın herhangi bir yerindeki bir askerin tanıyabileceği türden bir ses çıkarttı.

Bu altının çıkardığı tıngırdama sesiydi.

İmparatorluk komutanı eğildi, torbalardan birini açtı, merakla içine baktı ve elini sokarak bir altın sikke çıkardı. Onu inceledi ve nihayet onaylar gibi mutlu bir şekilde başını salladı.

“Adamlarımız sizin emrinizde,” dedi.

İmparatorluk askerlerinden müthiş bir tezahürat sesi yükseldi.

Neler olup bittiğini yeni yeni anlamaya başlayan Godfrey’in adamları da sevinçle bağırmaya başladılar.

Godfrey’in komutanı da onların yanma geldi, parıldayan altın kümesine gözlerini dikti. Ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

Godfrey ona bakıp gülümsedi.

“Beni tanımaya başladığınızda,” dedi Godfrey gülümseyerek ve avucunu onun omzuna koyarak, “bir savaşı kazanmanın pek çok yolu olduğunu da öğreneceksiniz.”

Godfrey, Akorth ve Fulton atlarına dönüp, semerlerindeki düzinelerle devasa torbanın kayışlarını çözdüler ve bunları İmparatorluk komutanının ayaklarının dibine koydular, torbalar yere düşerken dünyanın herhangi bir yerindeki bir askerin tanıyabileceği türden bir ses çıkarttı.

Bu altının çıkardığı tıngırdama sesiydi.

İmparatorluk komutanı eğildi, torbalardan birini açtı, merakla içine baktı ve elini sokarak bir altın sikke çıkardı. Onu inceledi ve nihayet onaylar gibi mutlu bir şekilde başını salladı.

“Adamlarımız sizin emrinizde,” dedi.

İmparatorluk askerlerinden müthiş bir tezahürat sesi yükseldi.

Neler olup bittiğini yeni yeni anlamaya başlayan Godfrey’in adamları da sevinçle bağırmaya başladılar.

Godfrey’in komutanı da onların yanma geldi, parıldayan altın kümesine gözlerini dikti. Ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

Godfrey ona bakıp gülümsedi.

“Beni tanımaya başladığınızda,” dedi Godfrey gülümseyerek ve avucunu onun omzuna koyarak, “bir savaşı kazanmanın pek çok yolu olduğunu da öğreneceksiniz.”

Romulus, konsey binasının mermer koridorlarında, Yüce Konsey odasının devasa kapılarına doğru çalım atarak yürüyordu. Yalnız başına sıra sıra dizilmiş, hazır ol vaziyetinde durmakta olan süslü İmparatorluk askerlerinin önünden geçerken, ayak sesleri yankılanıyordu. Yüce Konseydin bu kez onu görevden uzaklaştırmak, tüm unvanlarını ve rütbesini elinden almak, davranışlarını sorgulamak ve onu vatana ihanetten yargılamak üzere çağırdığını biliyordu. Onun her yerde casusları vardı ve konsey üyelerinden her birinin neler söyleyeceğini de önceden öğrenmişti. Hepsinin amacı onu hapse atıp, Andronicus’un gücünü tescil etmekti.

Ama Romulus’un başka planları vardı. Kadife pelerin onun elindeydi ve çok yakında İmparatorluktan ayrılacak, büyük denizi geçip, Halka’ya girecek, Kalkan’ı imha edecek ve Andronicus’ u kesin bir yenilgiye uğratacaktı. Ama kendisini İmparatorluk’un en büyük hükümdarı yapma işine girişmeden önce, halletmesi gereken son bir şey vardı.

Konsey. Bir diken gibi onu hiç durmadan rahatsız eden Konsey... Aslında, onları kendisi arayıp bulmak ve yarım kalmış işleri halletmek istiyordu, ama onlar daha

atik davranıp onu çağırmışlardı. Onlarla tartışmak istediği özel konular vardı ve onların bu konulardan hoşlanacaklarını hiç sanmıyordu.

Romulus askerlerden bazılarının başlarını eğerek ve onun yolundan çekilerek saygılı bir şekilde açtıkları kapılardan geçti ve Konsey odasına girdi.

İmparatorluğun her bir yanını temsil eden, bir düzine kadar konsey üyesi hoşnutsuz bir şekilde, tiksinti ve nefretle, gözlerini ona dikmiş bakıyorlardı.

Kapı arkasından kapandı.

Odaya adım atar atmaz içlerinden bir tanesi, “Bulunduğunuz yerde kalabilirsiniz,” dedi, “nasıl olsa burada fazla kalacak değilsiniz.”

Romulus buz kesildi, o da gözlerini onlara dikti. Kendisini zor tutuyordu.

“Duyduğumuz kadarıyla yüce Andronicus’a giden yardımları engelliyormuşsunuz. Ne gibi bir açıklama yapacağınız bizi ilgilendirmiyor. İmparatorluğun Yüce Konseyi adına, size burada vatana ihanetten yargılamış ve suçlu bulmuş bulunuyoruz. Zindana atılacak ve yarın sabah infaz edileceksiniz. Vatana ihanet etme niyetinde olan herkesin görebilmesi için, size en yüksek ağaca asacağız.”

Romulus derin bir nefes aldı, bunu zaten bekliyordu.

Sonra kocaman gülümsedi ve meydan okur gibi öne doğru bir adım attı.

“Benim için planlarınız olduğuna sevindi,” dedi Romulus. “Çünkü benim de sizin için bazı planlarım var.”

“Biz sizin planlarınıza ilgi duymuyoruz,” dedi bir diğer konsey üyesi. “Yüce Andronicus’un kendisi burada olmadığı için, işkence edilmekten kurtulduğunuz için şanslısınız. Merhamet edeceğiz ve sizi hızla infaz edeceğiz.”

‘Korumalar! Onu tutuklayın!” diye bağırdı bir başka 314 / 350

konsey üyesi.

Romulus olduğu yerde durdu ve bekledi, ama hiç bir şey olmadı. Yaşlı konsey üyeleri şaşkın bir şekilde bakınıyorlardı.

Romulus’un gülümsemesi tüm yüzünü kaplamıştı.

“KORUMALAR!” diye bağırdılar yeniden.

Romulus iyice sırıtmaya başladı ve öne doğru bir adım daha attı.

“Artık Yüce Andronicus diye bir şey yok. Yüce Romulus var.”

Başıyla işaret verir vermez, odanın her bir köşesinden Romulus’un emrindeki bir düzine kadar usta katil fırladı. Sessizce koşturarak geldiler. Ellerindeki kısa kılıçları havaya kaldırdılar.”

Konsey üyelerinin sadece ölümle selamlaşmak için vakitleri oldu. Romulus’un adamları veba salgını gibi onların üstüne atıldılar ve her birini öldürdüler. Bu acınası adamların acınası çığlıkları tüm odayı kapladı ve her biri Romulus’u yargılamaya çalıştıkları masanın üzerine yığıldı.

Romulus, elleri yanında orada durup bekledi ve bu sahneyi keyifle izleyerek taze bir nefes gibi içine çekti.

Adamları işlerini bitirince, hazır ol durumuna geçtiler ve emirlerini beklemeye başladılar.

Bu çok güzel bir manzaraydı. İmparatorlukla artık ona karşı çıkabilecek kimse kalmamıştı. Derin bir nefes aldı, gücünün arttığını hissediyordu. Nihayet, önünde hiç bir engel

kalmamıştı. Aslında tek bir kişi vardı, ama o da yakında Yüce Romulus’un öfkesinden nasibini alacaktı. Çok geçmeden Halka’ya girecekti. Ve çok geçmeden Halka tamamen onun olacaktı.

Reece, Conven, O’Connor, Elden, Indra, Serna ve Krog’dan oluşan yedi kişilik grup, daracık yollardan geçerek, tepelerden inip çıkarak ve Andronicus’un asıl ordusuna görünmemeye çalışarak yoğun ağaçlarla kaplı ormanı aşmaya çalışıyorlardı. Reece, Thor’un yanma — vakit çok geç olmadan — varabilmek için Andronicus’un asıl ordusunun gözüne görünmemeleri gerektiğini biliyordu. Göze batabilecekleri açık alanlardan ve çayırlıklardan uzak durarak atlarını sürdüler, sürdüler... Reece’in dallara takılan kolları çizik içinde kalmıştı. Saatlerdir at koşturuyorlardı. İyice kestirmeden gidebilmek için McCloud topraklarından geçmek zorundaydılar.

Nihayet, ormandan çıktılar ve kendilerini kayalık bir açık alanda buldular. Ufukta Kanyon görünüyordu. Reece'in kalp atışları hızlandı. Başarmışlardı.

Reece Kanyon'dan kilometrelerce uzakta olmasına rağmen okyanusun kokusunu duyabiliyordu. Atını sürerken Elden yanma geldi ve parmağıyla bir yeri gösterdi:

"Orada!" diye bağırdı Elden. "Geçit!"

Reece işaret ettiği yere bakınca, onun haklı olduğunu anladı: orada, ufukta, Kanyon'un döne döne yayılan sislerinin arasından Doğu Geçidi görülebiliyordu. Bu, tüm Kanyon boyunca uzanan ve pırıl pırıl parlayan devasa bir köprü gibiydi. Yolcuların doğuya geçmesine olanak sağlayan ve bir zamanlar McCİoud'un adamlarının koruduğu bu köprüde şu anda kimsecikler yoktu: böyle olması da normaldi, çünkü

McCİoud'un tüm adamları artık Andronicus'un emri altındaydı. Kalkan da inik olmadığı için, Andronicus'un köprüye adam koymasına gerek kalmıyordu. Oraya kimse gidemediği için savunması da gereksiz oluyordu.

Reece çaresiz bir şekilde, Kılıç'ı alan İmparatorluk kortejinin bir izini bulmaya çalıştı.

"İşte!" diye bağırdı O'Connor, eliyle işaret ederek.

Reece güneş ışığından korumak için gözlerini kısınca, iki düzine kadar İmparatorluk savaşçısından oluşan korteji görebildi. Bunlar devasa Kaya'yı sırtlamışlar, ağır ağır uygun adım yürüyorlardı. Köprüye ayak basmak üzerelerdi.

Reece atını tekmeledi ve bağırdı. İki misli gayrete gelmişti.

"İLERİ!" diye bağırdı. Onları tam vaktinde yakalamışlardı, ama yine de elden kaçırma olasılığı vardı. Eğer geçidin diğer ucuna geçebilirlerse, Kalkan sonsuza kadar inmiş olacaktı. Nereden bakılırsa bakılsın başarma şansları çok azdı.

Atlarını deli gibi sürdüler. Rüzgâr, nefesi kesilene kadar doludizgin giden Reece'in yüzünde kırbaç gibi şaklıyordu. Onun yanındaki Lejyon biraderleri de aynı şekilde, misyonlarının aciliyetini derinden hissediyorlardı.

Şanslarına, İmparatorluk korteji köprünün üzerinde, kayanın ağırlığı nedeniyle çok ağır ilerliyordu, o yüzden Reece ve arkadaşları aralarındaki mesafeyi

çabucak kapattılar.

Reece ve diğerleri köprüye varınca da hızlarını düşürmeden at sürmeyi sürdürdüler. Nihayet, köprünün yarısına kadar gelmiş olan İmparatorluk askerlerine yetiştiler.

İmparatorluk askerleri, arkalarındaki hareketliliği hissetmişlerdi. Hepsi birden döndüler ve Reece ve diğerleriyle burun buruna geldiler. Yüzlerinde korkunç bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Kayayı yere bırakarak, dövüşmeye hazırlandılar. Reece, sayıca çok yetersiz olduklarını görüyordu. Onlar yedi kişiydiler, İmparatorluk korteji ise yirminin üzerinde deneyimli askerden oluşuyordu. Ama Kılıç böyle gözlerinin önündeyken, geriye dönüşü akıllarına bile getiremezlerdi.

“ATEŞ!” diye bağırdı Reece yeniden.

Yanındaki O’Connor, iki ok atıp, iki kişiyi hakladı. Elden mızrağıyla girişti, Indra hançerini fırlattı ve Conven de küçük baltasını savurdu. Hepsi de hedeflerini buldular ve beş kişiyi öldürdüler. Böylece, aralarındaki sayısal oransızlık bir nebze olsun azaldı.

Reece grubun önünde gidiyordu. Kılıcını çekerek düşman askerlerinin tam ortasına daldı. Atıyla iki İmparatorluk askerinin arasına girdi ve uçar gibi atlayarak kollarıyla iki tanesinin başını birbiriyle tokuşturdu.

Üçü birden yerde yuvarlanmaya başladılar. Reece yerdi bir takla atarak döndü, dizlerinin üzerine kalktı ve iki askerin işini ayağa kalkmalarına fırsat tanımadan oracıkta bitirdi.

Mücadele şiddetlenmişti, Lejyon üyelerinin hepsi onun etrafında, düşmanla göğüs göğse dövüşüyorlardı. Şaşkınlık içindeki İmparatorluk askerleri Kılıç’ı kaybetmekten çok korkuyorlar ve Kanyon’u onunla birlikte geçmek için kesin kararlı gibi görünüyorlardı. Kılıç’ın etrafında adeta bir duvar örmüşlerdi ve çılgın gibi dövüşüyorlardı. Ama kayayı bu kadar yol getirmiş olmak onları çok yormuştu. Bu da Reece’e ve adamlarına bir avantaj sağlıyordu.

Reece, hem kendisinin, hem Thor’un, hem Kılıç’ın ve hem de Halka’nın hayatta kalabilmesi için bir ölüm kalım mücadelesi veriyordu. 0 yüzden inanılmaz bir şekilde dövüşüyordu. Hiç bu kadar kendinden geçercesine dövüşmemişti. Kılıçla kesiyor, hançerini saplıyor ve darbeleri savuşturuyordu. Gözü kara bir ökeyle çarpışan Conven’la birlikte kendileri gibi çılgınca dövüşen birkaç askeri

öldürmeyi başardılar. Elden ise bütün gücüyle bir savaş baltasıyla dövüşüyor ve güçlü bacaklarını düşman askerlerinin göğüslerine ve sırtlarına vurmak için kullanıyordu. O'Connor ok üstüne ok atıyordu ve bunların çoğu hedefine ulaşıyordu. Indra'nın gücünü de hafife almamak gerekirdi. Askerlerin arasına girip çıkıyor ve hançerini onlara saplıyordu. Serna ve Krog da gruba büyük katkıda bulunuyorlardı. Serna zincirli kırbacını, İmparatorluk askerlerinin kılıçlarını ellerinden düşürmek için kullanıyordu. Krog da kalkanıyla üstlerine gelen darbeleri durduruyor, düşman askerlerini yere düşürmek için onu yüzlerine ve boğazlarına çarpıyordu. Daha sonra da kocaman zırh eldivenini kullanıp, onları bir daha kalkmamak üzere yere seriyordu.

Böylece sayılar eşitlenmişti. Yedi İmparatorluk askerine karşı yedi kişi kalmışlardı. Hepsi de kanlar içindeydi ve güçlükle nefes alıyorlardı.

İmparatorluk askerlerinden biri, bir diğerine Reece'in anlamadığı bir dilden bir şeyler emretti. Kılıç'a bakıyor ve çılgın gibi onu gösteriyordu.

Reece o anda anladı: asker adamlarına Kılıç'ı imha etmelerini söylüyordu.

Reece, üç İmparatorluk askerinin büyük bir güç sarf ederek kayayı yerden kaldırdıklarını, diğer dört askerin de onun

Reece ve arkadaşları bu dört askerle kıyasıya dövüşmeye giriştiler ve onların Kılıç'ı köprünün diğer ucuna taşıyan diğer üç askere ulaşmalarını engellemeye çalıştılar. Göğüs göğse bir mücadeleydi ve hiç kolay değildi. Bu dört asker diğerlerinden daha iyi, güçlü ve daha kararlıydı. Reece çok değerli olan vakitlerini kaybetmekte olduklarını düşündü.

Conven aniden kendisini grubun başı olan askerin üzerine attı ve birlikte yere yıkıldılar. Bu, kimsenin ummadığı bir hareketti ve gelgiti onların lehine döndürdü. Diğer İmparatorluk askerlerinin kafası karışmıştı, Conven'ı arkadaşlarının üzerinden çekmeye uğraşırlarken, Reece ve diğerleri korkusuzca saldırdılar. Yedisi birden tek beden halinde dövüştüler ve ezici bir şekilde İmparatorluk askerlerine baskın gelerek onları oracıkta öldürdüler.

Reece, az önce öldürdüğü askerin yanma çömeldi ve köprünün ucuna ulaşmasına bir kaç ayak kalmış olan kayaya baktı. Üç İmparatorluk askeri onu gittikçe daha yükseğe kaldırıyor ve uçurumun kenarından atmaya hazırlanıyorlardı. Onu taş korkuluk duvarının üzerine yerleştirmişler ve aşağıya atmak üzere ittirmeye başlamışlardı bile. Kılıç bir kaç saniye sonra sonsuza dek ellerinden gidecekti.

Buna izin veremezlerdi.

“HAYIR!” diye haykırdı Reece ve ileriye doğru atıldı. Arkasından da diğerleri... Kılıcını kaldırdı ve dört askere saldırdı. Onlar da dönüp kılıçlarını kaldırdılar, ama geç kalmışlardı. Reece, kendi başına büyük bir maharetle iki askeri öldürdü. Diğerleri davranmaya bile vakit bulamadan, Elden baltasıyla, Conven de kısa bir mızrakla saldırdılar ve son iki askerin işini de onlar bitirdiler.

İmparatorluk askerlerinin tamamı ölmüştü, ama Reece ve 321 / 350

diğerlerinin dinlenmeye vakitleri yoktu. Korkuluk duvarının kenarında durmakta olan kaya sallanmaya başlamıştı. Kılıç da bir o yana, bir bu yana gidiyordu.

Reece ve arkadaşları hemen koştular ve kayayı tuttular. Kaya müthiş ağırdı ve öyle tehlikeli bir yerde duruyordu ki, aşağı düşmesi an meselesiydi.

Kayayı tüm güçleriyle yakaladılar ama parmak eklemleri bembeyaz kesilmesine rağmen kaya kaymaya devam ediyordu. Diğerleri kayayı tutarken, Reece Kılıç’ı kabzasından yakaladı ve bütün gücüyle kendisine doğru çekti, öyle ki sırt ve karın kaslarının parçalandığını hisseder gibi oldu. Diğerleri de aynı şekilde kayayı çekmeye çalıştılar. Gökyüzü onların bu çabayı gösterirken çıkardıkları çığlık sesleriyle doldu. Kayayı iki eliyle ve bütün gücüyle tutmuş olan Elden bile inliyordu.

Ama hepsinin de elleri öldürdükleri adamların kanlarıyla kaygan bir hale gelmişti ve hepsi de inanılmaz şekilde bitkin düşmüşlerdi. Geriye kalan tüm güçleriyle çekmeye devam ettiler, ama ne kadar çekerlerse çeksinler, kaya aşağıya doğru kaymaya devam ediyordu.

Son çabaları da hiç bir sonuç vermedi ve Reece, Kılıç’ın kabzasının kendi, kayanın da diğerlerinin ellerinden kaymasını dehşet içinde izledi.

“HAYIR!” diye haykırdı Reece.

Kayanın, Kılıçla birlikte Kanyon köprüsünün kenarından aşağiya uçmasını fal taşı gibi açılmış gözlerle ve bir kâbus görüyormuş gibi izlediler. Kaya döne döne, Kanyonun uçsuz bucaksız derinliklerine düştü ve sislerin içinde kayboldu.

Reece tüm hayatının çöktüğünü hissetti, tüm ümitlerini 322 / 350

yitirmişti. Az önce, dünyada değer verdiği her şeyin gözlerinin önünde kayıp gitmesine tanık olmuştu. Kılıç hiçliğe doğru uçmuş ve sonsuza dek yok olmuştu.

Biliyordu ki, artık Halka'nın da sonu gelmişti.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Thor gözlerini güçlükle araladı. Birileri onu bileklerinden çekiyordu. Kolları başının üzerine kaldırılmıştı. Yukarıya doğru çekildiğini hissetti, bedeni içinde bulunduğu kuyunun kirli toprak duvarlarına sürtüyordu. Bedeni çamurlara bulanıp, bitki köklerine ve kayalara çarparken, o da bilinçlilikle bilinçsizlik arasında gidip geliyordu.

Thor sağlam gözünü açmaya çalıştı, diğeri hâlâ kapalıydı. Soğuk kış toprağının üzerinde yüzükoyun yatmakta olduğunu fark etti. Gün ışığı rahatsız edince gözünü iyice kıstı. Çıplak sırtına ve göğsüne çarpan buz gibi rüzgâr nedeniyle titremeye başladı. Başını kaldırıp bakınca bir İmparatorluk askerinin tepesinde dikilmekte olduğunu ve ona ters ters baktığını gördü.

"Yüce Andronicus seni görmek istiyor," dedi adam, soğuk bir sesle.

Thor birkaç güçlü elin onu arkasından kavrayıp ayağa kaldırdığını hissetti. Bacakları titriyordu, bilekleri de hâlâ Akdon zincirleriyle bağlı olduğu için kendisini bitkin hissediyordu. Ne zamandan beri kuyunun dışında olduğunu kestirmeye çalıştı.

Birileri onu arkasından itip kakınca tökezledi, sonra birkaç adam onu yine İmparatorluk kampında bir boydan bir boya sürüklemeye başladılar. Binlerce asker aval aval onu seyrediyordu. Attığı her adımda, bedenindeki her bir şişi ve bereyi hissedebiliyordu. Sanki milyonlarca kilo ağırlığındaydı. Canlıdan çok ölü gibiydi.

Thor başını kaldırınca, onu mermerden yivli sütunları olan, 324 / 350

küçük ve eski sekizgen bir yapıya getirdiklerini gördü. Burası, eski bir tapınak kalıntısıydı. Etrafı boştu ve İmparatorluk askerleri buradan epeyce uzakta duruyorlardı. Devasa demir kapıları sürgülerle kilitlenmişti. Bir görevli gelip sürgüyü açtı, kapının kanatları iki yana savrulduğunda, Thor binanın içinden dışarıya yoğun bir kötü enerjinin çıktığını hissetti.

Thor’u ite kaka içeriye soktular ve arkasından kapıyı gürültüyle kapattılar. Kapıdan çıkan ses içeride yankıladı. Burası dışarıdan daha da soğuktu ve havadaki bir şey tüylerinin ürpermesine neden oluyordu.

Thor sekizgen binanın ortasında tek başına duruyordu; burası karanlıktı, tavanda sadece yuvarlak bir açıklık vardı. Oradan içeriye günün bitmekte olduğunu gösteren, kırmızıya çalan bir ışık huzmesi giriyordu.

Thor içeride birisinin daha olduğunu hissetti. Başını kaldırınca bu boş mekânın içinde birisinin durmakta olduğunu korkuyla gördü. Bu babasıydı. Andronicus’tu.

Bir dağ gibi, tek başına dikilmiş, karşısında durmakta olan Thor’a gülümsüyordu. Bu eski tapınak kalıntısında sadece ikisi vardı, karşı karşıya gelmişler birbirlerine bakıyorlardı. Thor soyunun bu adamdan geldiğine inanmak istemiyordu. Bu düşünce, gitmek bilmeyen bir kâbus gibi onu rahatsız ediyordu.

“Yüce Andronicus’un gücünün tadını aldın artık,” diye başladı. Yaşlı sesi odanın içinde gürlüyor ve yankılanıyordu. “Bana meydan okumanın bedelini öğrenmeye başlamışsındır.”

Thor, Andronicus’un dağladığı omzunun zonklamaya başladığını ve yandığını hissetti. Bu adamdan hiç bir şeyden

ve kimseden olmadığı kadar nefret ediyordu. Gwendolyn’i düşündü, Andronicus’un ona yaptıklarını hatırladı ve sadece kendisinin değil, onun da intikamını almak için içinde müthiş bir arzu duydu. Ama o kadar halsiz ve cansızdı ki, nefes bile almakta zorlanıyordu.

“Benden ne kadar nefret ettiğini hissedebiliyorum,” dedi Andronicus. “Bu, iyi bir şey. Nefret duygusu senin bu hayatta iradeli olmana yardım edecektir.”

Thor duyduğu nefretin onu bitkin düşürdüğünü hissediyordu, ayakta bile durmakta güçlük çekiyordu. Bu adam sanki onu parça parça etmiş, her tarafını kırmıştı.

“Thorgrin,” diye bir ses geldi.

Thor bu sesi duyunca şoke oldu. Başını kaldırdı ve tam karşında duran adamın Argon olduğunu gördü. Bu sevdiği bir ses ve çok özlediği bir insandı. Argon ona

baktı, gözleri babalara özgü bir sevecenlikle parlıyordu. Bu, Thor'un hayatında hiç tatmadığı bir sevgiydi.

"Andronicus'a katıl," dedi Argon. "O senin baban. Kim olduğunla barış. Kaderini kucakla."

Thor'un zihni karışmıştı, başını iki yana salladı. Öne doğru bir adım attı.

"Argon?" diye seslendi. "Bu sen olamazsın."

Thor gözlerini kırpıştırdı. Aynı anda gözlerinin önündeki figür, başka biri haline geldi. Annesi oldu.

"Thorgrin," dedi annesi tatlı bir sesle. "Halka'daki vaktin sona erdi. Artık daha büyük bir yere gitme vaktin geldi. Hayatı ve

yaşamayı seç. Seni hiç kimse suçlamayacak. Ona katıl. Senin ona katılmanı istiyorum."

Thor ona doğru tökezledi.

"Anne!" diye haykırdı.

Thor gözlerini tekrar kırpıştırınca yeniden Andronicus'la karşı karşıya geldi. Bu görüntüden kurtulmak için, başını iki yana salladı. Andronicus'un ona bir tür sihir ve büyü yaparak zihnini bulandırmaya çalıştığını biliyordu. Ama bunu nasıl yaptığını kestiremiyordu.

"Bu zincirlerden kurtulmanın basit bir yolu var," dedi Andronicus. "Gücünü yeniden kazanabilir ve eskisi gibi iyi bir savaşçı olabilirsin."

"Nasıl?" diye sordu Thor, bitkin bir sesle.

"Bana katıl. Bütün yapman gereken bu. Bana katıl ve İmparatorluğu ikimiz birden yönetelim. Bana katıl ve hiç olmadığın kadar güçlü ol. Hatta dilersen beni öldürebilecek kadar... Senin istediğin de bu değil mi zaten? Beni öldürmek? Evet, aynen öyle... Bunu hissedebiliyorum. Bana katıl ve bunu yapabilecek kadar güçlü ol."

Thor güçlükle nefes alıyordu, zihni karmakarışık olmuştu, neler olup bittiğini

anlamaya çalışıyordu. Andronicus'u öldürecek kadar güçlü olmak mı?

"Bütün yapman gereken karar vermek, bütün kalbinle benim oğlum olduğunu kabul etmek. Kim olduğunla barışmaya hazır olduğunu söylemek. Bir kez bunu yaptın mı, bileğindeki o zincirler kendiliğinden düşecek. Onlardan kurtulmanın tek yolu budur. O vakit, sen de bizden biri olarak yeniden doğmuş

olacaksın. Benim oğlum olarak... Ve aklına ve hayaline bile gelmeyen bir güce kavuşacaksın. Tüm zamanların en büyük savaşçısı olacaksın. Baban olduğumu kabul et."

Thor hiç durmadan başını iki yana sallıyor ve bu sözleri zihninden silmeye çalışıyordu. Sanki beyninin içine, kurtulmayı başaramadığı yabancı bir varlık gibi yerleşen bir sarmal yaratmıştı Andronicus'un bu söyledikleri. Thor bir gücün, düşüncelerini istila ettiğini, onun kendi başına düşünmesini ve karar vermesini engellediğini hissediyordu.

Bu gerçek miydi? Andronicus gerçekten de onun babası mıydı? Kendi babasına meydan okuması bir hata mıydı?

'Hayır' diye yanıtladığı takdirde, kendi babasına ihanet etmiş olacağını hissetmeye başlamıştı. Sadece ona değil, kendisine de ihanet etmiş olacaktı. Kendi düşüncelerini bile anlayamaz olmuştu. Sanki onlar da kendisine karşı cephe almışlardı ve Andronicus'un söyledikleri bir anlam ifade etmeye başlamıştı.

"Thorgrin," dedi Andronicus, ona biraz daha yaklaşarak. Aralarında sadece bir adımlık mesafe kalmıştı. Uzanarak elini Thor'un omzuna koydu.

"Gerçeği söylediğimi biliyorsun," diye revam etti. "Bu dünyada bir baban olmadı hiç. Ve benden başkasının da olacağı yok. Sana bir tek ben sahip çıkıyorum. Şimdi de senin bana sahip çıkman gerek. Ben senin bir parçanım. Seni asla terk etmeyecek olan bir parçan... Bütün bunların bitmesini, beynindeki bu seslerin susmasını istiyorsan, bana sahip çık. Benim sana çıktığım gibi, sen de bana sahip çık ve beni Kabul et."

"HAYIR!" diye haykırdı Thor, dizlerinin üzerine çöktü, ellerini başına götürerek beynindeki tüm sesleri silmeye çalıştı.

Andronicus'un söyledikleri beyninde dönüp duruyor ve onun berrak

düşünmesini imkânsız kılıyordu.

“Bana katıl ve ikimiz birlikte Halka’yı ezelim. Sana hiç sahip çıkmayan Halka’yı... Bana katıl ve durdurulmaz ol!””

Thor “HAYIR!” diye öyle bir güçle bağırdı ki, sesi duvarlarda yankılandı, düşüncelerinin dışındaki her şeyi silip götürdü.

Arkasına yaslanarak ıstırap içinde inledi.

Tam o sırada bir ses duydu, bir şeyin yükseldiğini hissetti. Bileklerini kaldırıp bakınca Akdon zincirlerinin açılmış olduğunu gördü. Şaşkınlıktan şoka girmişti.

Zincirler, bileklerinden zarar vermeden sıyrılıp, bir şangırtıyla yere düştüler.

Thor başını kaldırınca Andronicus’un ona baktığını gördü, ama bu gözler sanki Andronicus’un değil, kendi gözleriydi.

“Baba,” dedi Thor, içinde yeni bir gücün oluşmakta olduğunu hissediyordu.

Andronicus çok mutluydu, gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı.

“Oğlum.”

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Bronson’ın ve Erec’in yanında at süren Kendrick’in içini yeni bir iyimserlik dalgası kaplamıştı. Bronson’ın gelişinden sonra tüm İmparatorluk bölüğünü yok etmişlerdi. Birlikte vadiyi boydan boya geçmişler ve binlerce adamları birbirleriyle bir bütün haline gelip kaynaşmışlardı. Güçleri iki misline çıkmıştı ve ivme nihayet onlardan yana geçmişti.

Kendrick, Bronson’a çok borçlu olduklarını biliyordu. Artık Bronson onunla hayat boyu dost olmayı umabilirdi. Kendrick bu badireyi atlattıktan sonra Bronson’a onurlu ve güçlü bir konum sağlamakta kararlıydı. Onun hakkında ne kadar yanlış düşündüklerini düşününce şaşıyordu. Başından beri, onu kandırmış olan kişinin kız kardeşi Luanda olduğunu bilmesi gerekirdi. Luanda her zaman öyle olmuştu zaten. Bazı yönlerden, Gareth’a çok benziyordu.

Kendrick, yeni elde ettikleri bu ivmenin onlara düşman saflarını yararak

Thorgrin’i kurtarma ve geri getirme şansını vereceğini umuyordu. İmparatorluk ordusunu zayıflatmak ve hedeflerine ulaşabilmek için gerekli olan koridoru açmayı başarmışlardı. Planları tıkır tıkır işliyordu. Şimdi, bütün yapmaları gereken şey, İmparatorluk yeniden toparlanmadan bu oluşturdukları koridordan adamlarını geçirmekti.

Kendrick eski, güzel günleri hatırladı. O vakitler Kral MacGil hayattaydı; Gümüş bir bütün halindeydi ve tüm dünyada onları durdurabilecek bir şey yoktu. Eski günlerin geri dönmekte olduğunu ve hayatlarının en büyük fethini yapmaya yakın olduklarını hissediyordu. Bu fethin öyküsünü asırlar boyu tüm kuşaklar anlatacaktı.

Vadi daralmıştı, iki dik kayanın arasındaki yoldan 330 / 350

ilerliyorlardı. Bir dönemeci geçince, karşılarına Kendrick’in yüreğini sıkıştıran yeni bir manzara çıktı.

On binlerce asker, bu dar vadideki yollarını tıkamıştı ve savaşmak için hazır durumda beklemekteydi. Bugüne kadar gördükleri tüm İmparatorluk ordularından daha büyük bir orduydu bu. Arkalarında da binlerce başka asker vardı. Kendrick bunların kim olduğunu zırhlarından ve sancaklarından hemen anlamıştı.

Bunlar Tirus’un adamlarıydı.

Kendrick’in zihni karışmıştı. Tirus’un adamları nasıl olur da İmparatorluk’un ordusuyla birleşir ve tek bir ordu haline gelirdi? Sonra durumu anladı. Tirus adamlarını satmıştı.

Kendrick’in tüm adamları bu manzara karşısında aniden durdu. Kendrick atının üzerindeydi. O da şaşkınlık içindeydi ve nefes almakta güçlük çekiyordu. Tirus tam karşılarındaydı, yüzünde kocaman, mutlu bir gülümseme vardı. Bir beklenti havası ve gerilimli bir sessizlik tüm savaş alanını kaplamıştı.

Kendrick sonunda boğazını temizledi ve savaş alanının karşı tarafında duran Tirus’a seslendi

“MacGillerin iyi yarısına ihanet ettiniz.”

“İyi yarının siz olduğunu kim söyledi?” diye yanıt verdi Tirus.

“Bize neden ihanet ettin?” diye sordu Erec.

“Siz MacGiller her zaman aptaldınız,” diye seslendi Tirus. “İnsanların sözüne hep kandınız. Hâlâ yiğitlik denen bir şeyin var olduğuna inanıyorsunuz. Sizin mahvınıza neden olan şey bu işte. Ben ise altına inanıyorum ve bu inancım bugüne kadar

beni hiç yanıltmadı.[1]

“Biz size karşı çok merhametli davrandık,” diye bağırdı Erec. “Gwendolyn, sizin Halka’nın Kuzey yarısında hükmetmenize izin verdi.”

Tirus’un yüzü sevinçle parladı.

“Ama Luanda bize Halka’nın tüm Batı Krallığı’nı teklif etti. Anlaşılan, iki kız kardeş arasında daha akıllı olan o...”

“Verdiğiniz sözün sizin için bir değeri yok mu, o zaman?” diye sordu Kendrick.

Tirus yine gülümsedi.

“Olmaz olur mu,” diye yanıt verdi Tirus, “ama altın kadar değil.”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mycoples onu çepeçevre saran Akdon zincirlerinden kurtulabilmek için müthiş bir mücadele veriyordu. Ne var ki, kanatlarını çırpamıyor, pençelerini kurtaramıyor, boynunu geriye atarak ateş püskürtemiyordu. Öfkeyle doluydu, tekrar tekrar denedi, nefes alabilmek ve en azından biraz hareket etmek için çabaladı, ama düzinelerle İmparatorluk askeri hep birlikte ağın iplerini tutuyorlar ve onu uzun kalasların üzerinden çekerek bir gemiye doğru götürüyorlardı.

Mycoples İmparatorluk sahillerinin beyaz kumları üzerinde çırpınıyor ve hayatında ilk kez olarak kendisini çaresiz hissediyordu. İmparatorluğa ait olan gemi gözlerinin tam önünde duruyordu ve elinden hiç bir şey gelmiyordu.

Mycoples gözlerini kapattı ve efendisini, Thor’u gördü. Dünyada önemsediği tek insan olarak o kalmıştı... Ona seslenmek ve her zaman olduğu gibi düşüncelerini onunla paylaşmak istiyordu. Ama gözlerini kapattığında, Thor’un kapkaranlık bir binada, babasının yanında durmakta olduğunu gördü. Thor dönüşmekteydi.

Başka bir şey haline gelmekteydi. Bir zamanlar onun tanıdığı, bildiği kişi değildi sanki.

Mycoples'in kalbi sıkıştı. Uğruna ölmeye bile göze aldığı Thorgrin, giderek ondan uzaklaşmaya başlamıştı.

Başını geriye atarak gökyüzüne doğru tekrar tekrar çığlıklar attı. Bu çığlıklar öyle acıydı ki, geminin bayrak direği bile parçalandı. Ama böyle acı acı bağırmasına rağmen, adamların onu uzaklara, çok uzaklara götürecek olan gemiye

sürüklemesine ve bağlamasına engel olamadı. Thor, diye düşündü. Kurtar beni.

OTUZ DOKUZUNCU BOLUM

Steffen, Aberthol, Alistair ve inlemekte olan Krohn'la birlikte karların üzerinde, ormanın derinliklerine doğru yürümekte olan Gwendolyn, soğuktan titriyordu. Müthiş bir kar fırtınası kopmuştu. Yüzüne kocaman kar taneleri çarpıyordu. Kürkleriyle omuzlarını sıkıca örttü. Dondurucu rüzgâr gruptaki herkesi tir tir titretiyordu. Her taraftan buzlar sarkıyordu ve yürüyerek ilerlemek çok güçleşmişti. Ormanın derinliklerine girdikçe, Gwendolyn Aberthorun başından beri haklı olabileceğini düşünmeye başladı. Bu, onların üstesinden gelemeyecekleri bir yolculuktu.

Kar yağışı giderek şiddetlenince, bacakları ağırlaştı ve artık onu taşımaz oldu. Rüzgâr öyle şiddetli esiyordu ki, yanında yürüyen Krohn'un güçlükle nefes alıp verirken çıkardığı sesleri bile duyamıyordu. Nihayet bir dönemece geldiklerinde, sık ağaçların arasını gözleyen Gwendolyn ileride bir ışık gördü. Bir anda içlerinde yeni bir ümit belirdi, daha hızlı yürümeye başladılar ve ormanın sonundaki uçurumun kenarına kadar geldiler.

Açıklık alanda biraz ilerlediler, oradaki rüzgâr daha sert ve daha soğuk esiyordu. Tüm dünya sanki gözlerinin önündeydi. Bembeyaz, ıssız ve uçsuz bucaksız bir dünya...

Karşılarında Kanyon'u ikiye bölen ve Kuzey Geçidi'ne kadar uzanan büyük yarık duruyordu. Burası, Gwendolyn'in duymuş olduğu, ama hiç görmediği bir yerdi. Karşı tarafa, tek bir insana yetecek genişlikte olan, Kanyon'un üzerinden bir gökkuşağı gibi, yüksek bir yay çizerek uzanan dar bir köprüden geçilebiliyordu. Kanyon'un diğer tarafında, bembeyaz bir duvar vardı. Yükselmekte olan sise karışan kar taneleri çılgınca ve kırbaç gibi yağıyordu. Karşı tarafa bir yay

gibi uzanan köprünün tamamını kaplayan buzlar yanlardan aşağıya doğru sarkıyordu.

Hepsi huşu içinde durup bu manzarayı seyrettiler. Krohn inlemeye başladı.

"Öte Dünya/' dedi Aberthol, "buz, kar ve ıssızlıktan oluşan bir yerdir. Yanılsamalar ve tuzaklarla doludur."

Gwendolyn yutkundu.

“Buraya girip de sağ çıkan hiç olmamıştır,” diye ekledi Aberthol.

Gwendolyn uçsuz bucaksız ıssızlığa bakıp, yapacakları yolculuğun uzun ve çok zor olacağına hükmetti. Belki de imkânsız bir işe girişiyorlardı. Argon’u bulup bulamayacağını bile bilmiyordu. Bulsa bile, onu kurtarıp kurtaramayacağı hakkında da bir fikri yoktu. Bu yolculuktan kendisinin sağ çıkması da, küçük bir olasılıktı.

Bununla beraber, Gwendolyn’in zihninde hiç bir kuşku yoktu. Bir tek Thor’u düşünüyordu. Onu kurtarması gerekti. Ne pahasına olursa olsun. Olasılıklar ne kadar uzak ve ne kadar imkânsız görünse bile...

“Olabilir,” dedi Aberthol’a dönerek, “ama her şeyin bir ilki vardır.”

Aberthol ona döndü.

“Emin misiniz, leydim?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Hepsi birden bakışlarını ona diktiler, vereceği yanıtı bekleyerek.

Gwen ellerini beline koydu ve bir özgüvenle onlara baktı ve “Hem de hayatımda hiç olmadığım kadar,” diye yanıt verdi.

Öyle söyledikten sonra, Öte Dünya’nın cehennemiyle karşılaşmaya tamamen hazır olarak, uğultulu rüzgârların cirit attığı boş alana, buzla kaplı köprüye doğru ilk adımı o attı.

KIRKINCI BÖLÜM

Bileklerindeki zincirlerden kurtulan Thorgrin, kıyafetlerini üzerine geçirdi. Kendisini her zamankinden daha güçlü hissediyordu. AndronicusTa birlikte bir tümsekten geçtiler ve kampın yüksek bir noktasına doğru ilerlemeye başladılar. Tepenin en üstüne gelince, ikisi birden bakışlarını karşılarındaki yarım milyon kişilik İmparatorluk ordusunun üzerinde dolaştırdılar.

İmparatorluk askerleri de gerilim içinde onlara bakıyor ve bekliyorlardı. Andronicus, Thorgrin’in yanında duruyordu. Thor, aynen babası gibi İmparatorluğun siyah ve altın renkli zırhını giymişti. Göğüslüğünün üzerine

İmparatorluğun parlak sembolü nakşolmuştu: ağzında bir kartal tutan aslan sembolü... Thor'un gözleri soğuk ve sert bakıyordu. Bu haliyle babasına her zamankinden de çok benziyordu. Onun tanımak mümkün değildi. Bir zamanlar olduğu delikanlıdan çok farklıydı.

Thor tepede durdu, bir zamanlar babasına ait olan ve güneşin altında saldırmaya hazır bir yılan gibi parlayan, uzun, siyah ve kötülük timsali yeni kılıcının gümüşten kabzasını tutuyordu.

"İMPARATORLUK'UN ASKERLERİ!" diye haykırdı Andronicus. "Yeni komutanınızla tanışın. Oğlumla. Thornicus'la!"

Thorgrin öne doğru bir adım attı ve aşağıya baktı. Sonra yeni kılıcını tek koluyla başının üzerine, yükseklere kaldırdı.

Thor, kalabalıktan yükselen müthiş tezahüratı keyifle izledi. Bu adamlara öncülük etmeye ve Halkayı ezmeye hazırdı.

Gerçek kimliğiyle barışmaya hazırdı. Babasının emirlerine uymaya hazırdı. Halka'nın sonsuza dek yok olmasına katkıda bulunmaya da hazırdı.

"Thornicus!" diye bağırıyordu tüm ordu. Yarım milyon insanın sesi göğe kadar yükselip yankılanıyordu.

Thor ağır ağır döndü, kılıcını daha da yukarıya kaldırdı...

"THORNİCUS!"

"THORNİCUS!!"